உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸம்பந்தநாத்தசரணாயநம:

பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

என்னும்

சைவசூளாமணி.

இஃது,

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ

சூளை, சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

ஸ்ரீமாந

யாழ்ப்பாணம்,

தி, குமாரசாமிச்செட்டியாரவர்கள்

பேருதவியால் வெளியிடப்பட்டது.

MEMORIAL PRESS:

MADRAS.

உ

சிவமயம

அச்சிற்பதிப்பித்த புத்தகங்கள்.

		ரூ.	அணா.
சிவபாரம்யப்பிரதரிசிநி.... பாரததாற்பரியசஙகிரகம .. சமரசஞானதீபம.......... சித்தாநதபூஷணம .... உத்தமவாததூலவாதூலம தணிகாசலஸ்தவம......... ஆளுடையபிளளையாரஅநதாதி..	ஒரே கட்டடம	3	8
ஆபாசஞானநிரோதம்...... சிததாநதசேகரம..........	do.	1	12
சிவதத்வசிந்தாமணி.............. சிவாதிகயரதநாவளி-முதறபாகம do. உ-வது பாகம	do.	2	8
சைவசூளாமணி. ...	...	1	8
சித்தாநதவுந்தியார.	...	0	2

மெயகண்டானதிருவடிவாழக.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸம்பந்ததீர்த்தசரணாய நம:.

பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

என்னும்

சைவசூளாமணி.

காப்பு

நீர்பூத்தவேணி நிமலனைறனைப்பரமென்ன
றோர்பூத்தவேதமிப்பம்புமுறை - சீர்பூத்த
சைவசூளாமணியைச் சாற்றுவமாலானைமுகனை
றெய்வமலர்த்தாண்முடியிற் சேர்த்து.

நூல்.

வேத சிவாகமங்களாகிய பதிநூல்களாற் பெறப்பட்ட பரமபதியாவார் ஸ்ரீசிவபெருமானே யென்றுணராமல் சைவநிந்தையிற் பழுத்துத்திரியும் வன்னெஞ்சக்களவர் வாயடங்கும் பொருட்டுச் சிவாதிக்யரத்நாவளி, சிவதத்வசிந்தாமணி, சித்தாந்தரத்நாகர முதலிய பெருநூல்களை யாம்செய்து வெளியிட்டிருப்பது யாவருமறிந்த விஷயமே! சிவநிந்தையையே பெருந்தவமெனக்கொள்ளு மன்னோர் வெளியிட்டிருக்கும் வழுத்திரட்டுகளில் பெரும்பாலாயுள்ளன நிரசனம்பெற்றொழிந்தமையால், எஞ்சிநிற்பவற்றையும் பெயர்த்தெறிதலெமக்கின்றியமையாப் பெருங்கடனெனத்துணிந்து முடிச்சூர்முதலியென்பவரொருவரால் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் (விங்கமதகண்டநம், கூரேசவிஜயம்) என்னுஞ் சிறுநூல்களைக்கண்டித்து முறையே, (சைவசூளாமணி, கூரேசவிஜயபங்கம்) என்னும் பெயர் புனைந்

என னும்
இரண்டுநூல்களை யாம் செயதிருக்கின்றனம்.அவற்றுண் முன்னையதாகிய சைவசூளாமணியை யீண்டுப்பிரகாசப படுத்துவாம்.

அம்முடிசசூர் முதலியென்பவர் தான் குறைத்த மூத சைவகண்டநத்தில (லிஙகமதகணடநம்) என்னு ஞ சுவடியைத தானெழுதியதறகுக காரணம விஷ்ணு மதத்தை நிந்தித்துச சைவாகள் சிவனுககுப பரதவங் கறபிததுப பிரசாரஞசெயதிருபபதை மறுததற்பொரு டடேயெனறு வாயமணககபபேசினா இது நிஜமாயின அவரெழுதியகணடநம ஒருசைவநூலினமே லேற வே ண்டும். அஙஙனமின்றிததானேவருவிதது முன்பின ஸம பந்தஙகளையும யோசியாமல வீணே சிவநிந்தையைக கொட்டி யளந்தாராகையால, அவருடைய துஷடத தனததைககொண்டாடி மகிழும பாவிசா குணபபடுட யுமாறு அவரெழுதிய வாபாசஙக ளொவவொனறினை ட மெடுத்துககாட்டி முறையே பரிகரித்திடுவாம.

அவர் தன்னுடைய மாலப்பிரபந்தததுக கிடட திருபபெயரைச் சறறே பரியாலோசிபபாம. (இலிஙக மதகண்டநம) என்பதே அதுவாகையால்,அப்படியோா மதமிருகக வெஙகு கண்டாரோ வறிநதிலம. உலகததி லெண்ணிறந்த மதஙகளிருககின்றன.அவற்றுள, இலிஙக மதமெனவொன்றிருப்பதாகபபுலப்படவிலலை.பிரமாண மூஙகாணேம். சைவதூஷணஞசெயதுதிரிநதவேதப்புற சசமயத்துமுனனேரும் இநதபபெயரா லிதுவரையில சைவத்தைபபிரஸ்தாபிதது மறுததுஙகிடையாது.இங ஙனமாக,அநதபபெயத்தாதாகண்டுபிடிததவருமைமே! அருமை!!(இலிஙகததி—டபுராணததிருஞசமணருஞ்சாக்கியரும், மலிநதுவாதுசெய்வீர்களும மற்றுநநதெய்வமாகிகின்றன.) என று சடகோபர் கூறினராகையால, அதையே ஆதரவா கக கொண்டாமெனின், இலிங்கபுராணம் என்றதே

யன்றி இலிங்கமதமென்றதில்லை. இலிங்கபுராணம் என்பது சிவபுராணம் பததனுளொன்றாகையால் அதுபொருந்தும். இலிங்கமதம்என்பதுசமயகோடிகளொன்றினுஞ் சேராமையால அதுபொருந்தாது! பொருந்தாது!! இலிஙகம் என்பது சிவனுககு ரிஷிகளால்நேரிடட சாபத்தாலிறறுவீழ்ந்த ஆண்குறியென்பது வைஷ்ணவஸித்தாந்தமாகையால், அவ்வாண்குறியாகிய விலிங்கத்தையே தெயவமென வழிபடுஞசமயமென்பதுபோதர இலிங்கமதமெனறு பேரிட்டுககடிந்ததெனின், மோகினி வேடந்தாஙகிச சென்ற விஷ்ணுவாகியபெண்ணுக்கு அமமுனிவர்சாபததால யோனியறுந்து விழுந்திருககு மாகையால, யோனிமதம் எனவேயன்றோ வைஷ்ணவமதத்தையினிக் கோடல் வேண்டும்? விஷ்ணுவாகிய மோகினிக்குச்சாபம் நேர்ந்ததின்றெனின், ரிஷிகளை மோகிப்பித்தவர் விஷ்ணுவும், ரிஷிபத்தினிகளை மோகிப்பித்தவர் சிவனுமெனபது திண்ணமாக, மோகிப்பித்த விருவரில் ஒருவருக்குமாத்திரஞ் சாபமுண்டான விதமென்னை? சாபம் பலிப்பினும், பலியாது விடினு மிருவருக்குமே சாலும். உண்மைதான்யாதெனின், இருவருக்குஞ்சாபம் நேர்ந்தது கிடையாது. எங்ஙனமெனின், சாபத்தாலிருவாகுறிகளு மற்று விழுந்திருக்குமாயின், ரிஷிகளுடைய தவமழிந்த பின்னர் மோகினியாகிய பெண்ணைச சிவன் புணர்ந்து சாஸ்தாவைததருதல் கூடாது. அவ்விருவர்க்கும் பிறந்த பிள்ளையை ஹரிஹர புத்திரன் என்று மேலோர் கூறுவதாலும், ஐயனார் என்னும் பெயர்தாங்கி அந்தப்பிள்ளை யுலகமெஙகுந் திருககோயில் கொண்டெழுந்தருளி யுலகத்தவரால் பூசிககப்பெற்று வருவதாலுமே யுண்மை நிலையுதல் பெறும். மோகினியைப் புணர்ந்து சிவன் சாஸ்தாவைப்பெற்றருளினானென்பதில அருமையைகொண்டு சிவன் மோகினியைத் தழுவச் சென்றானெனவும், அந்தமோகினி சிவன்கையிற் றட்டுப் படா

எ ன னு ம

மல் வெளியா யிருந்தமையால், சிவனுக்குக் காமம் அதி
கரித்து வீரியஙகாலின்வழி யொழுகிய தெனவும, அத
னிடத்தில சாஸ்தா பிறந்தானெனவும் பாஞ்சராத்திரி
கள் கூறி மகிழவா். அப்போதுஞ சிவனுக்குக குறியறற
புதுமை கூற விடமில்லை. எவ்வாறாறனுஞ் சாப முண
டாயினமைககு நியாயம் புலபபடாமையால, அமமு
டிசகூர்ககவி யெழுதிய மூண்டை வாசகம் முதலறுந
துபோயிறறென்க. இன்னும் பரியாலோசிக்கில, ஜலஸ்
பரிசததாற் றணிந்துபோன வக்கினி சுடமாட்டாதற
போலத் தவககேடுற்ற ரிஷிகளுடைய சாபம் சிவனைச
சேர்ந்து பலிககமாட்டாது. அனறியும், அவ்விருடிகள்
கேவலங் கர்மப்பிரம்ஹவாதிகளாவதறியாது,அவரிட்ட
சாபம் சிவனைப்பற்றியதென்பது எனன மூடத்தனம ?
அவர்சாபம் பலித்தது சத்தியமாயின அவரோவியவியா
க்கிரம் - ஸர்ப்பம் - மான் - மழு முதலியவற்றாலசிவ
னரிடம் நிகழ்ந்தது யாது ? இனனும அவரனுபபியமு
யலகனென்னுமசுரன லவ்வெமபெருமானுக்குநேரிட்ட
துன்பம்யாது ? இவைகளெல்லாம அவலத்தை யடைந்
தமையால், அப்பசுபிராயர்களாகிய ரிஷிகளிட்டசாபம்
சிவனைப்பறறியதென்பது ஸர்வாஸங்கதமாயிற்று.(ஏனோ
பெருஞ்சாபமிட்டார் முனிவரென - வானூாதிஸ்யப பழிககவாசை
யே - சீரோயே - மின்மினியோவெய்யோனை மேல்விழுநது காயு
முனக் . கெனமதியோ போநரஞுககே.) என்று சிவதத்வ
சிந்தாமணியிற் பெறப்பட்டவாறுங கண்டுதெளிக. அப
பாஞ்சராத்திரப் புல்லர் தாமெடுத்துககொண்ட விஷய
த்தைச்சாதிபபான் றொடங்கித் (திருமாணிகுழி) என்
னுஞ் சிவக்ஷேத்திரமே சிவனுக்கு மாணியறுநத விட
மென்றும் பிதற்றுகிற்பர். (மாணி) என்பது பிரமசாரி
யெனப் பொருள தாலால்,பிரமசாரிப படிவங்கொண்டு
வந்த வாமனனாகிய விஷ்ணு பூசித்தவிடமென் றறியத்
தக்கது.அந்தவாமனன்பூசித்தது சிவலிங்கப்பெருமானை

யே யாகையால் அவ்வாமனனைத் தெய்வமென்று கொண்டாடும்பாஞ்சராத்திரிகள் தங்கள் தெய்வத்துக்குச் சிவனுடைய பிரஜாபதியைத் தெய்வமாகத் தேடிவைத்தது அவர்களதிஷ்டமாகவே முடிந்தது. சிவனுடைய பிரஜாபதி விஷ்ணுவுக்குக் கிட்டுவது துர்லபமன்று. அவ்விஷ்ணுமூர்த்தி பரமசிவபக்தராகையாலும், சிவனுக்குக் காமக்கிழத்தியாய வருபவராகையாலும் அவருக்குச் சிவனார் பிரஜாபதி யெட்டும்! எட்டும்!! புல்லறிவாளர்களாகிய வப்பாஞ்சராத்திரிகள் அதனைவேண்டித் தவஞ்செய்யினுங் கிட்டாது! கிட்டாது!! பாஞ்சராத்திரிகளுக்குக் கிட்டாதெனவே, சிவனடியார்களுக்குக் கிட்டும் போலுமெனவவர் பரிஹஸிப்பரன்றோ? பொன்னாற்செய்யப்பட்ட வோர்விக்கிரகத்தி லெல்லா வவயவங்களும் பொன்னாகவே முடிவதால் எந்த வவயவமுந் தாழாது, மாற்றுரைகளிற் சமமாகவே நிற்கும். இவற்றுளொன்று தாழ்வு, மற்றொன்றுயர்வு என்று கூறுதல் யாண்டமையும்? இப்படியே அருட்பிழம்பாகிய சிவனது திருவுருவத்தி லெல்லாம் அருளேயாக முடிவது திண்ணமாகையால், அப்பரனது ஸாங்கோபாங்கங்களிடத்துமே யன்றோ மேலோர் தாரதம்யபுத்தி வைக்க மாட்டார்கள்? பொன்னே பூஷணமாகக்காரியப்பட்டதுபோல பரனது அருவமே யன்றோ வுருவமாயிற்று? பூஷணம் மீண்டும் பொன்னாயிடத்து முன்னேர்ந்தவுருவங்களொன்றுமின்றிப் பிரகாசிப்பதுபோலவேயன்றோ பரனது உருவத் திருமேனி மீண்டும் அருவமாகுங்கால முன்னேர்ந்த வெவ்வித வங்கங்களு மின்றிப் பிரகாசிக்கும்? இரண்டு காலத்திலும் பொன்னே பிரகாசித்த வுண்மையைத் தெளிந்திடுவார் பரனிடத்துண்டாகிய வுருவத்திற் போந்த வவயவங்களில் தாரதம்யங்காண்பது எங்ஙனங் கூடும்? மலபந்திகளாகிய ஆன்மகோடிகளிடத்து மாத்திரமே அவர்க்குண்டாகுந் திரிவித மாயாகாரிய ஸம்பந்தங்க

என னும்

னால் அன்ஞேரவயங்களுககுத தாரதமயம் புகலுதல கூடும்? இநத ஸாமாநயதிருஷ்டி யதிகரித திருபபதனுல் பரனிடததும அவய்வ தாரதமய தோஷங் கூறுமாறு நேரிடுவதன்றி வேறிலலே. இநதநியாயம சிவனுரிடமாததிரமே யனறி விஷ்ணுமூாததியிடததும் பாஞசராத்திர விஸ்தாநதபபடி ஸாதிக்கபபடுமாகையா லினிப் பாஞ்சராத்திரிகள வாயடஙகிககிடப்பாராக. நின்மலனுகிய பரனிடத்து அவயவதாரதமயஙகூறவருங்கால் ஸமலனுதல பெறப்படடுச சிவைகதேசியெனச சாதிககபபடும. இந்த நியாயங்களே யறியாமல சைவாகளுககு அதுகிட்டும்போலுமென்றுபேசுவது சரிநதுபோயவிடடது. இனனும விரிககிறபெருகும.

சிவநிந்தைசெய்வோரும்,அதைத்தடுக்காதோரும, அதற்குடன்படுவோரு மடையுஙகதியைத தட்சனகதையாலறிந்தடங்காது வீணேமனபபால்குடிக்கு மவ்வெறிந்தாதர் பின்விவரணத்தைசசற்றே யூகிபபாராக.சிவநிநதைசெய்த தக்ஷனேத் தடுககவஞசித் தாடசணியத்தால அவன் ஸபையை யடைநதிருநத விஷ்ணுவின கதியை அம்மூதேவித்தாஸா ஏன்கவனிததிலா?விஷ்ணுவினுடைய தலேயில் அஙகு நிகழ்ந்தயாகததி லிறநதுபோன தெயவப்பிணங்களே யெல்லா மேற்றி, அவரை நாகபாசத தாற்பின்கட்டாய்க்கட்டி யுருட்டி, அநதயாகசாலேயைச சுற்றி வரும்படி யடித்து வீரபத்திரமூர்த்தி தண்டிதத காரணம் பற்றியேயன்ருே (தலேயிற் பிணத்தைச்சுமந்தவன்) என்னும் பொருடோன்றக (கேஶவன்) என்னும் பெயர் அந்த விஷ்ணுவுக்கு வந்துவிட்டது? இன்னபேரவதி விஷ்ணுவுககே வருமானு லேனேயோர்கதி யென்னுமென்பதை விஸ்தரிககவேண்டுவதின்ரும். அப்படிப் பட்ட விஷ்ணுவாதியர் பிணமா யுருண்டுபோகிற ஸர்வஸம்ஹாரகாலத்தில் அவர்களேச சுட்டெரித்த சாம்பலே

மேற் பூச்சாகக்கொண்டு, எல்லாமொழிந்துபோகிற காலத்திற் றுமொண்டியாக வெம்பெருமா னிருக்குமிடம் மஹாஸ்மஶானமாதலையு மறிநதடஙகுவாராக. இவவுண்மைதோராது சிவன சுடுகாட்டில வசிப்பவன எனவும், பாாவதி ருதரர்களுககுப பகலிஙகஙக ளறுந்துபோயினவெனவும பலவாறுதூஷிததுத திரிவது பாஞசராததிரிகளுக்குப பாலன்ன முண்பதாய முடிந்திருபபதால், அம்முடிசசூாசசூகரமு முரண்கொணடெழுந்தது. பார்வதி ருதராகளுககுப பகலிஙகஙக ளறுநதிடுமெனின், இலககுமி விட்டுணுககளுககு அதறகுமுன்னரோ அவவிரண்டு மேனறுந்துபோயிருகக மாட்டா? ஸ்ரீ சிவபெருமான போகியாகவும, யோகியாகவு மிருபபது கொண்டே யிலககுமிவிட்டுணுககளுடைய பகலிஙகங்களுககுப பிரயோஜனமும, அவவிருவாககும யோகஙகளும விததித திருப்பதறியாத தோஷந்தானனறோ வீண் பிதறறுலுககிடனு செயதது? வேதபடிதமாயுளள லிஙகோறபவததை விபரீதம பேசுவது அவைதிகமெனறறகுத தடடிலலையனறோ? லிஙகம எனனுஞ சொலலுககுபபொருள தெரிய!வேண்டின, ஸ்திரீலிஙகம - புலலிஙகம-நபும்ஸகலிஙகம் எனனும பாகுபாடுகளை யேன விசாரிததிலா? இதனல், அடையாளமெனவனறோ வதன பொருளை மேலோர் கொளளாநிறபா? லிஙகம எனனுஞ சொல்லுக்குப் பிரஜாபதியெனப பொருள்கொணடு அதனையே யெப்போதும் வாயில வைததுச சுவைததுக கொண்டிருப்பது அவரதிஷ்டந்தானன்றோ? லட்சுமி, ஸீதைமுதலினே ரிலிங்கதாபனஞசெய்து பூஜித்தாக ளென்னும வைதிகநூலகளுக்கு யாருடைய பிரஜாபதியை அனனோர் விரும்பினரெனபபொருள சொலவது? சிவலிங்க பூஜாவிசேஷத்தியைப்பெறறே பிருகுகெளதமாதிகள் விஷணுவாதி பசுக்களுககு ஜஙகமரண துஸ்தரததை யுண்டுபண்ணுமாற்றல் வகித்தாரொனின், அத்தகைய முனிவ

என னு ம
ரிடட சாபம் சிவனுரிடஞ் சென்றதென்பதென்ன விந
தை? லிஙகம் எனபதை(லிங்-கம)எனககொண்டு(லீயம-
ஸ்ருஷ்டி) என விரிதது ஆதாரஸ்ருஷ்டியென வடநூல
வலல மேலோரவைகடசாாநது விசாரிததுத தெளிவா
ராக. இன்ன மஙகலஙகளை யவைதிகமெனத தூஷிப்பாா
கரு யோணிமுததிரைதரிததல், வேகாககுறைககடடைய
பிணஸேவைசெயதல, நீடடுமணபூசுதல,சூடடுககோல்
லிபவஙகொண்டாடல, இரவிககலுதஸவமபேணல, மெ
டலங்ஙங கோவிந்தராஜபபெருமாளைத தரிசித்தன் முத
லியனவே யனறோ வைதிகஙகளாக முடிநதன? இன்ன
வமஙகலதாரிகளாயிருநதொழிநதுபோன பேயான,பெ
ரியான் முதலினேருடைய தாதபபாடடுகளை யாதரவா
கத்தேடிக காடிகசோறு - மொததைசசோறு - புளிச
சோறு - புழுத்தசோறு இதயாதிகளை யுணடு மகிழுங
களிபபால, சிவனுககு லிஙகமறுநது போயிறறெனறு
வெறியுதஸவஙகொணடாடு மனனோவிருதாகோஷ மி
ததோடேமாயந்ததெனவறிக.

இன்னு மப்பேயததாதா கூறும் விபரீதத்தைப
பேசியொழிபபாம. இருசமய விளககம என்று பெயா
புனைநது பாவஙகளையெலலாந திரட்டி யொருவடிவ
மாகவிடடதுபோல வெளியிட்டிருககுங் தாதசுவடி
யொன்றில, பிருகுவெனபவர் திரிமூர்த்திகளில் யாவா
பரமபொருளெனறு கண்டுபிடிககவேண்டி முன்னாச
சிவனுரிடம போயின ரெனவும, அந்தஸமயததில் தேவீ
யோடு சிவன் கிரீடையிலிருநதமையால உளளேபோக
வொட்டாமல் நநதி தடுததாரெனவும, பிருகு வரனவா
கோபிததுத் தமமைவந்துபசரியாமற் கிரீடையிலிருப
போரது பகலிஙகஙக ளறுந்துவிழும்படிச சபித்தாரெ
னவும், அது ஸமயத்திற்றனே கௌதமர் நீராடவரு
கையில சிவவீரியமபெருகிப பிரவாகமாயோடுகிறதைக்

கண்டு அதைநதியென்று ஸமீபித்துக் கையாலள்ளிப்பார்த்து, அஃதின்னதென்று தெளிந்து, அவ்விடத்தினின்றும் பெயர்ந்து, அவ்வாறு வீரியம் பிரஸரிக்கப்புணர்ந்தவர்களுடைய பகலிங்கங்களறுந்துவிழும்படிச் சபித்தாரெனவும், அங்ஙனஞ் சபித்த கௌதமரை யேனைய முனிவர்கள் கோபித்துப் பஹிஷ்காரஞ்செய்ய முயலுகையில் அவர் பயந்து ஷை முனிவர்களைப்பார்த்து நீங்கள்ளெல்லாம் ஸந்தோஷிக்குமாறு (அற்றயோனிலிங்கத் தையர்ச்சனைக் கருக்மாக்கா னளவிலாதநூல் - இற்றைநாள் விதித் திடுவனென்றிசைத் திட்டனன்) எனவும், இவ்வுண்மை ஸ்காந்த மஹாபுராணத்திற் கூறப்பட்டுள்ள தெனவும் வரையப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு கற்பித்தெழுதிய முண்டை மக்களை நியாயதண்டத்தாற் புடைப்பாம். சிவத்ரோகியான தட்சனிழைத்த யாகத்தில் அவனுக்கு ஸகாயஞ்செய்ய வந்திருந்த தேவரிஷிகணங்கள் யாவரும் வீரபத்திரமூர்த்தியா லுதையுண்டு தலைவிரிகோலமா யோடிப் பரிபவமெய்திய காலத்தில், அந்தத் தட்சன் றலையை யரிந்து ஆட்டின்றலையை கூட்டியும், அவனுடைய தம்பியாகிய பிருகுவை மீசையைப் பிடித்தாடிப் பறித்தும், பின்னர்ச் செம்போத்து மயிரை அவன் முகத்தி லொட்டியும் பருவரலுண்டாகச் செய்தமை பிரஸித்தப் பிரமாணங்களாற் கண்டறிவார்க்கு ஏனோ வுண்மைவிளங்காமற் போகும்? தமையன் றலையறுப்புண்டதுபோல் தானமீசையறுப்புண்டு மானக்கே டெய்திய பிருகுவிட்ட சாபம் பாவகிருத்தார்களுக்குப் பலித்ததென்பதைக் குருவுக்குக் குதிரைமுட்டை வாங்கிக்கொடுத்த பரிபாகிகளன்றி யாரோ நம்பத்தக்கவர்? இந்தப்பிருகுமுனிவன் தட்சயாகத்திற் றமையனுக்காக வதிகமாயப் பரிந்து தட்சன் செய்த சிவநிந்தையைப்போலவே தானுஞ் சிவநிந்தையிற் றலைப்பட்டதனால், அவனையும் ஏனையதேவர்க்களையும் பார்த்துத் தக்ஷ

எனறும

சிபகவான் கொடுத்த சாபவிஸ்தாரத்தை மீண்டுப் பிரஸ்தாபப்படுத்துவாம். "యస్మాత్పశుపతిర్దేవాః భవద్భిః పరమేశ్వరః। వినిందితో మహాదేవః శంకరో లోకవందితః। భవిష్యధ్వం త్రయీబాహ్యాః సర్వేచేశ్వరవిద్విషః। నిందతో హ్యైశ్వరం మార్గం కుశాస్త్రాసక్తచేతసః" என்றும், "ప్రాప్యఘోరం కలియుగం కలిదోషైః ప్రపీడితాః। త్యక్త్వా తపోబలం కృత్స్నం గచ్ఛధ్వం నరకం పునః। భవిష్యతి హృషీకేశః స్వాశ్రితోఽపి పరాఙ్ముఖః" என்றும் போந்த பாகவதப் பிரமாணத்தால் ஸர்வலோகநாதராகிய பரமசிவனைப் பஹிஷ்காரஞ் செய்தும், நிந்தித்தும அபராதமிழைத்த கொடுமையால வேதபாஹ்யராகவும், ஈஶ்வரமார்க்க தூஷகராகவும், அஸச்சாஸ்திரத்தி லாஸக்தியுடையவராகவும் பவிக்கக் கடவீர்களெனவும், கலிதோஷத்தினாற் பீடிக்கப்பட்டுத் தபோபலங்களை யிழந்து அசுபமான நரகத்தை யடைந்து, பின்னர் நீங்கள் விஷ்ணுவை யாசிரயித்தபோதினும் அவர் தயைபாராட்டாது பராமுகமாகவே யிருக்கக் கடவரெனவுங் கூறினதாக வெளியாகின்றது.

இன்னும் பிருகுவை நோக்கி விஷ்ணுவசனம் வருமாறு. "మమభక్తిం ప్రకుర్వాణా విశ్వేశం ప్రద్విషంతి యే। విద్విష్టో మమ విజ్ఞేయాః పిశాచపదగామినః। త్రింశద్వర్షసహస్రాణి ఉషిత్వా దుఃఖసాగరే" என்றும், "శివనిందాపరా యే చ యే పాశుపతనిందకాః। విద్విష్టో మమ విజ్ఞేయాః పతంతి నరకే ధ్రువే। శివనిందాపరో మూఢః శివశాస్త్రవినిందకః। నతస్య నిష్కృతిర్ద్రష్టా క్వాపి శాస్త్రేషు కేనచిత్। తస్మాత్సా పరిహర్తవ్యా నిందా పశుపతేర్ద్విజాః। కర్మణా మనసా వాచా మద్భక్తైరపి యత్నతః। యే తు దక్షాధ్వరే శప్తాః దధీచేన ద్విజాధమాః। భవిష్యంతి నరాభక్తైః పరిహార్యాః ప్రయత్నతః। ద్విషంతో దేవమీశానం యుష్మాకం వంశసంభవాః। శప్తాశ్చ గౌతమేనోర్వ్యాం న సంభాష్యా ద్విజోత్తమైః" என்றும் பெறப்பட்ட வசனங்களால் என்னிடத்தில பக்திசெய்துகொண்டு யாவர் லோகநாதனாகிய பரமசிவனைத் துவேஷிப்பார்களோ, அவர்கள் எனக்குத் துவேஷிகளென்றும், அவர்

பிரகாசஸ்தானத்தை யடைவாரகளென்றும், முப்பதிரு யிரவருஷம் பெருநதுக்கத்திற கிடக்க வரியாரொன்றுங கூறினதன்றியில, சிவலிங்கதை, பாசுபதலிங்கதை இத்யாதிகளைச செய்பவரகள என்னுடைய சத்துருக்க ளாவரென்றும, அவாகள அசுபமான நரகததை யநுபவிப்பாரகளென்றும், சிவநிநதகனும, சிவசாத்திர நிநதகனும மூடனுவான். அவனுககு எநதசசாஸ்திரததிலும பிராயசசித்தமிலலை. ஆகையால பிராமஹணாகளே! பசுபதிலிங்கையானது பரிகரிககததககது. எனபகதாகளாயினுந திரிகரணஙகளாலுஞ சிவநிநதை புரிதலகூடாது என றும், யாவா ததீசி பகவானுல தடசயாகததிற சபிககப படடாரகளோ, அவர்கள் நராளாயும, துாபபிராம்ஹணுளாயும பிறபபார்கள. அவாகளைப பிரயததினபூரவகமாயாவது பரிகரிககவேண்டியது. உன்னுடைய வமசததவர்கள் ாசனைத துவேஷிததுக கெளதமரால சபிககப படடு ஸத்பிராமஹணரோடு ஸமபாஷிககத்தகக யோகயதையும் பெறுதொழிந்தன ரெனறும விஷ்ணுபகவான கடிந்துரை யாடினாரக வெளிபபடுகின்றது.

இவ்வாறு ததீசி விஷ்ணுமுதலியோ கூறினராகையால, பிருகுவினது கெளரவமவெளிபபடடது.பினனர, தேவாகளை நோககி "నాహంనయక్షోనచయస్య్యమాయం" என்று கூறி, எனனாலும, விஷ்ணுவாலும இசசிவாபராதத்தைத் தவிர்பபது கூடாதெனறு பிரமஹதேவா பிரஸ்தாபித்து அவாகளையெலலாமுடன்கொணடுசெனறு, சிவபெருமான் றிருவடித்தாமரையின்கண் வீழ்ந்து "త్వయాహంకాత్స్వసుకర్చేతస్స్వసుగ్రహం కర్తుమిహార్హసే ప్రభో" என்றுவேண்டிககொண்டனரனறே? துஷ்காமசித்தமுடையவர்களும்,தேவரீரால ஹிமஸிககபபட்ட ஶரீரமுடையவர்களுமாகிய வெங்களிடத்தில் அநுகரஹஞ செயயக்கடவீர் பிரபுவாயுள்ளவரோ யெனறு பிரார்த்தித்த

எனனும

மையே அதுவாம். இவ்வாறு இரநதுவேண்டிய பிரம்ஹ தேவனைபபாாதது "నాఘంపరేశబాలానాం వణఞయేనానుచింత యే। దేవమాయావిమూఢానాం కృతస్త్రత్రదృతామయా" என்று பிரஸ்தாபிதது இநதநீசசாக ளாடியதூஷணஙகளையும், அபராதஙகளையும எமமனததினகண யாம வைத்ததிலலே அவாகள குணபபடடு உய்யுமபொருடடே சிட்சிதத தன்றி வேறில்லையெனறு ஸ்ரீசிவபெருமான் கூறிய வுண்மை யாலுங கணடுணாக.

இஙகே பெறப்படட விஷ்ணுவாதியா வசனஙகளால சிவனடியாா நிநதை, பாசுபதநிநதை, சிவசாஸதிரநிநதை முதலியன செயதல நரகஹேதுவென்று நிசசயிககபபடடதனுல, பிருகுமுதலியோா சிவதவேஷமேற்கொண்டு வாயிலவநதபடிப பிதற்றியிருககலாமென்று யோசிககவேணடி யிருககினறது முநியோரொருவனு லுதையுண்ட சிறுவனொருவன அமமுநியோனை முனனின்றெதிாத்துச சண்டை புரியமாடடாமல வாயில் வந்தவாறெலலாம வரமபுகடநதுதிட்டிமகிழுவதுபோல வே யன்றே வீரபததிராா லுதையுணட பிருகுவும, அவன்றமையன் முதலினோரும துவேஷமேறகொண்டு வமபுரையாடினராகவெளிபபடுகின்றது? இந்தவுண்மையை யறியாமலேயன்றே பாஞசராததிரபேய்கள பஸமருதராட்ச பாசுபதானுஷ்டானஙகளைப பாஷண்ட தாமமாகப பிருகுகடிநதாரென்று கொண்டாடி மகிழாநிறபா? இதறகு விஷ்ணுவே ஸமாதானஞ்சொல்லி விடடாராகையா லெமககிஙகே அதிக பிரயாஸமினறென்க. விஷ்ணுவினுடைய ஸ்வபோதபபிரகாசததாலும, பிரமஹதேவ ரழைததுக் கொணடுபோய அபராத நிவிாததியுண்டாகச செயதமையாலும, ஸ்ரீசிவபெருமான அதிக கருணையோடு அவனாநிகரஹாநுகரஹஙகளாற் கடாடசிததமையாலும பிருகு வாதியாா பாவனத்தை யடைந்

தாரகளாகையால அததகைய பசுபபிராயரகளாற பசு
பதியும், ஸரவதேவதாஸவாமியுமாகிய ஸ்ரீ சிவபெருமா
னுககும, உமாதேவியாருககுஞ சாபமுண்டாயிறறென
னும் அபவாதததை யெநத விதவானகளோ வொபபு
வாரகள? இதுகாறுஞ செயதுமுடிதத விசாரததால
பிருகு முதலினோர ஸ்ரீபாரவதீ பரமேஸ்வரரகளுககுச்
சாபமிடததகக வாற்றலுடையா ரன்றென வெளிப்பட்
டதனறியும,அபபரமேஸ்வரனது பிரஸாதததாற றமக
குண்டாகு நலஙகளையெலலாமறநது, அவை தமககியல
பாகவே யுளளனவாகப பிரமிததகஙகரிததுப பரிபவ
மெயதும் ஜீவநிலைமாறுதிருபபவரெனவும விததிககின
றது.(உதியாமரியாவுணராமறவா-விதிமாலறியாவிமலனபதலவா)
எனற மேலோர வசனததால பிரமவிடடுணுககளுககே
நினைபபு மறபபுகள நைஜமெனறேறபடடமையால, பிரு
குவாதியர மயஙகிச சிவாபராததததை யாரஜிககும விஷ
யததி லோரதிஸயமு மெமககினறெனக. ஆகாயததிலி
ருககுஞ சநதிரனைபபாரதது நாயகுலைபபதுபோல எங
கள சிவசநதிரனைப பாரததுப பிருகுவாதியரபோனற
வெததனை நாயகள குலைபபினு மவவெமபெருமானை
யெனசெயயும? அவைதாமே மணடை கிழிநது சாவ
தனறி. இனனும விரிககிற பெருகும.

இநதப பிருகுவால சிவனாது கிரீடாஸமயததில
நேரிடடதெனனுஞ சாபததைககொஞசம பரியாலோசி
பபாம. பிருகுவானவர சிவனையடைநதகாலையில அஙகுத்
தடுதத நந்தியைமீறி ஏன உளளேபோகவிலலை? ஒருநா
ளனறி யேழுநாள வரையில சிவனாது பிரஜாபதிககுச
சாபஙகொடுகக வெளியிறகாததிருநதவர நநதிககு ஏன
சாபஙகொடுககவிலலை? விஷ்ணுதவாரபாலகர துரவாஸ
ரைத் தடுத்தபோது அரககர யோனியிற சநிககுமாரு
அவரககுச சாபமுணடாயினமை யேனறிநதிலர? விஷ்

என னு ம

ஞு ஸம்பநதிகளை யெதிாபபது ஸுலபமும், சிவஸமபந்திகளை யெதிாபபது தூலபமுமென வன்றோ விதனுல விளஙகுகினறது ? சிவ ஸமபந்தியாகிய நந்தியிடந தனதாறறல காடடவே சகதி போதாத வநதப் பிருகு சாபம் சிவனே யடைந்ததென்ப தெனனவிந்தை ? சிவனேப பரிடசிக்க வந்தமையால நந்தியைசசபிபபது அவசிய மன்றெனின ? அரசனே யெதிர்ததுபபோகையில அவனுககாகப பரிந்துவருஞசேனைத்தலைவனே யொருவனெதிாககக கூடாதென்ப துணடோ? அவ னுதைககே பயநதோடுபவன அரசனே யெதிாபபது கூடுமோ ? விஷ்ணுவாதியரோ நநதியை மீறுமாறறல போதாதவரெனின, இநதப்பிருகுவை யொரு பொருளாக வவா முனனே கூறுதல் ஏன பரிஹாஸமாகாது? இந்தப பிருகுவின கதியையுங கதையையும மேலே சொலலியிருககின்றோமாகையால இமமட்டிலுபரதிடைநதாம இநதப பிருகுவால விஷ்ணுவுககுப பனறி குதிரை முதலிய ஜநமஙகளுணடாகச சாபநேரிடடகாலத்தில இவனவிஷணுவை நோககி, என பததினி யுருவழியச சககரததை வீசிய வுனகையும, அவளைப பின்றொடாநது வநத வுனகாலும, அவளை யுறுமிப்பாாதத வுனகண்ணும நெருபபால வெநததும, வேகாததுமா யழிநது பழிபபடைநத பிணவுடமுஙகி யழிவாயாக வென்று சபிதத கொடுமை பறறியே ஜகநாததகில வேகாக் குறைககடடைப பிணமாகககணணுய்ப்பிறநதகாலையில பலவவதிக்குளளாகி விஷ்ணு மொததுண்டாரெனப பாதமபுராவததிற சொலலபபடடிருபபதை அறிநதிருபபாராயின், சிவனுககு லிஙகமறுநதுபோகப் பிருகுமுனிவன் சாபங்கொடுததானென்று பிதறறமாட்டாாகள. வேகாக குறைககட்டையாக விபபோதுஞ செகநாததகிற்கிடபபது காட்சிப பிரமாணமாகையால, யாமிஙகே அதிக மாயவிஸ்தரிப்பது அவசியமனறு. இனி, தாருகாவனத்து முனிவர்சாபத்தா

லற்றுப்போன யோனிலிங்கங்களெப்போதுவந்து மீண்டுங்கூடிவிட்டன? கூடியிராவிட்டால் பின்னா பிருக்கும், கௌதமருக்குச்சபிக்க விடமுண்டாகாதன்றே? இவ்விருவா சபித்தது முன்னே? தாருகாவனமுனிவா சபித்தது முன்னே? முதற்சாபத்தா லற்றுப்போனவை பின்னா வந்து கூடியிராவிட்டால இரண்டாவது சாபத்துக்கிடமெங்கே? மூன்றாவது சாபமுண்டாகிற வரையில இரண்டாவது அறுந்தவை கூடிற்றே, கூடவில்லையோ வென்னுஞ் சந்தேகத்துக்கிடஞ்செய்கின்றது. இன்னுஞ் சிவசத்திகளுக்கு அவை யொன்றுக்கு மேலிருப்பதற்கின்றே அம்முனிவாகள் தனித்தனி யொவ்வொன்றாக வறுந்துவிழச் சபித்தாகளோவெனவும் ஆசங்கிக்க விடஞ்செய்கின்றது. இவைகளே யன்றி முதலினோந்தசாபம் பலிக்கவில்லையெனவும், பலியாமையால அவை அற்றுவிழாம லப்படியே யிருந்தன வெனவும், அவற்றையே மீண்டும் அற்றுவிழ வேறு முனிவா சபித்தாரெனவும், முந்திய முனிவா சாபம பலியாதபோது பிந்திய முனிவர்கள் சாபம் பலித்ததென்பது கூடாதாகையால, அதுவும வெறும பொய்யெனவும், இன்னு மெத்தனை சாபமுண்டாயினவாகக் கூறினு மவை யவலமென்றே மேலோரவைக்கட்டாமானம் பெறுமெனவும யோசித்து முடிவுகாக்க வேண்டியு மிருக்கின்றது. இங்ஙனமாக, கூரோசவிஜயம் என்னுஞ் சுவடியொன்றில் பார்வதி ருத்திராகள் பகலிங்கங்களற்றுப்போய்க் காட்டில லைஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற காலையில சிவன் றன்னுடைய மூக்கையரிந்து, அதைச் சண்பகமலராக்கக் கொண்டு விஷ்ணுவை ஆாச்சித்தபடியால சிவனுக்கும், பார்வதிக்கும் அறுந்துபோனகுறிகள மீண்டுங் கூடிவிட்டன வென்று குருட்டுத்த தாதனொருவன கூறியிருக்கின்றான். இலிங்கமற்று வருந்துவதுபோதாமல் மூக்குமற்றுபோக விஷ்ணுபக்தராகிய சிவனுக்கு நேரிட்டதல்லவா?

என்னும

என்னபுதுமை! சிவனுக்கு லிங்கம் தானே யொட்டிக் கொண்டதா? விஷ்ணுவே யெடுத்து ஒட்டினரா? அறுந்துவிழுந்துபோன லிங்கத்தையே யெடுத்து ஒட்டினரா? வேறு லிங்கஞ்செய்து ஒட்டினரா? அல்லது அறுந்தவிடத்தில் வேறுலிங்கமுளைத்துவிட்டதா? என்பதேதயாதி விபரீத வினாக்களுக்கிடமுண்டாகக் கத்திய கூரோசனது பெருங்கூச்சல் எங்ஙனே ஸாமஞ்சஸம் பெறும்?

இனிச் சிவவீரியம் பிரஸரித்த விவகாரத்தைக் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். சிவவீரியம் நதிப்பிரவாகமா யோடிற்றென்று அவர் விதண்டை பேசினர். சிவவீரியம் ஸ்கலிதமானது குற்றமா? அதிகமாய்ப் பிரஸரித்தது குற்றமா? எதற்காகச் சிவசக்திகளுக்குச் சாபநேரிடுவது? ஸ்கலிதமே காரணமென்றால், விஷ்ணு முதலினோர்க்கு அஃதில்லாமை கூறவரும். அங்ஙனமேல், இலக்குமிக்குண்டாகிய பிள்ளைகளை விஷ்ணுவுக்கன்றி வேற்றவர்க்கு அவள் பெற்றிருக்கவேண்டும். பிரமஹ தேவராகிய பிள்ளையைத் தனது வீரியஸ்கலனமின்றி யுந்தியிடமாக விஷ்ணு வெளிப்படுத்தினரெனின், வெள்ளத்தின் மிதந்து கிடந்த விஷ்ணுவாகிய பெண்ணைப் புணர்ந்து சிவன் றனது வீரியத்தாற் பிரமனை யுண்டாக்கினனென்பது ஸித்தமாகையா லதுகூடாது. (மாதவனைக்-கூடி யயனைக்கொடுத்தவரார் மோகினிபால்-நாடுமெழிற் சாத்தனை முன்னலகினரார்.) என்னு மிரட்டையா தைவீகவுலாவினுங் கண்டு தெளிக. அஃதன்றியும், இராமகிருஷ்ணாதி யவதாரங்களி லுண்டான புத்திரவாக்கங்க ளிடத்தும் விபசார தோஷஞ் சொல்லவரும். கிருஷ்ணமூர்த்தி அநேகங் கோபிகைகளிடத்து மருவினகாலத்தும் அஸ்கலனராகவே யிருந்தனரெனின், இப்போதும் ஔஷத விசேஷத்தா லதுசெய்தல் ஸாமானியர்க்குங்கூடுமாகை

யா லதுகொண்டோருசிதமின்றாம. தாம புணரநத வெவவோரிடததும ஸகலனமுணடாயின, ஒனறிரண டுகருமேலிடட ஸ்திரீகளை மருவி அனனோரைததிருபதி செயதல அவரால முடியாது. ஸகலனமிலலாவிடினும ஏககாலததிற பல பெணகளைககூடி யினப நுகரவிததா ரெனின், ஸௌபரி விருததாநத மிதனைச் சாலநகைககு மெனறு (சிவபாரமயபிரதரிசினி) யில யாம விதநதுள ளேமாகையா லாணடுககணடுணரக. இனி ஸகலனஙகுற றமனறு. அதிக வீரியம பிரஸரிததே குறறமெனபாரா யின, தேவமனுஷய திரியகயோனிகளாகப பவிததபோ ததமக்கியனற தேகபரிமாணததளவாயும, தததமக குணடாகிய வாறற லளவாயும வீரியவிரததி பெறறிருப பனெனபது விததம இதனால, அதிக வீரியமுணடான விடததைத தோஷஙகூறுதல கூடாது அறப வீரியம பெறறவனைப புகழதலுஞசாலாதா யெறுமபு கொசுகு யானை முதலியஜநதுககளுககும, தேவர முதலாயினோக குந தாரதமயஙகளை யோசிக்கையி லொனறறகொனறு அதிகமாகவே வீரியவிரததி யுணடாயிருககும. இபபடி யே பிரமஹ விஷ்ணு ருததிரகளீறாக நோககுகையி லவ னோ தாரதமயததுககேறப வொருவரினொருவர அதிக வீரியமுடையாராகவே யெணணபபடுவர. இநத நியா யததால சிவவீரியம அதிகமாயப பிரஸரிபபதிற குறற முணடாவதாக யோசிகக விடமிலலை அதிகமாயப பிர ஸரிபபினும, அது நதிபபிரவாகமாய வெளிமுகபபடட தே குற்ற மெனின், எனன குறறம? அது பாரவதியார கர்ப்பத்திற பிரஸரியாமல பகிரமுகபபடடதாகவே யன றோ முடிகினறது? உளளே பிரஸரியாமல வெளியே பிரஸரித்தமையா லதனுடைய வுண்மையையே யன றோ கணடு தெளியவேண்டும? அதிக வீரியமாகையால பாரவதியாருடைய காபபமிடநதரவிலலையெனின, இட

என னு ம

நதாததகக காபபமுடையாா பினன ரிலககுமியே யாக வனறோ கொளளவருமா? இலககுமி தவஙகிடபபினுஞ சிவனை நாயகனுகப பெறுதல கூடாதாகையால, அது விபரீத காஹணமாம. இது நிறக, அது வெளியே பிர ஸரியாதுவிடின, அதனை நதியெனறு பிரமிகக விடமிரா தெனின, அஙஙனம பிரமிதத குற்றம யாருடையது? கயிறறைப்பாமபெனறும, கட்டையைக களவனெனறும பிரமிபபதனு லுணடாகுங குறறம யாரிடஞ சாருமா? ஒருவன றனதுகிரகததில நிறுததபபட்ட தூணைககணடு பிரமிதது இநதததூணை நிறுததினவன் சாககடவன எனறு சபிபபானெனின, அச்சாபம அததூணைநிறுததிய தனனிடமே யனறோ சாராநிறகும? இவவாறு செயயு மொருவனை மூடனெனறே விவேகிகள சொலவாாக ளனறோ? இநதவுபமான பரியாலோசனையால கௌதம ரிடட சாபம் எமமட்டி லங்கீகரிககப படுமென்பதை மேலோர் விவேகியாமறபோகாா. வெளியே பிரஸரிதத காரணந்தானயாதெனின, இநதககபோதிககதையை யா மங்கீகரிததாலனறோ ஸமாதானஞசொலலவேணடும? அவிசாரிமககளெலலாங் கூடியமூது இழவெடுதத தொ னறுகையால கேவலம் நிஸ்புருஹமாயிறறெனச. இது காறும விவகரிததது அவா மததகை யங்கீகரிபபினுந தோஷ முண்டாகாமையைக காட்டவேண்டியே யன்றி வேறிலலை.

அவர்விபரீதத்தை யினனுஙகொஞசம்விசாரிபபாம் சிவ வீரியப்பிரவாஹத்தை நதியெனறணைநது கௌதம ரானவா கையாலளிப்பார்தது அருவருபபுறறொனக கூறினுரன்றோ? சிவவீரியத்தினறன்மை யின்னதென்றறி யாமையே அவா வீண்பிதற்றலுக்கிடஞ்செய்தது? ஆதி ஸ்ருஷ்டியில் ஸ்வயமபுவான பகவான் அவ்யக்த மென் னும பிரகிருதியின்கட் டனதுசக்திருபமான வீரியத்தை

விட்டுத தஙகநிறமான ம்வாரணடததை யுணடாககினு ரெனவும, அதனால, சராசராதமகமான பிரபஞச ஸ்ரு ஷ்டி நிகழ்ந்ததெனவும வேதததிற படிககபபடடிருதத லால், சிவவீரியததுககு அபகாஷஙகூறுவது மூடததன மாயிற்று. ''పరస్సహస్రంగిరయస్పహేమరుణా హిరణ్మయానిబభూవుః। తస్యవీర్యాదండమపీతువేహిరణ్మయం'' எனனுஞ சுருதியால பர மேசுவரனுடையவீரியததால மேருமுதலியவனேகமலை களுந, அணடஙகளுமபொனமயமாயின எனறு பெறபப டடது. இபபடியே பாகவதம, அரிவமசமுதலியநூலகளி லுஙகூறபபடடிருககினறது. உபபிரமஹணஙகளாகிய பாகவதமுதலியவறறை நோககுழி அவறறுறபிரதிபாதி ககபபடும விஷ்ணுவினது வீரியமாகவேயனறே மூலசு ருதியிற பெறபபடட புருஷனது வீரியததையுங கொள ளவேணடுமெனின, யாருடைய வீரியமாககொளளினு மீணடு வீரிய நிஷேதஙகூறுதல கூடாதெனபதே ஸங தாபமாகையால, சிவவீரியததினேறறம புலபபடடவா றறிக. இனிப பாகவதம, அரிவமசமுதலியவறறிற பிரம ஹாண்டோபாதான காரணமான வீரியம விஷ்ணுவின தாகக கூறப்படுதல ஆரோபணமேயன்றி யதாரதத மனறு. வேதததில எவனுடைய வீரியததால சுறறிலு முள்ளமலைகளோடுமேருமலையும பொனமயமாயிற்றே, அவனுடைய வீரியததாறறனே பிரமஹாணடமும பொன்மயமாயிறறு எனறு கூறபபடடிருககினறது இத னால், மேருமலையும, பிரமஹாணடமுமொருவனது வீரி யததாறறனே பொன்மயமானதாகவெளிபபடுகின்றது. ஆதித்யபுராணததில, ''శివస్యరేతసాతేన రజితోమేరుపర్వతః। అధకాంచనతాంప్రాప్తః సశైలవనకాననః'' என்னும் வசனத் தால சிவனுடைய ரேதஸஸால வெளளியாயிருநத மேருமலை பொன்மயமாயிறறு என்று பெறபபட்டது ஸ்காந்தத்தில், ''ప్రకృతిస్త్వాంప్రమాణరుద్రః త్వయితద్వీర్యమాహితం'' என்னும் வசனத்தால் நரசிங்கனைப் பார்த்து வீரபத்

'என்னும

திரமூர்த்தியானவர் பிரகிருதிசத்தியாகிய வுமையினிடத்தில் புருஷராகிய ஸ்ரீருத்ரபகவானான் றனது வீரியமாகிய விதையை விதைத்தார் என்று கூறினதாக வெளிப்படுகின்றது. இந்தப்பிரமாண பாஹுள்யங்களால் மேருமலையைப் பொன்மயமாக்கிய சிவவீரியந்தானே பிரஹ்மாண்டத்துக்கு முபாதானமாய் விளங்கிற்றென்னு முண்மை பசுமரத்தாணியறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டதாகையால், வைஷ்ணவ புராணங்களிற்போந்த வாரோபணங்களினுண்மை யினிது வெளிப்பட்டது. அவை விஷ்ணுவினது ஸ்துதிப்பிரகரணங்களாகையால். "వాసుదేవః పరా ప్రకృతిః" என்றது முதலிய வாதாரங்களால் சத்தனுக்குச் சத்திக்கும் அபேதம் பாராட்டு நியாய மேற்கொண்டு, அந்த விஷ்ணுவினிடம் ஆரோபணஞ்செய்துரைக்கப்பட்டதெனப்பேதீர்மானம் இங்கே முடிந்த தீர்மானத்தால் சிவனுடைய ரேதஸ்ஸுதானே பரமகாரணமான ஜகதுபாதான காரணமென்று ஸித்தித்த தன்றியும், பிரமஹ்விஷ்ணுவாதி ஸகலமானபேரும் அந்தச்சிவவீரியத்தைப் பானம்பண்ணினதினால் அஜராமரத்வங்களெய்தித்தேஜஸ்ஸுடையவராயினரென்னும்வாய்மையையுங் கொஞ்ச மினி விளக்கிப்பாம்.

ஆதித்யபுராணம், மானவீயஸம்ஹிதையில் "యది తుష్టోఽసి విశ్వేశ దేహి నో వరముత్తమం। గిరిజాకుక్షిసంభూతః పుత్రో మా భూత్తవ ప్రభో। శివః। నాహం రేతో వృథా కుర్యాం త్రైలోక్యక్షయకారణం। వృథా కుర్మో మదీయేతు త్రైలోక్యం భస్మసాద్భవేత్। హితాయ తస్మాల్లోకానాం మమ రేతో దివౌకసః। శాంత్యర్థం చైవ యుష్మాభి శ్శీఘ్రమేవోపయుజ్యతాం। ఏవం శంభోర్వచశ్శ్రుత్వా దేవాస్తే భయవిహ్వలాః। సలోకేశానగోగిరిందా నకించిచ్చాబ్రువన్ ద్విజాః। అథ దేవేషు సీదత్సు వహ్ని గౌరివ కర్దమే। ప్రసార్య స్వాంజలిం శంభో తేజో ముంచేతి చాబ్రవీత్। దేవదేవామృతం దివ్యం హస్తాభ్యాం మమ శంకర। శీఘ్రమేవ ప్రయచ్ఛత్వం పిబంతు సురపుంగవాః। తతోఽలింగాద్వినిష్క్రాంతం చంద్రబింబాతినిర్మలం। జాతినీలోత్పలామోదం

పాణౌవహ్నేర్దదౌ శివః। కరాభ్యాం పతితం రేతః అపిబత్పావకస్స్వై।
రేతఃపానేన సంతృప్య దేవాన్ హిసురపూజితః। విసృజ్యాశాంస్తభగవాన్ త
త్రైవాన్తరధీయతా। ఇత్యాది। వహ్నేస్సంతర్పితేనూతః రేతసాత్రిదివౌకసః।
సగర్భాస్సుఖసంజాతా। ఇత్యాది। సుఖందుమవాప్తస్తే ఉదరస్థేన రేతసా।
కిం కుర్వంతథా సర్వే నారాయణపురోగమాః। గర్భనిష్క్రమణం తేషాముత్ప
న్నేన చ యత్కృతం। ఇత్యాది। రేతసాచోదరస్థేన సంతప్తాస్తే సురాధిపాః।
ఈశానం సంప్రణమ్యాథ ప్రోచుస్తే భయవిహ్వలాః। ఇత్యాది। వయం సగర్భా
స్సంజాతా గర్భకాలే హితం యథా। అపహాస్యామహే దేవా పుంసాం యద్గర్భ
సంభవం। సర్వే వై భృశసంత్రస్తాః స్తవతేజోపశాన్తిభోః। శివః। శరదారువనే
యూయం సుఖం హృద్యోత్సంగే ప్రసూయత। నిష్క్రమిష్యత్యసందేహః తతస్సౌఖ్య
మవాప్స్యథ। తతశ్శంభోర్వచశ్శ్రుత్వా నారాయణపురోగమాః। తస్యచోత్త
రదిగ్భాగే శరదారువనేశుభే। ఉపవిశ్య మహాత్మానో మధ్యే సంస్థాప్య వేధసం।
నారాయణం పురస్కృత్య ప్రసూతాస్సర్వదేవతాః। ఇత్యాది। శార్వతేజోధృతం
యస్మాద్దేవైర్బ్రహ్మపురోగమైః। తస్మాజ్జరాదినిర్ముక్తా అమరాశ్చసురోత్తమాః"
என்னும் வசனங்களால் தேவர்கள் ஸ்ரீபரமசிவனைப் பார்த்துப் பார்வதவர்த்திநியின் குட்சியால் புத்திரனைத் தர வேண்டாம் என்று வரங்கேட்டலும், ஸ்வாமி அவர்களைப் பார்த்து எனது ரேதஸ்ஸைத் திரிலோக க்ஷய காரணமாக விருதா செய்யமாட்டேன். அப்படி யெனது சுக்கிலமானது விருதாவாகும் பட்சத்தில் மூன்று லோகமும் பஸ்மமாய் விடும். ஆகையால், தேவர்களே! உலகத்தின் இதத்தின் பொருட்டும், (உங்களுடைய) துக்கஸாந்தியின் பொருட்டும் சீக்கிரமாக நீங்கள் உபயோகித்துக் கொள்ளக் கடவீர்கள் என்று அருளிய ஸம்புஸப்தவாச்சியனாகிய பரமேஸ்வரனது வார்த்தையைக்கேட்டு நடுங்கினவர்களாகி லோகேசர்களோடும், கோவிந்தனோடுங்கூடிய தேவர்கள் பதிலுரைக்கமாட்டாமல் சேற்றிற்கிடந்துழக்கும் மாடுகளைப்போலத் துக்கிக்கையில், அக்னிபகவானெழுந்து அஞ்சலிபண்ணி, ஹே ஸம்போ! தேவரது வீரியத்தை விடுமென்று கையை நீட்

டினன். அன்றியும, தேவதேவராகிய ஹேஸ்வாமிந! தேவரிடத்துள்ள அமிர்தத்தை எனது இரண்டுகைகளி லும பிரஸாதிப்பீராக. அதைத தேவர்கள் கொள்ளட டும் என்று பிரார்த்திக்கையில, சந்திரபிமபத்தைபபோ ல நிர்மலமும, நீலோதபலத்தைபபோலப பரிமளமுமு ள்ள வீரியத்தை வெளிபபடுத்தி அக்கினியினது கரங்க ளில் பகவானகிய சிவன விடுத்தனர். அவன கையினின றும அந்த வமிர்தத்தை அது நழுகிய போது தேவர் கள் பானஞசெயதார்கள். அதனல,அவர்களைத் திருபதி செய்வித்து, அவரால பூசிக்கபபட்டவராகி, அவர்களை விட்டு அந்தவிடத்திலே தானே ஸவாமி அந்தர்த தான மாயினர அபபோது, அக்கினியிட மிருந்த ரேதஸால திருபதியடைந்த தேவர்கள கர்பபத்தோடு கூடினவரானர்கள். மேல, சூதனைநோக்கி நாராயணா முதலிய தேவர்களுடைய உதரத்தில் நிறைந்துள்ள தேஜஸால் அவர்கள எபபடி ஸுகத்தை யடைந்தார் கள? என்னசெயதார்கள? எபபடி அவர்களது கர்பபம் வெளிப்பட்டது? வெளிபபட்டகாபபத்தால என்ன நட ந்தது? என்று முனிவர்கள் கேட்டதற்கு அவர் சொல லுகின்றார். உதரஸ்தமானரேதஸால தஹிக்கபபட்ட தே வர்கள் பரமசிவனை நோக்கி மிகுந்த வணக்கமும, நடுக்க மும்கொண்டவராகி ஹேஸ்வாமிந! நாங்கள கர்ப்பத் தோடு கூடியிருக்கின்றேம. காபபம் வெளிபபடுவதான ல், புருஷர்களுக்குண்டான காப்பத்தை யெபபடி வெளி ப்படுத்தக் கடவோம்? நாஙகள யாவரும தேவரது தேஜோ வசத்தால பயந்திருக்கின்றேம் என்று விண் ணப்பித்தபோது,நீவிர் நாணற்காட்டினிடத்ததாகியமடு வின் கரைநடுவில காப்பத்தை நிவிர்த்திப்பீர்கள். நீங்க ள் கர்ப்பத்தை நிவிர்த்திக்குங் காலத்தில, தானய்வெளி ப்படும். ஸந்தேகமிலலை. பின்னர் ஸௌகக்கியத்தை யடைவீர்கள் என்று பகவான் சொலலியருளினர். அங

ஙனமருளிய சம்புவசனத்தைக்கேட்டு நாராயணனோடு கூடிய மஹான்களாகிய தேவர்கள் ஹிமாசலத்தின் வடபாரிசத்தில் சுபமாயுள்ள நாணற்காட்டில் பிரம்ஹாவை நடுவே கொண்டவர்களாகி யாவருமாகப் பிரஸவித்தார்கள். யாதொரு ஸாவராகிய பரமேஸ்வரனது ரேதஸைப் பிரம்ஹாமுதலிய தேவர்கள் கிரகித்தார்களோ, அந்த ரேதஸால் அவர்கள் மூப்பு மரணமில்லாதவரானார்கள் என்று வெளிப்பட்டது.

இந்தவுண்மையால், சிவபெருமானிடத்தில் வீரியஸ்கலந்தோஷங் கூறிய வெறிமுணடை வாசகம் அகௌரவத்தையேயடைந்தது. இதனால், பிருகு சபித்தானென்பது, கௌதமர் சபித்தானென்பதும் பாழாய்விட்டது. மேற்கூறிய போந்த சுருதிபுராணவசனங்களால் ஸாவர்ஜிதஸ்வாநங்களும் ஸ்ரீசிவபெருமானது ரேதஸ்ஸென்றுவெளிப்பட்டவுண்மை பற்றியன்றே அவ்வெம்பெருமானுக்குக் கனகபூஷணாதிக ளொழிந்து பஸ்மாஸ்தி சர்மாதிகள் தாரயமாயின? அவர் நீங்கலான விஷ்ணுவாதிகளுக்கு அவை பிதாமயராதிபூஷணோபயோகங்களாயின? எந்தவிதத்தாலும் சிவாபகர்ஷம் ஸம்பவியாமையால், அசசிவஸம்பந்தமாகிய சைவஸித்தாந்தத்தை (லிங்கமதம்) என்று இழிவாடிய வேறை மதமேயன்றோ நாறிப்போய்விட்டது? லிக - என்னுந் தாது சித்திரித்தல்=படைத்தல் - காத்தல் முதலியவைகளினாலே உலகத்தைச் சித்திரிப்பதாகிய சிவத்தினது பிரபாவம் என்றும் பொருளுண்டாகையால், அதற்கிடமாகிய சைலமுதலியனவும் விஷயமாகும். இவைகளேயன்றி, ருக்வேதத்தில், சிவஜ்யோதி என்னும் உபநிஷத்தில், "సత్యం పరంపరమంనిత్యం। ఓంసత్యాన్నగక్షుం ఓంగుంసత్యం। ఓంసత్యేనజాతం। సచ్చిదానందమనైర్థాంబురూపం। తదేకరూపం। భూతోభవత్యాస్సం। తద్దైవ లింగాకారంజగదాధారమిత్యేవంవేదః" எனவும், இரண்டாவது

என்னும்

வேதரீகையில் "యల్లింగాకారేసర్వేజాతోస్స్వయమ్మైః గోముఖాచ్చ్యుతం హరితవర్ణంపతంతి బిందవశ్చత్వాస్సహస్రధారేణ సహస్రశీర్షాఃపురుషః కామరూపోజాయత" எனவும் போந்த வாக்கியங்களால் ஆதியந்தமில்லாத நிச்சயபதார்த்தமான பரம் ஒன்றிருந்தது அதற்கின்னே அதுவன்றிவேறில்லை அது ஆதியந்தரஹிதமாகிய பரவெளியான ஸத்யமென்றும், யாதொரு ஆதாரமுமில்லாத வஸ்துவினிடத்தில் ஆதாரந்தோன்றினது போலத் தைவாதீனஸ்பதமானதற்கிருப்பிடமான அநந்தஸத்தியத்தாலுண்டான ஸத்தியமே ஸ்தாணுரூபமென்றும், அந்தஸ்தாணுரூப ஆதியந்தத்தில் ஸத்தியம் வஸித்திருக்கிறதென்றும், அதுவே யோருருவென்றும், பூதங்களுக்கு மாதருஸ்தானமானதாயும், லிங்காகாரமான ஸச்சிதானந்தமயமாயும், ஜகதாதாரபூதமாயுமிருக்கிறதென்றும், யாதொரு ஸச்சிதானந்தமயமாகிய லிங்காகாரத்தினிடத்தில் வோவையினுலெழுந்த நீர் பச்சைநிறமாய்க்கூடி ஸாத்விகமான கருணைப்பொழிவால் கோமுகத்தின்வழியாக ஆயிரம்பிந்துக்களாய் நழுகிவிழுந்ததால், அவை சேர்ந்து இச்சைவடிவான வொன்றாயிருந்ததோவென்றும், அதனாற்றானே, ஆயிரம்சிரஸுடன்காமரூபமான புருஷாகாரந்தோன்றிற்றென்றும், அது அப்புவினால் அநேகவர்ணாதிகளையுடைய ரூபங்களையுண்டாக்குமென்றும் வெளிப்பட்டது. அன்றியும், "యల్లింగాద్భూతోస్సింధవస్సృష్టః" என்னும் வாக்கியத்தால் யாதொருலிங்காகாரத்தின் முன் ஸரவித்த வோவைநீர் வற்றாமல் எப்போதும் நிரந்தரமானதாகி ஊற்றாய்ச்சுரந்து எழுகடலுமுண்டாயிற்றேயென்றும் பெறப்பட்டது. இவ்வுபநிஷத்தர்த்தங்களால் பாஷண்டிகளாயுள்ளபோ லிங்கவடிவத்தை நிந்திப்பது வைதிகமோ, அவைதிகமோ வென்பதை விவேகிகளே யோசிக்கவேண்டியது லிங்கத்தை வேதம் எடுத்துப் பூஜார்ஹதவ நிரூபணஞ் செய்கிறபடியே வேறு எதனையும் பிரதி பாதிக்காமையால், ஸர்வ

வைதிகபூஜையுதவமுடைய லிங்கம் யாவராலும் அங்கீகரிக்கத்தக்க தென்பது தீர்மானம். இஃது சிவபரஞ்சோதியை விளக்குமுண்மை நோக்கி இதனைச் சிவலிங்கம் என்றும், ஜோதிலிங்க மென்றும் உண்மை நூல்கள் கூறும். சிவனைக்காட்டு முண்மைவடிவ மதுவென்பதை எங்கள் ஆசாரியத் தலைவருமன்றோ (குறிகளும் மடையாளமுங் கோயிலு, நெறிகளும் மவர்நின்றதோர் நேர்மையும், அறியவாயிர மாரணமோதிலும், பொறியிலீர்மனமென்கொல்புகாததே) என்னுந் திருவாக்கால் விளங்க வுணர்த்தினர்? சிவபெருமானது உண்மையைவிளக்குமடையாளங்கள் யாவுமே லிங்கமென்பதுபோதர ஸ்வாமியினது ஸந்நிதி வாயிலிற் போந்த கோபுரத்தைத் தூலலிங்க மென்றும், பலிபீடத்தைப் பத்திரலிங்க மென்றும் வைதிகநூல்களிற் கூறப்பட்டிருத்தலைக்கண்டு நாஞ்சது மூலட்டானமாகிய சிலாமயமான ரூபமொன்றையே லிங்கமென்று கொள்ளத்தக்கதென்று பிரமித்து அது சிவனுடைய பிரஜாபதி யென்று இழிவுரைத்துப் பேரிழவெடுப்பதேயன்றி அதைத் தங்கள் விஷ்ணுவினது யோனிக்குப் பொருத்தமாகக் கொள்ள வகையறியாத அவமதமிருந்தவாறு அந்தோ கொடிது! கொடிது!! சிவாகமங்களில் எம்பெருமானுக்கு அமைவுபெறக் கூறுந் திருமேனிகளென்பதனுள், ஐந்தாவதாகிய வுருவருவத் திருமேனியென்னும் ஸதாசிவ மூர்த்தமேயன்றோ சிவலிங்க வடிவமா யுள்ளது? முதலிற் போந்த சிவம், சத்தி, நாதம், பிந்து, என்னும் நான்கும் பரனது அருவத்திருமேனியும், கடையிற் போந்த மஹேசுவரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன் என்னும் நான்கும் உருவத்திருமேனியு மென்பது ஸித்தமாகையால், உருவருவத் திருமேனி யென்னுஞ் சிவலிங்கப் பெருமானாகிய ஸதாசிவமூர்த்தியினது தன்மை வேதாதிகளிற்கண்டு தெளிக.
"ఈశానస్సర్వవిద్యానామీశ్వరస్సర్వభూతానాం । బ్రహ్మాధిపతిర్బ్రహ్మణోధి

எனனும

పతి ర్బ్రహ్మా శివోమే అస్తు సదాశివోం” எனனும வேதமந்திரமே சானறெனவறிக. இநத மநதிரம சிவாலய பூஜாபபிரகரணத்தில படிககபபடடதனறி, తవ శ్రియే మరుతో మర్జయన్త రుద్ర యత్తే జనిమ చారుచిత్రం । పదంయద్విష్ణో రుపమన్యధాయి తే న పాసి గుహ్యం నామగోనాం” எனனும ருக்ஸமஹிதாவசனத்தாலஸமஸ்த தேவாகளும சிவலிஙகாராதனததால தஙகளைஸ்வரியங களை அடைநதாரகளெனறும,லடசுமீஸமேதராகிய விஷணுவானவா சிவலிஙகபூஜைசெயதுபரமபதததையடைநதாரெனறுமபெறபபடடது சிவலிஙகாாசசனையாலவிஷணுமூாததி வைகுணடமெனனுமலோகாதிபதயமவகிததாரென்னுமவேதாாததததை உபபிரமஹணஙகளானுமவெளிபபடுததுவாம “రౌద్రం సమభ్యర్చ్య హి లింగమూర్ధ్వం శిలామయం చారుహరిస్తు భక్త్యా । సుదుర్లభం వైష్ణవమాద్యమగ్ర్యమవాప్తవానేష పరంపదంతత్” எனனும பிரமகைவாதத வசனததால இநத விஷணுவானவா ஆதியிலஸுநதரமாகவும,சிலாமயமாகவுமிருககினற சிவலிஙகததைப பூஜிதது ஸாவோதகாஷமாகிய பரமபதததையடைநதாரெனறுவெளிபபடடது. அனறியும“రౌద్రం లింగం మహావిష్ణుర్భక్త్యా శుద్ధం శిలామయం। చారుచిత్రం సమభ్యర్చ్య లేభానే పరమంపదం” எனனும பராசர புராண வசனததால விஷணுவானவா அனபிஞல சிவலிஙகததை அாசசிதது உனனதமாகிய பாமபத மெனனும லோகாதிபதயததை யடைநதாரெனறு வெளிபபட்டது. இவைகளே யனறி “దేవదేవస్య చిన్త్యాత్మా అజయ్యో విష్ణురవ్యయః। సర్వరూపం భవం జ్ఞాత్వా లింగేర్చ్యయత్తంప్రభుం । తస్మిన్నభ్యధికాం ప్రీతిం కరోతి వృషభధ్వజః” எனனுந துரோணபாவ வசனத்தால் தேவாகளுககுததெயவமாகியும, எணணககூடாமலிருககும ஆதமபாவ முளளவராகியும், குறைவில்லாதவராகியுமவிளஙகும் விஷ்ணுவானவா சிவனை ஸாவரூபியாய்த்தெரிநது மஹாபபிரபுவாகிய அவனை இலிஙகத்தினிடமாகப்பூஜிககினறுா. எந்தபபுருஷனவன் ஸாவ

சொரூபியாயச சிவனையறிநதுபூஜிககிறுரோ அவனிடத்
தில பரமசிவன அதிகமாகியபிரீதியைசசெயகினறுனென்
றுவெளிபபடடது.மேல, "ఉత్పత్తిస్తపో యోగాస్తయోస్తవచపు
ష్కలాః। తాభ్యాం లింగేర్చితస్తు భుః త్వయార్చ్యాయాం పశేషతః" என்னு
ம வசனததால வியாசரானவா அசுவததாமாவை நோ
ககிக கேளும அசுவததாமரே! கிருஷ்ணுரஜுனாகளுக
குளபபடியாலுல உறபததி - காமம - தபசு - யோகங
கள கிடைததிருககினறனவோ, அபபடியே உமககுங்கி
டைததிருககினறன அநதககிருஷ்ணுாசசுனாகள இலிங
கததினிடமாகச சிவாராதனம பணணுகினறுாகள, நீர்
விககிரகததினிடமாக ஆராதனமபணணுகினறீா என்று
கூறினதாக வெளிபபடடது இநதப பிரமாணபாஷ்
யங்களால விஷ்ணுவானவா சிவலிங்கபூஜைசெயது ஸர்
வஸித்திகளு மடைநதாரென்று முணமை வெளியான
தால, அதைசசிவனது பிரஜாபதி யெனறும, அதனுல,
சைவமததைத லிஙகமதம எனறுங் கூறித்திரியும ஸ்வ
பசாகளுடைய நாமதம எங்கே தலையெடுக்குமென்ப
தை விவேகிகள யோசிகக வேண்டியது. விஷ்ணுவே
யன்றிப பிரமஹேநதிராதி ஸமஸததேவ முனிகணஙக
ளும சிவலிஙகததையே அாசசிதது பிழைததாரகளெ
னனும பிரமாணஙகளைக கிரநதவிஸ்தரபீதியா லெழு
தாமல இமமடடிலுபரதியடைநதாம இதுகாறும
விவகரித்துக காடடிய வுண்மை நியாயஙகளால (லிங
கம) எனபதனுடைய ஸவரூபமவெளிபபட்டமையால,
ஒருசொலலுககுப பல பொருளக ளுணடெனனுந தன
மை கொணடு, அதை ஹேயபபொருளால ஸமாததிகக
முயனறவமமுடிசசூாமுதவிமதம நிரஸதமாயிறறு.லிஙக
சரீரமெனவும, அஙகலிஙகமெனவும, ஷடலிஙகதாறபரி
யம எனவும, பூரம லிஙகம எனவுமவருமபிரயோகஙக
ளாலுமறிக.இன்னும(அரி)எனனுஞசொலலுககுக்குரங்
கு என்னும பொருளிருபபதுகொணடு வைஷணவமதத்

எனனும

தை (அரிமதம) எனறு பிரஸதாபிததுக குரஙகுமதம என்று பொருளுணாபபது கூடுமோ? கூடுமெனனும படசததிலனறே (ஸிஙகமதம) எனபதும, அதறகு அவாகூறும பொருளும நிலைககும? தமமஸமயம எபபடி நிநதிதமாகாதோ, அபபடியே சைவமதததினுஙகொணடு குணப்படுவாராக

மேல, வேதஙகளிறசொனனபாஜைப பிரஸிததஞ செயகிறோம எனறுதொடஙகி(కారణంతుధ్యేయః)எனறசுருதியையுதகரிததனா. இநதவசனததால காரணமானபொருளவிஷ்ணுவெனறு எஙகேவெளிபபடடது? இது(బ్రహ్మవిష్ణురుద్రేన్ద్రాస్సమ్ప్రసూయన్తే। నకారణంకారణానాంధ్యేయస్సర్వైశ్వర్యసంపన్నశ్శంభుః)எனறசுருதியில வியாபபியமானதொனறுகையால,இதிறபெறப்படடஶமபுசபதவாசயோயனறே காரணவஸதுவாயினா?சைவபபிரதிபாதிதமாகியசுருதியைத்திருடிககொணடுதானே வேதததில விஷணுபரதவம ஸமாததிககத தொடஙகுவது? மேல வசனததில விஷ்ணுவை (நகாரணம) எனறபதததால காரணவஸ்து வலலவெனறு நிஷேதிததிருத்தலால வேதததிற சொன்ன பரஜைப பிரஸிததஞசெயகிறோம் எனறாஜையிடட அவவெறிததாதா பிரதிஜஞை அவலமாயிறறு விஷ்ணு மாததிரமேயனறி உருததிரனும (நகாரணம) எனறபதததால நிஷேதிககபபடுதலால திரிமூாததிகளினும அதிகரமிதத துரியமூாததியே ஶமபுவாசகததால பரமபொருளெனறு சாதிததல வேதததின றுணிபாதல பெறபபடடது. மேல சுருதியில பிரமன்,விஷ்ணு,உருததிரன, இந்திரன என்பவாகளையே பிரஸ்தாபிதது அகாரணாகளென்று சாதிதத வுணமைப்படியே யனறே (தேவாகோவறியாத தேவதேவன செழுமபொழிலகள பயநதுகாததழிககுமறறை, மூவாகோனாய நினற முதலவனமூாததி மூதாதைமாதாளும பாகததெநதை) என்று ஸ்ரீவாசகததினும் சாதிககப்

பட்டுத்த துரியமூர்த்தி யிலக்கணமுங் கூறப்பட்டுள்ளது?
இதனால், சைவ ஸித்தாந்தத்தாற் றுணியப்படும் பரம
பொருளாயுள்ளவர் திரிமூர்த்திகளி லொருவரன்றென
வும், (శివమద్వైతం శాంతం చతుర్థం మన్యన్తే) என்று பிரதிபாதிக்
கப்பட்ட நாலாவது மூர்த்தியெனவும், அவரே பிரமஹ
விஷ்ணு ருத்ரேந்திராதி ஸமஸ்தமானவர்களுக்குங் கார
ணரெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

இனிக் காரணவஸ்துவாவது தன்னை யொழிந்த
யாவருந் தன்னிடத்தி லுண்டாகித் தானொருவ ரிடத்தி
லுண்டாகா திருக்குந் தன்மை யுடையது என்று
இலக்கணங்கற்பித்து, அவ்வியல்பினமைந்த பரமபொரு
ள் நாராயண ரொருவரே யெனவும், அவரிடத்திற்று
னே பிரமஹருத்ராதிகள் கற்பங்கடோறும் பிறந்து மடி
கின்றார்களெனவுங் குலவிக்கூறினர் இந்தப் பிரஸங்கத்
தைக் கேட்டபோது விவேகிகள் வாயாற்சிரிக்க மாட்
டார்கள் சிவபெருமானுடைய வாமாங்கத்தி லோர் கற்
பத்திலும், பிரமஹ தேவருடைய குதத்தி லோர் கற்பத்
திலும் பிறந்திறந்தொழிந்த தன்றியும், யுகங்கடோறும்
மீன், ஆமை, பன்றி, நரசிங்கன்-வாமனன் - பரசுராமன்
ஏழைராமன்-பலராமன்-கிருஷ்ணன்-குதிரைமுகன் இத்
யாதிஜந்மங்களாகப்பிறந்துபிறந்து செத்தகதைகள் புரா
ணங்களிற் கேட்கப்படுகையால் தானொருவரிடத்திலுமு
ண்டாகாதவரல்லரென்று நாராயணருக்குப்பரத்வங்கற்பித்
தது எங்கே நிலைக்கும்? பிரமஹ விஷ்ணுருத்ரேந்திராதி
கள் ஸ்ரீசிவபெருமானால் படைக்கப்பட்டார்களென்ப
தும், அவருள் விதிருத்ராதிகள் விஷ்ணுவினிடத்திலும்,
விஷ்ணுப்பிரமஹாதிகள் உருத்திரரிடத்திலும், விஷ்ணு
ருத்ராதிகள் பிரமஹாவினிடத்திலுங் கற்பாந்தரங்களில்
ஸ்ரீபரசிவாஜ்ஞையால் மாறிமாறிப்பிறந்து வருவார்க
ளென்பதும், அதனால் அன்னோர் ஜகஜ்ஜந்மாதி காரண

என னும ர்களாகமாடடாாகளெனபதும, அமமூவாதமமுள்ளும உருததிரமூாததி அதிகனெபதும வைதிக சிலா யாவ ராலும ஒபபுககொணட விஷயமெனபதைச சிவாதிகய ரதநாவளி முதறபாகததில செவவனே விளககி யிருப பதேபோதுமாயினும, இனனுஙகொஞசமீணடு யாமபிர காசபபடுததுவாம மூனறு மூாததிகளும ஸதவரஜஸத மோகுணஙகளுடையவாகளெனபது ஸிததமாகையால குணமூாததிகளைப பரமெனறலகூடாது (త్రైగుణ్యవిషయా వేదాః నిస్త్రైగుణ్యోభవార్జున) எனறு கணணனே கீதையிறகூறி யிருககினறு ராகையாலுநதெளிநதிடுக. திரிகுணரகிதமா யுளளதுபதிபபொருளெனறவுணமைககுவிரோதமாகச சுதத ஸதவம எனறு குலவிக கூறுவது வைஷணவமர பாகையால, அதனுபாஸததையும விசாரிததுத தெளி விபபாம. பிரமஹதேவனை ரஜோகுண முடையவனென வும, ருதரமூாததியைத தமோகுணமுடையவனெனவும, விஷ்ணுமூாததியைஸாதவிககுணமுடையவனெனவுமபா ஞசராததிரிகளே கூறுவரனறே? இஙஙனஙகூறிவிடடு, மீணடும விஷ்ணுவைமாததிரம பிரிதது இவா சுதத ஸத வமூாததியெனறு கூறுவதறகுரிய நியாயம யாது? சுதத ரஜஸ், சுதத தமஸ் எனற பிரயோகஙகள பிரமஹருத ரர்களிடததில ஸமாததிககபபட்டாலனறிச சுதத ஸத வம் எனற பிரயோகம விஷணுவினிடததில ஸமாததிப பது கூடாது. சுதத ரஜஸ்தமஸ்களே அனறோககுண டாகட்டுமேயெனின, அவறறோடு தானே சுதத ஸதவ மும் இனமாகசசோநது மாயாகுணஙகளாகி நிஸ்தனை குணயோவெனற பிரயோகததா லெடுபடடுப போம இலலையேல, பிரமஹருதராகளோடு இனமாக அசுதத ஸத்வமூாததியான வொருவிஷ ணுவைககணடுபிடிததுச சாஸ்திரவிரோத மெயதாதபடியொபபடைததுவிடடுத தங்கள் சுதத ஸத்வமூாததிககுப் பரதவம நாடடிககொ

ளளடும்.அபபோது இரணடுவிஷ்ணுககளுககு இடமு ணடாகிறபடியால,அவவிருவரில ஒருவருககுவேலை சம பாதிததுக கொடுககவேணடியகஷ்டமும அவாதலையில வநது விடியும? ஏனெனில, சுதத ஸதவமூாததியாகத தாஙக ளொபபுககொணட விஷ்ணுவையே பரிபாலன காததாவாக வஙகீகரிததமையால, அசுதத ஸதவ மூா ததியாக நேரும விஷ்ணுவுககு ஓாகதிவேணடுமலலவா? அனறியும, அசுததராஜஸதமஸ-ககளையுடைய பிரமஹருத திராகளையுங கணடுபிடிதது அசுதத ஸதவகுணவிஸிஷ டராகிய விஷ்ணுவுககுந துணைகூடடவேணடும எநத விததிற பாாததாலும விஷ்ணுவுககு அவா கறபிககும மஹிமை தலைகாடடாமையால, அவவிருதிறவிஷ்ணுகக ளும அகாரணாக ளெனபதே வைதிகோததமாகள துணிவெனறறியததககது. ([illegible]) எனறதனறி ஸ-ததஸதவம) எனறு கீதையில பிரயோகமிலலா மையால, அவாநதரமாகக கறபிததுககொணடு தஙகள பாஞசராததிரமாகிய அவைதிகததினடியாக வாதிப பது ஸாமஞசஸமாவ தெஙஙனம? சுததஸதவம எனறது சுததமூடம எனபதுபோற கொணடாலோ வெனின, சுதத தமஸ-,சுததராஜஸ- எனபவறறேடினமாகி (நிஸதனைகுணயோ) எனறபாணததால மீணடும அறு படடுபபோம. விஷ்ணு மூாததிககுச சுததஸதவமே ஸிததமானல,அவா தாமஸ ராஜஸ தாமஙகளுடைய வராதலகூடாதனறே? ரகுவீரனுகவநதது ராஜஸமே யனறே? அபபொழுது ராவணனைககொனறது தாம ஸமேயனறே? கணணன தான ஆயுதமெடுபபதிலலை யெனறு கூறிய பிரதிஜ்ஞையையுங கடநது சணடையில ஆயுதநதாஙகி விவகரிததது தானே சுததஸதவமாவது? பன்றி முதலிய ஜநமஙகடாஙகி மல போஜனதிகள செயததுதானே சுததஸதவம? அவதாரஙகளைவிடடு

என னும

மூலவிஷ்ணுவினிடததில யோசிககததகக தெனின, காரண மெததனமைததோ காரியமு மததனமைதது என ற நியாய விருததமாக மூலவிஷ்ணுவாகிய காரணததினின்றும அவதார விஷணுககளாகிய காரியஙகள பேதிததல கூடாது. மூலவிஷணுவுககுக கரியநிறம சொலலபபடுதலாலும, ஸாகரககிடககையும, பிருகு ஙாபவிததியுங கேடகபபடுகையாலும, அநேகம ராகூஷஸாகளோடுசணடையின மொததுணட விவகாரஙகள பிரஸதாபிகக விடமுணடாகையாலும சுததஸதவ மெயதுதல கூடாது.

இபபடிப பலபடியாலுந திரஸகரிககபபடும சுதத ஸ்ஸதவமெனபதொனறை வீணவியாஜமாககிககொணடு சிவநிநதையும், விஷ்ணுபரதவமுஞ சாதிககத தலைபபடுதல எஙஙனநதலையெடுககும? மேல,நமமுடிசசூாமுதலியாா(ஹரிஃஓம)என று பிரஸதாபிதது, ஹரிசபதததுககு "బ్రహ్మాణంచంద్రంరుద్రంచ యమంవరుణమేవచ । నిగృహ్యహరతేయస్మా త్తస్మాద్ధరిరిహోచ్యతే" என று தமமவாகள வியாகயானஞ செயதிருபபதைககாடடிமகிழநதனரனறோ?சுததஸதவமூாததிககு ஸமஹாரம விஷயமாவ தெஙஙனம? அது கேவலநதமோகுணவிசிடடமுடையதெனவனறோவாகொளகை?இநதஸஹேதுககளாலவிஷ்ணுவைசசுததஸதவமூாததியெனபதும, அவரே பரமகாரணரெனபதும கிரஸதம புராணஙகளில விஷ்ணுவுககு அநதஸதமஸுமம, பஹிஸ ஸதவமுங கூறபபடுவதால, அவரிடததில ஸாதவிக தாமஸ கிருதயஙக ளிரண்டுமிருபபது கூடுமென்று யாம சாதிததுளைப்பேம. ருதரமூாததிககு அநதஸ ஸதவமும, பஹிஸ் தமஸுங கேடகப்படுகையால அவரிடததும ஸாதவிக தாமஸ கிருதயஙகளுண்டென று சாதிததல கூடும். ராஜஸம தாமஸததிலநதர்க கதமாகையால ராஜஸ வ்யாபாரமு மனறோககுண்டெ

ன்பது தானே போதரும். பிரமஹா தேவரோ வெனின்,
உள்ளும்வெளியும் ராஜஸமே யுடையவ ரென்கையால்,
அவருடைய தாமஸ ஸாத்விக வியாபாராதிக ளெங்கும்
கேட்கப்படவில்லை. எங்காவது கதாசித்தாக வுண்டென்
று பிரஸ்தாபமாகில், அது விஷ்ணுருத்திரர்களுடைய அந்
தர்கத்த வியாபாரமென்றறியத்தக்கது. உருத்திரமூர்த்தி
க்கு ஸ்ரீபரமேசுவரனும், விஷ்ணுவுக்கு உருத்திரமூர்த்தி
யும், ஸ்ரீபரமேசுவரனும்; பிரமஹாவுக்கு விஷ்ணுவும்,
உருத்திர மூர்த்தியும், ஸ்ரீபரமேசுவரனும்; அந்தர்கத்த
மூர்த்திகளாகையால் பிரமஹாவினிடம் யாம் ஸமாதி
த்தது ஸாமஞ்சஸமே பெற்றது. விஷ்ணுவினிடத்துமிடம்
வந்துழியெல்லாம் இந்நியாயமே ஸமாதிக்கத்தக்கது.
இவற்றை யாமொப்புவதில்லை யெனின், நியாயஞ் சொ
ல்லியன்றோவொழிக்கவேண்டியது? அவர்ஸித்தாந்தப்ப
டியே ஸம்ஹார கிருத்தியம் தாமஸமேயன்றோ? அதுகொ
ண்டேயன்றோ ஸம்ஹார கர்த்தாவாகிய ருத்திரமூர்த்தி
யைத் தாமஸதெய்வமென்று அவர் நிந்திப்பது? அவரோ
தாமஸராகிறபோது அவரை ஸம்ஹரிக்கிற காரணத்
தால் (ஹரி) என்றுபேர்பெற்றவரை என்னென்று அழை
க்கவேண்டியது? (நெடுந்துயிலவஞ்சகஞ்சோம்பு தீதிவழுபே
ருணா, கடுங்கோபம் பொய்மறதி காமம், உடலம், கரியநிறங் க
ளங் கலந்திருத்தலாலே, அரிதாமதகுணத்தனும்) என்ற தாமத
விலக்கணமறியாது அவர் பேசுஞ் சிங்கார வார்த்தை
களை யெங்ஙனேயாம் அங்கீகரிப்போம்? (பொறைஞானமவாய
மை பொறியடக்க மேன்மை, நிறைமோனம் வெண்மைநிறமே,
பெறுஞ்சுத்த, சத்துவத்தின் மெய்ப்பொருளாயத் தானே சுயம்பு
தன்னை, சத்துவகுணஞ்சங்கரனேகாண்) என்ற ஸாத்விக விலக்
கணத்தை என்றோ வவரறிந்து குணப்படுவது? (సత్త్వస్యై
ష ప్రవర్తకః। ఈశానస్సర్వవిద్యానాం) என்றதேதயாதி சுருதிக
ளுமன்றோ ஸத்வமூர்த்தியை யினிது பிரகாசப்படுத்தி
யது? இந்த விளக்கத்தால் சிவபுராணங்களைத் தாமஸங்

என்னும

கனென்று வைத்து அவர் பதுங்க விடம்பார்ப்பதும் பரி
கரிக்கப்பட்டது. முதனூலி லெவ்வளவு விரத்தியாகச்
சிவமகிமை சொல்லப்படுமோ அவ்வளவு விரத்தியாக
வே யன்றோ வழிநூலிலுஞ் சொல்லப்படும்? அப்படி
யே யன்றோ விஷ்ணுமகிமை முக்கியவற்றையுங் கொ
ள்ளவேண்டும்? வேதம் முதனூல். புராணங்கள் வழிநூ
ல்கள் வழிநூல்களாகிய புராணங்களில் சிவமகிமையை
ப் பத்துப்புராணங்களுஞ், விஷ்ணுமகிமையை மூன்றுபுரா
ணங்களுங் கூறும். பலரூப பிரமாணங்களால் சிவமகி
மையைக் கண்டு கலங்கி வயிறெரிந்து தங்கள் விஷ்ணு
வுக்கு நேர்ந்த அகௌரவத்தை யெண்ணி யிடிந்து சிவ
புராணங்களைத் தாமஸங்களென்று சொல்லித் திருப்தியடை
ந்துகொள்வது அவருக்குமரபாய் முடிந்திருக்கின்ற
து. புராணங்களுக்கு மூலமாய் நிற்கும்வேதங்களில் தாம
ஸியாயஞ்சொல்ல வழியின்றித் தப்பர்த்தங்களால் சிவ
மகிமையைச் சிதைக்க வழி தேடுவர். எவ்வளவாகத்
தேடினும், புராணங்களைப் போலவே வேதங்களிலுஞ்
சிவமகிமை அதிகரித் திருப்பதினால் நெஞ்சம் புண்
ணாகி நெட்டுயிர்த்துத் தட்டழிந்து தடுமாறியேமாய்வர்.
அவர் சிவபுராணங்களைத் தாமஸங்க ளென்றபடியே யா
ம் விஷ்ணு புராணங்களைத் தாமஸங்க ளென்றுசொல்ல
மாட்டோமா? இன்ன விபரீதங்களுக்கிடஞ்செய்யுமவர்
துர்போதத்தை விவேகிகள் மதியார்! மதியார்!!

இது நிற்க, (ஹரி:ஓம்) என்று அவர்பிரஸ்தாபித்த
விடத்தில் ஹரி:-ஓம் என்னு மிரண்டு பதங்களு மொரு
சேர்ந்த ஸமஷ்டியே பிரணவமென்று கூறியவறியாமை
யையுங் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். ஓம் என்பதே அகார
வுகார மகாரங்களின் ஸமஷ்டியாம் ஹரி: என்பது ஓம்
என்பதில் வேறுபட்ட தோன்றும். ஓம் என்பதற்கு
ஹரி: என்பதனுடைய ஸஹாயம் வேண்டுவதின்று.

ஹரி:என்பது ஓமென்பதை ஸஹாயமாக வாச்ரயியாத
பக்ஷத்தில் செத்த பிணமேயாய்விடும்.ஓம் என்பது உயி
ரும், ஹரி: என்பது உடலுமாகையால் உயிரத்துணைசே
ராதவழி உடலைப் பிணமென்றபடியே ஹரி: என்பது
ஒதுக்கத்தையே பெறும் ஓருயிர் பலவுடல்களிற் கல
ந்து அவற்றை யாட்டிவைப்பதுபோல ஹரி: என்னு
மொன்றையே யன்றி அநேகமாயுள்ள மந்திரங்களிலும்
புகுந்து அவைகளுக்குக் கௌரவத்தை யுண்டுபண்ணு
மாற்றலுடையது ஓமென்றறியாதது அவரது மதிக்கு
றைவேயாம் இந்தரஹஸ்யத்தை யறியாமல் ஹரி: என்
பதற்கு வீண்கௌரவங் கற்பிக்கத் தலைப்பட்டது பா
ழாய் விட்டது. இப்படியே நாராயண மந்திரத்திலுங்
கலந்து அதை யாட்டிவைக்கும் பெருமை யுடையது.
இம் மந்திரராஜத்தின் மாட்சிமையைச் சிவஸந்மாசக சீ
ரன்றி ஏனையோர் அறிவது கஷ்டம்! கஷ்டம் !! அன்றி
யும், விதிசிவாதிகளை ஹரிக்கிறபடியால் விஷ்ணுவுக்கு
ஹரி என்னும் பெயருண்டாயிற்றென்று அவர் கொக்கரி
யுரைத்ததுங் குலைந்தோடச் செய்வாம் மணவாளமாமு
னியோடு ஸ்ரீமத்-சிவாக்ரயோகிகளவாதித்து அந்தவாமு
முனியை நெருப்புக்கிரையாக்கிவிட்ட ஸந்தாபத்தில்
பிரஸ்தாபித்த வாக்கியங்கள் வருமாறு. (காக்கண்டேனு
ண்டான சாரவண்ணன யாவைபுமென, குாகந்தமறிவில்லோ யன்
றலை நீர், மீங்கொண்டார், வெண்மையவன் கொள்ளாத சென்றேனு
வநீரையென, கெனபகாவாய மண்ணுண்டானென.) எனவும்,
மண்ணையே மாவண்டான மாமலரோன குன்கெட்டேவ, யெண்ணி
யேநீருண்டானிருந்தான, கண்ணனவன, குாசெட்டேவ யினனுமு
ண தத்துவமுற்றுங் கண்டார், லென டெவாய வீரேனாயினைந்த) என
வும் போந்த வாக்கியங்களால் விஷ்ணுவினது ஸம்ஹா
ரம் வெளிந்து விட்டதாகையால், (విష్ణుంబ్రహ్మాణమిన్ద్రంచ య
మమన్యాన్సురానపి। యతోనిగ్రహ్యాహంతే హరఇత్యుచ్యతేబుధైః) என்
கிற நாமஸ்ரீவசனத்தால் ஸ்ரீசிவபெருமானுக்கே விஷ்ணு

என னும

பபிரமஹேநதிராதிகளை ஹரிககிறகாரணததால ஹரன
என னுநதிவய நாமம உண்டாயிறறெனபது பகமரதகா
ணியறைநதாறபோல நாடடப படடது. இவறறின
விரிவைச சிவாதிகயாதநாவளியில விஸதாரமா யெழுதி
யுளளே மாணடுககணடுணாக.

இனி, அமமுடிசசூாககவிராயாளஜா வேதததில
"யதோ²ர்ணநாபி⁴ஸ்ஸ்ருஜதே க்³ருஹ்ணதே ச" எனகிற வசனததால ஊா
ணநாபியெனனுஞசிலநதிபபூசசியானது எவவளவு கால
ததில தன வாயிலிருநது நூலைசசிருடடிதது மறுபடி
யும அதைககிரகிககினறதோ, அவவளவுகாலததில விஷ
ணுவானவா இநதப பூமியையும, அதில மனுஷ்ய பக
படசிகளுககு ஆஹாராதிகளையும படைததாா அவா
தமமையொழிநத யாவராலும பூஜிககபபடடு ஸாததவிக
குணததை யுடையவரொனறு பரஸபரஞசொலலிககொ
ளளுந தனமையுடையவா. அவருடைய நாபீகமலததில
ராஜஸனன பிரமஹா பிறநதான அபபடியே, அநதப
பிரமஹாவின புருவஙகளின மததியில தாமஸனன சிவ
ன பிறநதான எனறு பெறபபடடதாகப பிரஸஙகித
தனா இவருடைய கலவிஹீனததையும, மூடத தனத
தையு மீணடுப பிரஸதாபிகக வெமககே நாணமாயிருக
கினறது. மேல வாககியததில, ஊாணநாபி யெனனும
பூசசியானது எபபடி நூலைசசிருடடிதது மீணடுங கிர
கிததுக கொளளுகிறதோ, அபபடிபபோலவெனறு பொ
ருள சொலலத தெரியாமல எவவளவு காலததில நூலை
யுணடு பணணிக கிரகிககிறதோ, அவவளவு காலததி
லெனறு காலவளவைப பிரஸதாபிதது விவகரிததனன
அவருககுணடாகிய ஸாதககம யாதோ அறிகிலேம. பாஞ
சராததிரிகளுககுமுககியபபிரமாணமாகிய(தததவதரயம)
எனனும நூலில, (ஒரு சிலநதிககுணடான ஸவபாவம ஸாவச
கதிககுககூடா தொழியாதிறே) எனறமூலததை வியாகயாதா

வானவர் (அல்பசக்திகமான சிலந்திக்கு ஸ்வரூபவிகாரமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ஸ்வசரீரவிசேஷணமுகத்தாலே தந்து ஜாதமான சார்யஜாதத்துக்குத் தான் உபாதானமாம்படியுண்டான ஸ்வபாவம் "పరాస్య శక్తిర్వివిధైవ శ్రూయతే" என்று ஓதப்படுகிற ஸர்வசக்திக்குக் கூடாதொழியாதிறே) என்று விளக்கி "యథోర్ణనాభిః" என்ற சுருதியையே யாண்டுதகரித்திருக்கின்றனர்.

அவ்வாத்த விசேஷத்தைக் கிரகிக்க வறியாத நம் முடிச் சூரர் தாமுமொரு வைஷ்ணவராக வெளிப்பட்டு விஷ்ணு பரத்வம் சாதிக்கப் புகுந்தது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! ஷை சுருதியால் நிமித்தோபாதானங்க ளிரண்டும் ஒரு பொருளிடத்திலேதானே யுண்டென்பதை மூலக்காரரும், வியாக்கியாதாவுங் கிரகித்தா ரென்றறியத்தக்கது. இஃதைவிட்டு விரைந்து ஸ்ருஷ்டித்தத்தற்குபமானமாக ஊர்ணநாபியை யெடுத்துக்கொண்டது அவரது பாமரத்வமேயாம். அவ்வூர்ண நாபி ஸ்ருஷ்டிதானென்னை, அவ்வளவு விரைவுடையதா? ஸங்கல்பமாத்திரத்தானே யாகத்தக்க பரமனது ஸ்ருஷ்டிக்கு ஊர்ணநாபியினது ஸ்ருஷ்டி ஸாதருஸ்யமுடையதன்றும். அந்தஸ்ருதியினது ஸத்யார்த்தத்தை யினிப்பரியாலோசிப்பாம். ஊர்ணநாபியென்னுநாமமும், அதனது ரூபமும் தத்விஸிஷ்டமாகிய சைதன்யமாகாது அவை யிரண்டுந் தனித்தனி அசேதனமும், சேதனமுமாகையால். ஊர்ணநாபி யென்னு முருவத்தி னின்றும் வெளி வந்த தந்து வானது அவ்வுருவமாகிய தேககாரியமேயன்றித் தத் விலக்ஷணமாகிய சேதனகாரிய மன்று. காரணமாகிய தேகத்தைப் போலவே காரியமாகிய நூலும் அசித்தா யிருப்பது பிரத்தியட்சமாகையால். இதனால், காரியமாகிய நூலுக்கு உபாதானம் ஊர்ண நாபி யென்னும் பேரைத் தாங்கிய தேகமேயன்றித் தத்விசிஷ்டமாகிய சைதன்யமன்று. அந்தச் சைதன்யத்துக்கு

என னு ம

ஊர்ணநாபியென்னும பெயா யாணடும் நிலையாது அல்
தொரு சைதனயத்தையே (டிலலாகிய பூடாயய பழு
வாய மரமாகிய - பலவிருகமாகிய பறவையாயய பாமபாக)
என்ற ஆசாரிய ருரையின்படிப பலபடியாலுங கனமா
நுகுணமா யுபசரிககக கூடுமாகையால. இநத நியாய
ததால தநது வாகிய காரியததுககு உபாதானம சை
தனயமனறென வெளிபபடடமையால, அதனை நிமி
ததமெனறு கொளவதே மேலோா நுணிபாகும ஷ்டி
சுருதியால பரனது ஸ்ருஷ்டிககு உபமான ஸாதரு
ஸ்யங கூறபபட்டதனறி அது உபாதானகாரணம, அலலது
நிமித்தகாரணம எனற தேதயாதி பிரஸஙகததுக கவகா
சமேகிடையாது இஙஙனமாக,ததவதாரயககாரரும, அந
த நூலுககு வியாகயாதாவுஙகூடி ஊாணநாபி யுபமான
ததைதக கடைபபிடிததுத தஙகள பரநதாமனுககு அவ
விரண்டு காரணஙகளையுங கூறவநததுந தடுமாறிபபோ
யவிடடது. அனறியும, (இவன, தானே ஜகததாய பரிணமிக
கையாலே, உபாதானமுமா யிருககுதல) எனற மூலததானுமகல
ரேவுண்மை குலைநதுவிடும? (கடபடாதிகளுககு குலாலகு
விநதாதிகள நிமித்தமாய, மருததநதவாதிகள உபாதானமாய, தண
டசகரவேமாதிகள ஸஹகாரியாயிருககும. இஙஙனனறிககே, ஜகத
ரூபகாரய உறபததியில ஈசுவரனே நிமித்த காரணமுமா யிருககுமம.)
என்ற வியாகயானத்தில குலாலன - மிருததது - தண்ட
சகராதிகளை யஙகீகரிதது, அனறிககேயென வெறுன
றைதெதாடுதது விரோதிததனா குலாலனே திரிவித
காரணமாயிருககக கண்டாலொழிய ஈஸ்வரனே திரிவித
காரணமுமாயிருககும எனறு கூறுதலகூடாது. இரண
டையுங கூறியதால மயஙகவைதத லெனனுங குறறமவந
து ஸமபவியாநிறகும. மூனறு காரணஙகளுககும ஸவ
ரூப லட்சணங காடடவேண்டிக குலால னிதயாதிகளை
யும, அவறறின ஸமபநததததைக காட்டவேணடி ஊாண
நாபியையும வேதமெடுததிசைத்தவிதமறியாமல அவை

திகதவமுணடாகப பரிணாமவாதஙகூறும பாஞசராததி ரவிததாநதம பாழாயவிட்டது

"சித அசிதது ககள இரண்டும அபாதககளிதத விசேஷமாயக கொணடு தான எனகிற சொலலுககுளளே அநதாபபூதமாமபடி யிருககையாலே" (தானேஜகததாய பரிணமிககையாலே எனகிறா) மூலககாரா எனறு வியாகயாதா ஸமாததித திருககிறார். சிததசிதது ககளிரணடுந தனனிலநதாபபூதமாவது கொணடு அவறறின கதியை ஏனோ தனனிடமிசைததல வேணடும? அவை தானுகாமலும, தான அவையாகாமலு மிருபபது ஸிததமானால. ஒரு பெணணினுடைய காபபததிற கருவளாநது அவளிடத்திலேதானே யழியுமதுகொண்டு எஙஙனேவநதககாப்பிணியே வளாநதழிநதாளென்று சொல்லா நிறபது? இனன பலவுபமான ததால வைஷ்ணவபரிணாமவாதம வசைகொண்டேயன றோ மாயநதுவிடடது? தஙகளபரிணாமவாததகைககூறுதி பபானறொடஙகியே குலாலனிதயாதிகளை யிலேசானே கொணடு மறுதது, ஊாணநாபியை யுறுதியாககக கடைபபிடிததனா இதுவும பரிணாம வாததனிந நிலைககப பண்ணாது. ஸாக்ஷாத பால தயிராவதே பரிணாமததின பணபாம. ஸாக்ஷாத பிரமம பிர[illegible]மாவதே இதறகொதத முடிவாம. ஊாணநாபி ய[illegible]ததை மேல யாமெடுதது அலசிககாட்டிய நியாயஙகளைக கொண்டு, இவ் வுபமாேனாபமேயஙக ளிரணடு மெமமட்டில ஸாதகமாமெனபதை விவேகிகளே யோசிகக வேண்டியது. ஊாண நாபி யுபமானம பானிடததில பரிகாரஹ மாததிரததானே மாயை காரியபபட டொடுஙகு மென்பதையே நிறுததும! நிறுததும!! இனனும விரிககிற பெருகும. ஆயின, (இருநிலனுயத்தீயாகி) என்று ஆளுடையவாசுகளும. (தானொருவனுமே பலவாகி நினறவாறோ ஞேககமாடாமோ) எனறு ஆளுடையவடிகளும, இபபடியே ஏனை

என்னும

யவாசாரியர்களுங்கூறியவாறென்னையெனின், (உடம்மூறு
பபும) என்ற சிவஞானபோதத்தாற் கண்டுதெளிக. அன
றியும, (விதத்துணடாம) என்றவாககியமும் பிரமததி னின
று மூலகங் காரியபபட்ட தெனபதனுணமையை நிறுத
தும். இவறறின றெளிபொருளகளைத் திராவிட மஹா
பாஷ்யததாற பரககககாணலாம.

மேல, நமமுடைச சூாமுதலியாா பிரபாவததை
பின்னுஙகொஞசம விசாரிபபாம விஷ்ணுவானவா தம
மையொழிநத யாவராலும பூசிககபபடுகிறுா என்றனர்.
"శివస్యపూజ్యతే లింగం సర్వదేవాసురైర్నృభిః । శివేనపూజితః శ్రీవాసదవస్తు ప్ర
సాదనః" என்கிற வாமனபுராணவசனததால சிவபெரு
மான சமஸத தேவாஸுர மனுஷ்யாகளாலும் பூசிககப
படுகிறுா். சிவனால பூசிககபபட்டவன யாவன் பிரதிவா
திகள சொலலட்டும என்று வெளிபபட்டது. பாரதம,
"యస్య బ్రహ్మా చ విష్ణుశ్చ త్వం చాపి సహ దైవతైః । అర్చయధ్వం సదా లింగం
తస్మాచ్ఛ్రేష్ఠతమో హి సః" என்கிற அநுசாஸநீக பாவவசனததா
ல் பிரமனும், விஷ்ணுவும், ஏனையதேவாகளும சிவலிங
கபபெருமானைப் பூசிககினறவாகளானால சிரேஷ்டா
கள யாவர் என்று வெளிபபட்டது. "తతో స్వపశ్యద్గిరిశే స్వనా
మేస్వాత్మానమప్యక్ష [illegible] ఫం। స్తువన్తమీశం బహుభిర్వచోభిశ్శంఖచక్రాసి
చక్రార్పితచక్రహస్తం" என்கிற துரோணபாவ வசனததால
ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய தவததைச சநதோஷிததுபபரம
சிவம் அநுககிரஹாாததமாக வெளிப்பட்டகாலையில் அ
வரது இடதுபாகததில சஙகசககரதாரனுய அனேகதிவ்ய
ஸ்தோததிரஙகளால துதிசெயது கொண்டிருநத விஷ்
ணுவை ஸ்ரீ கிருஷ்ணா பாாத்தனா என்று பெறபபட்ட
து. இநதபபிரமாணஙகளைப பரியாலோசிககையில விஷ்
ணுவானவா யாவராலும பூசிககபபடுகிறுா் என்பதனு
டைய கௌரவம் எஙகேயிலலைககுமு? அரசன யாவராலும
வணஙகததககக பாததததையுடையவன் எனகையில, அவ

னிற்கீழிட்ட வைசிய சூத்திராதிகளிடத்தன்றி மேலிட
ட பிராம்ஹணுள, பெரியவாள, ஆசாரியனிவாகளிடத்
திற்கூறுதலமையாமை போலவேயன்றோ கொளளவே
ணடியிருக்கின்றது? பிரமஹாதிகளால விஷ்ணுபகவான
பூசிக்கபபடுவதிலலனனததடையுளது? சிவன தேவாககளி
ல பிராமஹணருமம, ஸாவதேவதாஸவாமியு மாகையால
க்ஷத்திரியருமம, ஸேவகருமாகிய விஷ்ணுவைப பூசித்தல
வைதிகமாகாது சாநதோகய ஸ்ருதியில, "త్వందేవేషు
బ్రాహ్మణోఽహ్యహంమనుష్యేషుబ్రాహ్మణః। వైబ్రాహ్మణంఉపధావతి। ఉప
ధావామీతి। విష్ణుర్వైక్షత్రియోబ్రహ్మవైశ్యఇతి" எனனும வசனத
தால ஸ்ரீ ருத்ரமூாததி பிராமஹணரெனவும, விஷ்ணு
பகவான க்ஷத்திரியரெனவும, பிரமஹதேவா வைசிய
ரெனவும வெளிபபடடமையால க்ஷத்திரியராகிய விஷ்
ணுவைப பிராமஹணராகிய சிவபெருமான பூசித்தா
ரெனறு சொலவது யுக்தமோ, அலலது அயுக்தமோ
வெனபதை விவேகிகளே யோசிக்கவேணடியது மேலு
தகரித்துக காடடிய பாரதவசனஙகளால கணணறிய
அவதார மூாததியும, பரவாசுதேவராகிய வைகுணட
மூாததியு மொரோகாலத்தில ஸ்ரீ சிவபெருமானைப பூசி
ததாாகளெனபதுவெளிபபட்டமையால, தமமைமொழி
நத யாவராலும விஷ்ணுவானவா பூஜிக்கபபடுகிறாரென
று பெருமைபேசவநத வபபெரியாளவசனம பேதிககப
பட்டொழிநதது. இவவுணமைகளை யொராரொரு கால
ததுங கணடுஙகேடடு மிராதவராகையால, தமதுபிரபந
ததிறரொமூலையில சிவனைநோக்கித தவஙகிடநது கி
ருஷ்ணா பிளளைவரஙகேடடது பிசகெனறு கதறியழுத
னா. பாரதததைக கிழிததெறிநது அபபிரமாண மெ
னறு கழிததுவிடடாலொழிய அபபஞசமாவசனம பிர
யோஜனததை யடையாது விஷ்ணுவை ஸாதவீகபபிர
மஹம எனறு கொணடாடிய பாஞசராத்திரிகள அவதி

எனனும

யைமேலிடததிற கணடிததிருப்பதே போதுமாகையால் (ஸாதவீககுணததைதயுடையவா) எனறு விஷ்ணுமூாததியை ாண்டுபபிரஸ்தாபிதத நமமூடிசசூரரை அதிகமாயலட டமனமிலலை

இனி, அவருடைய நாபிகமலததில ராஜஸனுன பிரமஹாபிறநதான. அவன புருவமததியில தாமஸ னுன சிவன பிறநதான எனறு பிரஸஙகிததததைக கொ ஞசம யோசிபபாம. திரிமூாததிகளுடைய குணவிலட் சணஙகளை முதலிலேதானே பிரகாசபபடுததிவிடடோ மாகையால சிவனைத தாமசனெனறததறகாக வீணடு யாம சணடைபிடிககவரவிலலை. சிவன பிரமஹாவினி டததிற பிறநதானெனபதை மடடுமே பரிகரிததிடுவாம. பிரமஹாவினிடததின மாததிரமேயனறி விஷணுவினி டததிலுஞ சிவனபிறநதானெனறு வைஷ்ணவாகள்கூறு வதுணடாகையால, அதனுணமையையே யீணடுபபிர காசபபடுததுவாம விஷணுவானவா தசரதனுககும, வசுதேவனுககும, ஜமதகனிககும, அததிரிககும் பிள ளைகளாகப பிறநது கொணடு அன்றோ விஷ்ணுவைக காட்டிலும உதகாஷராயிடினனறே சிவனைககாடடி லும் உதகர்ஷராகவவரைப்பிளளைகளாகபபெறறுக்கொ ண்ட பிரமஹ விஷ்ணுககள் எணணபபடுவா? அன்றோ ரது தவததுககீடாக ராமகிருஷ்ணாதிகள்வநதுதிததபடி யே பிரமஹ விஷ்ணுவாதிகளுடைய க்ஷேமார்ததின பொருடடே அனறோரிடமாவிாபபவிதத ஸ்ரீருதராமூா த்திக்கு அபகாஷமுணடாகாதெனவறிக தடசனுக் கும, பாவதராஜனுககும, மலையதவஜனுககும மருமகனு னது கொண்டு ஸ்ரீபாசிவமூாததிககு அபகாஷமுணடா யிடினனறே ஸ்ரீருதராமூாததிககுப பிரமஹாதிகளிடமா விாபபவிததத்தினு லபகாஷமுணடாகும? திரிமூாததிக ளும் பிறபபிககபபடடவாக ளென்று சுருதி விததமாக.

மேலே யாம தெளிவிததோ மாகையால, அனறேரொருவருங காரணாகளாகமாடடா ரெனபது கொணடு அவாக ளொருவரிடததி லொருவா பிறநதாாக ளெனபது ஒருவருககுங தோஷமாகாதெனவறிக. இமமூவரையும அகாரணாகளெனவும, பரம காரணராயுளளவா ஸ்ரீசிவபெருமா னெனவும வேதததின முழககங கேடகபபடுகையால "అహంచభగవన్ బ్రహ్మా త్వల్లాంతే ఘోరరూపధృక్। శూలపాణిర్భవిష్యామి క్రోధజస్తవపుత్రకః" எனனும பாரத வசனததால நான உமது முகததிலே நினறும ஓாரொருகறபததின முடிவில பயஙகரமான ரூபதாரியாகவும, சூலபாணியாகவும உமமுடைய கோபததிலே நினறுமுணடாகிற புததிரனுகப போகிறேனெனறு ஸ்ரீருதரபகவான சொனனதாகப பெறபபடடது. "తపఃసాస్త్రే వృషాంకస్య బ్రహ్మచారిన్యవస్థితః। ద్యాస్తపసాశ్రేష్ఠో బలవాన్నీలలోహితః" எனனும வசனததால விருஷபாரூடராகிய சிவனுடைய பாரிசததில பிரமஹசாரியா யிருநது கொணடிருபபவரும, தவததினுலே ஸ்ரேஷடரும, பதமாக்ஷனெனபவருமாகிய வொருவா பலவானும, நீலலோஹிதருமாவா எனறு வெளிபபடடது. "నరనారాయణౌ బ్రహ్మా ధర్మస్థాణుశ్చ పంచమః। ఉపాసతేయ త్రపరం సహస్రయుగపర్యయే" எனனும வசனததால நரநாராயணாகள, பிரமஹா,இயமன, ஸ்தாணுருதரா ஆகியஐவரும ஆயிரயுகபரியநதமாகப பரமசிவனை யுபாஸிததுககொணடிருககிறாாகளெனறு அமைவுபெறறது. அனறியும, "విష్ణుస్తేపూర్వతఃపాతు రుద్రోరక్షతు దక్షిణాం। బ్రహ్మోవపశ్చిమంపాయ స్కందోరక్షత్వథోత్తరం। ఉపరిష్టాత్తథాసూర్యఃపాత్వ్యథస్త్వాపివాసుకిః। పాయాచ్చత్వాసథోవస్య శిష్టాఃకాష్ఠాఃసమీరణః। స్వస్తివరోతుభగవాన్ పినాకీవృషభధ్వజ। గావోరక్షంతుసర్వత్ర భూమింపాతుసదాశివ" என்னும வசனததால உனககுக கிழககுத திககில விஷணுவிருநதுகாககக உனககுத தெனறிசையில உருததிரனிருநதுகாகக உனககுமேறறிசையிற பிரம

என னும ம
ளிருந்துகாகக உனககுவடதிசையில ஸகநதரிருநது கா
கக. உனககு மேறபிரதேசததில சூரியனிருநது காககு
உனககுக கிழபபிரதேசததில வாசுகியிருநது காகக
இனனும, குழநதாய கிருஷ்ணா! ஏனையதிசைகளில வா
யுவிருநது காகக. பிநாகபாணியும, வருஷபதவஜருமா
ன பகவானனவாக்ஷேமததைச செயதருளக. பசுககளா
னவை யெஙகுமுனனைக காததிடுக. சதாசிவனும, பூமி
யுமுனனைக காததிடுக எனறு வெளிபபடடது. இநதப
பிரமாணபாஹுளயஙகளால குணருதரரும, துரியருத
ரரும வெளிபபடுகிறமையால பிரமஹாவினிடததில
சிவனபிறநதானெனறு அபபேதைகததியது அவலததை
யடைநதது. துரியமூாததிககுப பிரமஹதேவரிட முற
பததியிலலா விடினும குணருதரருககுக கேட்கபபடு
கையால, திரிமூாததிகளில உருததிரா தாழநதவராமெ
னின், அதுவுஙகூடாது உருததிரா அநதஸஸதவமு
டையவரென மேல நிலைபெறுவிததமையாலும, விஷ
ணுவுககு அநதஸ்தமஸெனபது ஸிததமாகையாலும,
அநத விஷ்ணுவு மோாகறபததிற பிரமன குததததிற பிற
ந்தாராகையாலும, விஷ்ணுவாகிய பெணணைப புணா
ந்து உருததிரா பிரமனாகிய பிளளையைப பெறறாராகை
யாலும, பிரமனிடம உருததிரா பிறநதாரெனபது கொ
ணடு அவருககொருதாழ்வு முணடாகாதெனவறிக. குண
மூாததிகள மூவரும சிவாஜஞையால தனிததனி ஸருஷ்
டி ஸதிதி ஸமஹாரஙகளை முறையே தாஙகி நடததுகினற
வர்களாயினும, அந்தககிருததியஙகளில ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி
களைப பிரம்ஹ விஷ்ணுகக ளிருவரும ஸதா செயதுகொ
ண்டிருபபவாகளும, ஸமஹாரததை உருததிரமூாததி
பிரளயாநதததிற செயபவருமாக முடிதலால உருததிர
மூர்த்திககுச சிவததியானம, சிவயோக மிகயாதிக
ளிற் காலஙகடத்தி வருதலே நைஜதாமமாகமுடிநதது.
பிரம்ஹ விஷ்ணுககளுககுச சிவததியானாதிகளி லிடை

யீடுபடுதற்கான வவகாச முண்டாகாமையால் விகார மே அதிகரித்துச சிவப்பிரஸாதத்தை யடையும விஷய ததில உருததிரரை நோககப பிரதினவரேயாயினர். அகனியை ஸமபநதிதத அயம அகனிமயமானதுபோல வேயனறே துரியமூாத்தியை ஸமபநதிததகாரணத தால அவருககுரிய ருதரநாமததையும, அவருடைய ரூபததையுமே ஸமஹாரகாததாவாயுள்ளவா தாஙகிப புகழ்பெறறனா? ஒருபது எனபதை ஸமீபமாகபபெற்ற தொகை ஒனபது எனவும், நூறு என்பதை ஸமீபமா கப பெறற தொகை தொணணூறு எனவும, ஆயிரம என்பதை ஸமீபமாகப பெறற தொகை தொளாயிரம எனவும வழஙகபபடுதலுமனறே ருதரநாமவாசகததை யுடைய துரியமூாததியினது ஸாநநித்யவிசேஷததால் அந்த ருத்ரநாமததை யடைநத ஸமஹாரகாததாவின து மஹிமையை நிறுததும? மேல உதகரிதத வசனஙக ளில "ప్రాక్శిష్టప్రాణేర్ణ్ణ్" எனற விசேஷததாலும உரு த்திரா பிரமஹ விஷ்ணுககளைக காட்டிலுந தவமிகுதி யாற சிறபபெயதி யுளளாரெனபது நிலையுதலபெறும். குணருதரருககு நைஜமாகபபோநத சிவஸாரூபயததை விஷ்ணுவுககு அவா காருசியிற றவஙகிடநதபோது கா லாநதரததில ஸ்ரீஜ்ஞானஸமபநதப பிளளையாா பிரஸா திததமை ஸநறகுமாரஸமஹிதையிற கேடகபபடுகை யாலும அனனோரது தாரதமயஙகளினிது போதரும்.

இனிபபிரமஹாவினது தியான ஸ்தானத்தில உ ருததிரபகவான பிறநதாரெனபதைப பேயுகதியென்று வைதது,கீதையில கணணன "ప్రాణ్బ్రహ్మణ్జ్ఞాయో స్దయోనాః ప్రాత్మః। తల్లలాటోత్ప్రవర్ధాన్ రుద్రస్థాణ్ణస్థాంస్సాఃవాః" எனறு கூறி னதாகப பிரஸதாபிததனா. இநதவசனம பகவத்கீதை யிற கிடையாது. அவாநதர கலபித மெனறறியததக்

எனறும

கது. மேலிடததில், நான உமது முகததிலே னினறும ஓராறெருகறபததில உதிககபபோகிறேனெனறு பிரமஹாவைபபாாதது உருததிராகூறிய வசனததைககாட டியிருககினறுமைகயால பிரமனதுநெறறியிற பிறப தன முனனரோஉருததிரரது பிரஸதாபமுணடெனபதை அறியவேணடியது. பிரமஹாவினிடம உருததிரன பிறந தானெனபதை ஏகாதச ருததிராகளென்று சைவாகள ஸமாதானஞ சொனனாாக ளெனவும அமமுடிசசூா முணடம வருவிததுரைததது. இபபடி யெநதச சைவ நூலில, அலலது எநத ஸிததாநதி யெழுதிய பிரபநதத திலிருககக கணடனா? ஏகாதச ருதராகளும, சதருதரரும, ஸஹஸ்ரருதரரும ஆகிய யாவரும பிரமஹவிஷ்ணு ருதரோநதிராதிகள பரமசிவனாலுண்டாககபபடடபடியே ஸ்ரீசிவபெருமானாற படைககபபடடவாகளே யொழிய வேறிலலே. ஏகாதசருதராாகளும பிரமஹ விஷணுககளுககு உயாநதவாகளெனறே அறியததககது. சிவரூபத தை அடைநதவாகளாகையால. இனனோா ஸமஹாரருததிரருககு மாததிரமே தாழநதவராவா. இவாகள பிரமஹாதிக ளிடததில பிறநதாாக ளெனபது பிரம்ஹ விஷ்ணுவாதிகளுடைய அவாாநதர ஜனமஙகளைபபோலக கறபபேதஙகளின் லெனறே கொளளததககது. இனனும விரிககிற பெருகும.

இனனு மிரணடொரு அபத்த வசனஙகளால அம முடிசசூா முதலியாா பிரஸஙகிததததையும பரிஷகாரப்படுததுவாம சதபத பிராமாணம எனறு பிரஸ்தாபித்து "అభూత్వాఇఁఽం ప్రతిష్ఠేత్యా ర్భ్యాభూ తా నాంప్రజాపతి" என கிறவசனததால பிரமனிடமஉருததிரன பிறநதழுதான. பிரமன் மகனே ஏனழுகிறு யெனறனன. நான் பாவி யா யிருக்கிறேன் எனககு நலல நாமங கொடுமெனறன்ன். அபபோது பிரமன தனமகனுககுப பவன-சாவன-

உகிரன் - பீமன என்பனவாதி நாமங்களை யிட்டான் என்று குலவிக்கூறினா பாவத்தைப போக்கத்தக்க பரிசுத்த முடைமை அந்நாமங்களுக்கு முன்னரோ அவ றறை யுரிமையாக வுடைய தெயவத்தினேறறததாலே யே யுண்டாயினமை பெறபபடலா லத்தெயவந்தானெ ரு திரிமூாத்தியுத்தினரான ஸ்ரீபரமேசுரனென்று வே தங்களிற பிரதிபாதயமாயுள்ளது? அந்நாமங்கள பரம சிவனுக்கேயன்றி விணடுமுதலிலோாக்கு வேதத்திற கே டசபபடாமையானும, நாராயணன-தாமோதரன இத யாதிநாமங்களைப பாவத்தைபபோக்கும பரிசுத்தமுடை யனவாகப பிரமன றெரிந்தெடுக்காமையானும பிரமனி டம உருத்திரன பிறந்த சீாபபாடிணத்தெளவெளிப படடது. ஆதித்ய புராணம, "త్వామేవపుత్రమిచ్ఛామి త్వాంయా మిసన్మృశంసుతం । త్వన్మాయామోహితశ్చభోనవేద్మిత్వాంపరంశివం" என்கிறவசனத்தாலஹேபரமசிவா! தேவரீா எனக்குபபு த்திரராக வரக்கடவீா என்று பிராாத்தித்து, உமமுடை யமாயையால மோகித்துகிய யான உம்மைப பரமசிவ னென்று தெரிந்துகொள்ளாம லிருக்கிறேன என்று பிரமன விணணபபித்துக கொணடனன என்று பெறப படடது அதறகு, "అహమంశేనభవతా పుత్రస్తవపితామహ" என கிறவசனத்தால உனக்கு நான எனது அமிசத்தால புத திரனுகிறேன என்று பரமசிவன சொன்னதாக வெளிப படடது. அன்றியும, "తపస్తతాపపరమం నకించిత్ప్రత్యపద్యత। న తేఽహకుతిదీాకాలే స్వయంభూః క్రోధమూర్ఛిత। ప్రాణాత్మకస్సముద్భూతో లలాటేబ్రహ్మణోహరః" என்னும ஸகாந்த வசனத்தால பிரம ஹதேவன அநேககாலந தவஞசெயதும, அவனுடைய தவம பலியாமையால சோபத்தால மூாசசித்தான அப போது பிராணாத்மராகிய ஹரன என்னும உருத்திரமூா த்தி அவனுடையலலாடத்திலாவிாபபவித்தனாரென்றும, "లలాటేచింతయేద్బ్రహ్మా తపస్యుగ్రేవ్యవస్థితః। తల్లలాటాదభూచ్ఛంభుః స్వ

என்னும

ஊர்த்வபுண்ட்ரபூஷிதம்'' என்னும வசனத்தால மகத்தான தவத்தை யுடையவாகள முகத்திறகு மேற்புறமாயிருக்கிற லலாட ஸ்தானத்தில பிரமஹத்தைத தியானிப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட தன்மையிற சிறந்த பிரமனது நெற்றியி னின்றும் ஸ்ருஷ்டியின பொருட்டாக உருத்திரா ஆ விர்ப்பவித்தனா என்றும வெளிப்பட்டது இந்தப பிர மாணங்களைப பரியாலோசிக்கையில பிரமனிடம பிறந்த உருத்திரன குணருத்ரனே யெனவும, அவனும பிரம னுக்கு அநுக்கிரஹாத்தமே ஆவிர்ப்பவித்தா னென வும, அவனுக்கும, துரிய சிவனுக்கும நாமரூப வொற றுமைகளாற பேதங்காணாமையால அவனையே சிவனா கக்கொண்டு சிலவிடங்களில வேதாதிகள கூறுமென வும, பிரமஹவிஷ்ணுவாதிகளும அவனை யாசிரயிப்ப துகொண்டே அவனை யதிஷ்டித்து விளங்கும ஸ்ரீபரமே சுவரப்பிரஸாதத்தையடைவதுண்டாகையால, அந்தக்கு ணருத்ரோபாஸகிக்கு அதிகமாகப பிரமஹ நாராயணா களுபாஸ்தியை வைதிகோத்தமாகள கொள்ளமாட்டார் களெனவும் அறியத்தக்கது.

இம்மட்டேயனறி, "స ప్రజాపతిరేకః పుష్కరపర్ణే సమభవ త్। లలాటాత్ క్రోధజో రుద్రః'' என்கிற வசனமும, "అథ పురుషో హ వై నారాయణో௳కామయత। ప్రజాః సృజయేతి అసృజత్ । నారాయణా ద్బ్రహ్మా జాయతే। నారాయణాద్రుద్రో జాయతే'' என்கிறவசனமும, "అథ పురుషో హ వై నారాయణో௳న్యం కామం మనసా ధ్యాయీత'' என கிறவசனமும், "ఏకో హ వై నారాయణ ఆసీన్న బ్రహ్మా నేశానః'' என கிறவசனமுந தமக்குள்ள பிரமாணங்களாகக காட்டிப பெரியஎருமை போ பெற்றதுபோல வீணடம்பததா விருமாப்பெய்தினா. இந்த வசனங்களால பிரமனிடத தில உருத்திரன் பிறந்தான. நாராயணனிடத்தில உரு த்திரன் பிறந்தானென்னும வெறுங்கோஷமேயனறி வே

றுபொருளுண்டானதில்லை இப்படி இன்னுமெத்தனை வசனங்களைக் கற்பித்தெழுதினாலும், அல்லது வேதத்திலிருந்தே யெடுத்துக் காட்டினாலும் பிரமஹ விஷ்ணு ருத்ரேந்திராக்களைச் சிவபெருமா னுண்டுபண்ணினானென்று பிரதிபாதிக்கும் சுருதியைப் பேதிக்குந்தன்மை யுண்டாகாது. சண்டுப்போந்த (ஏகோஹவைநாராயண ஆஸீத்) என்ற வசனத்தால் பிரமன், ஈசானன் என்பவர்கட்கு அபாவமுண்டாகி நாராயண ரொருவருக்கே ஸத்பாவமுண்டாகிறதேயெனின், "యదాతమస్తన్నదివానరాత్రిర్నసన్నచాసచ్ఛి వఏవకేవలః" என்ற சுருதியால் ஸத்ஸல்லக்ஷணமுடைய பிரபஞ்ச சூன்யகாலத்தில் (சிவயேவ கேவல:) என்று சிவனொருவனுக்கே ஸத்பாவந் தெரிவித்து (ஏவகாரத்தால்) இதர விவச்சேதந் தெரிவித்தமையால் "సదేవసోమ్యేదమ గ్రఆసీత్" என்றபடியே ஸத்ஸதாத்மகமாகிய பிராக்ருதாப்பிராக்ருத ஸ்தூலஸூக்ஷ்மஸ்ருஷ்டிகளுக்கு முன்னர் சிவபெருமா னொருவரே யிருந்தாரென்று வெளிப்பட்டுப் பரமகாரணத்வம் அவருக்கே சாதிக்கப் பட்டது. இதனால், நாராயணருக்கு ஸத்பாவங்கூறியவசனம் குணருத்ரரையும், பிரமஹாவையும் அபேக்ஷித்த கல்பபேத வாக்யமென்றே அறியத்தக்கது இது "హిరణ్యగర్భ స్సమవర్తతాగ్రే" என்ற ஹைரண்யகர்ப்ப மதானுஸார வசனத்தோடொப்பக் கற்பிக்கிற்றலால் துரியமூர்த்தி பாரமயத்தை அசைக்காது! அசைக்காது!! அன்றியும், ஸ்ரீ சிவபெருமான் ஸூக்ஷ்மபூத ஸ்ருஷ்டியை நிர்மித்தபிறகு திரிமூர்த்தி ஸர்க்கத்தில் நாராயணனை யுண்டுபண்ணின வநந்தரமே ருத்ரனை யுண்டுபண்ணினராகையாலும் (నబ్రహ్మేశానః) என்ற பிரயோகத்தால் யாம் துக்கிக்கவிடமில்லை "యఃకారణానినిఖిలాని" என்றும், "కారణంతు ధ్యేయశ్శంభుః" என்றும் போந்த சுருதிகளால் பிரபஞ்சாதி ஸகல பதார்த்தங்களுக்குங் காரணபூதன் சிவனென்று

என்றும

தியானிக்கவேண்டியது என்று வெளிப்பட்டமையாலு
ம, "బ్రహ్మ దయోయత్ప్రసాదేన... I యత్పదాంబుజసేవనం...
యా" என்ற பாகவதவசனத்தால பிரமனாதிகள யா
தொரு பரமசிவனால் ஸத்யலோகாதிபத்யமுதலிய அதி
காரங்களை யடைந்திருக்கின்றாகளோ, அந்தச சிவனே
மாயாமயமான ஸர்வப்பிரபஞ்சத்துக்கும காரணபூதன்
என்று பெறப்பட்டமையாலுமே சிவனது பரமகாரண
தவம் ஸமாத்திக்கப்பட்டது. ஸ்ரீசிவபெருமானால ஸூ
க்ஷமஸ்ருஷ்டியும, விஷ்ணுவாதி மூாத்தித்திரய ஸ்ருஷ்
டியும் வைதிகோத்தமாகள தெளிந்துரைப்பதனால "ఏక
ఏవరుద్రో నద్వితీయాయతస్థే నబ్రహ్మా నవిష్ణుర్నసూర్యోనాగ్నిశ్చంద్రతా
రకాః" என்ற சுருதி பரியாலோசனையால ஸாவகாரண
ராயுள்ளவா ஸ்ரீசிவபெருமானே யென்று சாதிக்க யாம
பின்னிடேம்! பின்னிடேம!! "ఏకఏవరుద్రోనద్వితీయాయ
తస్థే" என்பதும, "ఏకమేవాద్వితీయంబ్రహ్మ" என்பதுமாகிய
சுருதிகளிரண்டிலும நகவீதிய-அதவீதிய பதங்களால
இரண்டாவது வஸ்துவுக்கிடமுண்டாகச செய்யாதது
போல "ఏకోహవైనారాయణఆసీత్" என்ற சுருதியில அமை
யாமையால, பிரமனுபத ருத்ரபதங்களைப்போல நாராய
ணபதம் பரியாயபதமாகாமல ஜகதகாரண விஷயத்தில
தளளுண்டுபோயிற்றென வறிக.

வேதவேதாநத பாரங்க சிலாகளாகிய பிரஹமநிஷ்
டாகள யாவரும ஸ்ரீசிவபெருமானே பரமாதமைத சித
கனப்பொருளென்று நிச்சயித்துச சிவாநுபவஸமபந்நா
களாகி யிருமாநதுலவும வைதிகமரபறியாமல் தங்களுக
கே வேதமுண்டெனவும, சைவஸித்தாநதிகளுக்குச சி
வாகமங்களேயன்றி வேதங்கிடையாதெனவும, அச்சிவா
கமங்கள் வேதபாஹ்யமெனவும உபதேசித்துப பாமர
ஜநங்களை யெல்லாம பிரமிப்பித்து வெளளைமண்யோனி

புண்டராதிகளைத்தாங்கி அஹங்கரித்து வாழும பாஷண்
டஸ்ரேஷ்டாகளது பெருவஞசததுக்குள்ளாகி ஸாதுக்
கள மயஙகாவணணம வேதவேதாபப பிரமஹணங்க
ளால ஜகஞ்ஜாஙமாதி காரணவஸ்துவென்று பிரதிபாத்ய
ராயுள்ளவா ஸ்ரீசிவபெருமானே யெனபதை யினனுங
கொஞசம பிரகாசபபடுததுவாம வைதிகோததமாகள
சிவாநுபவம அலலது பிரமஹாநுபவம, சிவஜஞானம்
அலலது பிரமஹஜஞானம இதயாதிகளை யடைவதொ
ழிநது விஷ்ணு அநுபவம அலலது நாராயணுநுபவம,
விஷணுஜஞானமஅலலது நாராயணஜஞானம இதயாதி
களைககொணடுவாழவதுணடோ? பிரமஹநிஷடை அல்
லது சிவநிஷடை, பிரமஹஸாக்ஷாத்காரம அலலது சிவ
ஸாக்ஷாதகாரம எனபனவுமனறே வைதிகமரபை நிலை
பபிககினறது? இனனபலஸமபநதஙகளால பிரமஹ ஶிவ
பதஙக ளிரணடுமே பரியாயஙகளாகி வேதமுழுவதிலு
ம் பிரதிபாதிககப படுமெனவறிநது ஆநநதிபபர் மே
லோா. (வேதமபசு வதனபால மெயயாகமம) எனற வசன
பபடி ஸூததிரமும, பாஷயமுமாகப பசுபதியாறசெயயப்
பட்ட வேத சிவாகமஙகளிலொனறு கிராஹ்யமும, மற்
றொன்று அகராஹ்யமுமாவது கூடாது. "వయంతువేదశివా
గమయోర్భేదం। నపశ్యామఃవేదోపిశివాగమః" எனற ஸ்ரீபாஷயகா
ராவசனத்தாலு மது விளஙகும. வேததநிற கூறியபடி
யே சிவோதகாஷம, சிவலிஙகபூஜை, பஸ்மதாரணம்
இதயாதிகள சிவாகமஙகளிலுங கூறபபட்டிருககினறன
வெள்ளைமண யோனி புணடரம, தபதமுதராங்கனம்,
சாளககிராம பூஜை இதயாதிகள பாஞசராததிரததி
லுன்றி வேதததிற கூறப படாமையால, இவவஸமபிர
தாயஸிததாநதைப பாஷணடிகளெனறுது வேறு எஙங
னே யாம கூறுவது? இவாகளுககும வேதததுககும்
வெகுதூர மிருககினறதை மறைககவே யனறே வை

என்னும்

திகமொன்பதும் போதாமல் பரமவைதிகமொன்று தங்களுக்குத் தாங்களே பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டு திரிகின்றனர்? பரம - அவைதிகம் என்றுபிரித்து மேலானஅவைதிகம் என்று அவர்மதத்தைப்பிரகாசப்படுத்துவதேயன்றோமரபு? விவிலியர்கள் தங்கள்மதநூலை வேதமென்பது போதாமல் ஸத்தியவேதம் என்று மகிழ்வது போலவேயன்றோ பாஞ்சராத்திரிகள் தங்கள் ஹீனமதத்தைக்கொண்டாடுகின்றனர்? ஸத்தியவேதமும், பரமவைதிகமுமொன்றாய் முடிந்ததால் ஸத்தியவேதாதிகாரிகளுக்கெவ்வளவு ஆதிக்யமுண்டோ, அவ்வளவு ஆதிக்யம் பரமவைதிகர்களுக்கும் வேதவேதாந்தங்களி லுண்டென்பதில் யாம் ஆட்சேபிக்கவில்லை. இந்த ஸத்யாபிப்பிராயங்களையறியாத பாஷண்டியொருவன் (இருசமயவிளக்கம்) என்னும் தாதசசுவடியில் ஆரணவல்லி, ஆகமவல்லியென்று வாதிகளைப்பிரஸ்தாபித்து ஆரணஸம்பந்தம் விஷ்ணுபரமும், ஆகமஸம்பந்தம் சிவபரமுமாகக் கூறியிருக்கின்றனன். அதனையுங்கண்டித்துப் பாஷண்டவல்லியென்று விஷ்ணுபரமும், ஞானவல்லியென்று சிவபரமுமாக வாதிகளை நேமித்து யாம், (இருசமயவிளக்கத்தெளிவு) என்றொருநூல் செய்திருக்கின்றனம். அதுவும் விரைவில்வெளிவரும். இப்படிப் பலவஸந்தாபங்கள் பாஞ்சராத்திரப்புலவர்களாலுண்டாவது ஸஹஜமாகையால், அவற்றுண்மயங்கி ஸாதுக்கள் தியங்காவண்ணம் (தீமையாம்புறச்சமயங்களொழிந்திடுகின்றனும்.) என்றபிரமாணத்தை யநுஸரித்துப் பரமதநிராகரணஞ் செய்துவரும் புண்ணியத்தை யாம் கைவிடாது பற்றியொழுகுவதிற் பின்னிடேம்! பின்னிடேம்!!

இம்மட்டேயன்றி, வேதத்தைக்கரைகண்ட ஐயங்காரென்று ஊஹித்தாமொருவனைப்பிரஸ்தாபித்து, அவன்சொன்ன பாட்டாக (வைம்புரிந்த சேதனரைச் சுதிரமுறு

தநன - சிவனபிரம னிநதிரனுயசசெயகை - உவநது - திருபபாடக
மருவுஞ்செஙகணமாறனமாா - பிருபபாடகவுரையாலே) என
வோா தெநதினபபாடடையும, (இடடமானவிருசகினிலெட
டெனவோதும, அடடகநதனிலெழதாமததியாயாததல, தடடமாநத
சமபபெயாசோவருககததில, மடுலாமலாமாதாபிணமனையால)
என்ற தேதயாதி வீண பாடடுகளையும எழுதித தஙகள
பிராடடி வைபவததையுங கொஞசம பிரகாசப படுததி
னா ஷெ நூலையயஙகாா சேதனாகளுககுப பிராடடி
அநுகரஹஞ செயகினறனளெனபதனமுனனரபபிராட்
டியைத தமது தெனகலைஙிததாநததகில எவவாறுரைக
கபபடடிருபப தெனவறியாத தெனனை? பிராடடியும
சேதனவாககததிறபடிககபபட்டவளாதலி னவளவேறு
சேதனாக கருணுந தனமையுணடாகாது குருடனுக
குக குருடன வழி காடடுதல கூடாவாறுபோல சிவா
ராதனததால விஷணுவடைநத ஐஸவாயஙகளில ஒள
ஞக வெணணபபடுந தஙகள பிராடடியை அவவுநகதிர
மாகப பிரஸதாபிதது மகிழவது எஙஙனஞ் செரிககு ம?
(கொளளேனபுாநதரனமாலயனவாழவுகுடிகெடினும) எனவும,
(மாலயனுயிநதிரனுயவாழவதாயமாளுவதாஞ - சாலமயைாநத
றுத தலையசைபபா) எனவும, (கு-ங [illegible] ருமபசசி [illegible] மிர்ானா
[illegible]கினமையாககுஞசாமும, படஙகொளபாயும பூ[illegible] ருவாய
மதுரைப பரமேடடி) எனவும் போநத பிரமாணஙகளுககு
முனனா தஙகள ஐயஙகாா பாடடு எஙஙனேமணககும?
அனறியும, இருசமயவிளககத தெளிவில (பா[illegible]டைவ
லவிர[illegible]ணினா பயனிலசொற கேடடணீஙகாக, [illegible]ோடமேனிலைக்கு
மெயகோன சிவனையே சொறறனாமை, மூடமேவியசாற காளையா
முறறுமாயநதொளிருமவேதத, தேடலாகொணணறைததாராமென்ன
பது மெணணிலாயோ) எனவும, (நாடியவிருககிலெடடா நகின
றிடுமட்டகததற, கூடியவேழாமததியா யததிறபரிநதப்பததா, நீடு
வாசகததிலெஙகோன சிவனருட சததீரனம, பீடுறாிரசாத
றோாய பிததுரையேகினுயே) எனவும போநதவறறைக
கணடிலாணுக இனனபல சமபிரப பிரமாணஙகளால

என னு ம

முடிச்சூர்க கவி துளளியது அடங்கிபபோய் விட்டது மேல, (நானமுகனைநாராய ணனபடைததான நானமுகனுந,தான முகமாயசசங்கரனைத தானபடைததான) என்ற சோமபேறிப பாடடொனறையும, (கல்லிருநதானறநதை கமலததோனக கமலத, திலலிருநதானறநதையரஙகேசன) என்ற நுளையன பாடடொனறையும, (பரநதெயவமும பலவுலகமும படைத தனறு—னே விழுஙகி) என்ற அசைவன பாடடொனறையும பெருஙகளிபபோடு நீட்டிககாட்டினா. (நானமுகனு நதானமுகமாயச சஙகரனை நனமையுடன, தானபடைத்தானென னுநதரமிலாய, நானமுகவன, றலைகுசததிலவைாத விணடு தானே முகததுதிதத, சஙகரனினமேலாவானசாறறு) எனவும, (விணடு வாநதாயபால வெளியானுசசமுகனோ, சணடரனையுளளேகருதிய தால, பணடையரன, றேனறினனனனோ னெழிலெருவமாமுகத தி, லெனறுகொளளாய வேதததிலினறு) எனவும, (நீரினகணமண டொனறு நீரமைபோன மாமலரோன, காவணணன பாலவநத காரணஙகாண, சிரமைநத,மணணினொருபபுதிககு மாணடணடே லனறேமுக, கணணனயன பாலவருநீ காண)எனவும், (பிரமனு ருததிரனும பேதாயமாலோனும, ஏரனைவணடாகசபபடடாரென, றுரமாகச,சொலலுமதாவசிவை சோதயாயெனறேஙின,புலவனை யாகொளவாரிபபோது) எனவுமபோநத சிவததவவெண் பாவைத தரிசிததவாகள மேல காட்டிய சோமபேறிப பாட்டை யெஙஙனே மதிபபாாகள? பிநதிய நுளையன பாட்டில் (கலலிருநதானறநதை கமலததோன) எனபதறகு அவன்கொண்ட பொருள குணமனறு. கல - எனபது மலையென்றுகொண்டுகைலாஸமாகிய திருமலையி லிருப பவர் சிவனகையால, அவா பிரமனது நெறறியிற பிறந தாரென்பதை நாட்டவே அவ்வாறு கூறினன். கல- என்பது பொதுவானே மலையை விளககினுஞ் சிறப புவகையால திருக கைலாயததை விளககாது. ஸ்ரீ கயிலாயம கல்வடிவமன்றி ரஜிதமாயுள்ள தன்மையால. இதனால், (கலலிருநதானறநதை) என்றதற்கு இரணி

யன் பொருட்டுத தமபமாகிய கலலிலிருந்து பிறந்த
நரசிஙகனுககுத தநதையென்று பிரமனைக கொளளுத
லே யமைவுடைததது நரசிஙகனையமுனைதத நாராயணன
பிரமனுடைய குததநிலவநதவனுகையால அது பொரு
நதும. (நானுமறியென அவளுமபொயசொலலாள) என்ற பழ
மொழிபபடியே நுளையன பாட்டிலுமனறோ உணமை
நுழைநதுகொணடது? இநநுளையனபாடிய (ஜானகியைக
கொணடதுமோ சாபசதாலமமானே) எனனும பாட்டுமன
றோ உண்மையை நிலைபெறுவிததது? சாபததால என
பதறகு ஜநகனிடததில வில்லைவளைதத வியாஜததால எ
னறு அவன பொருளகிடபபக கூறினும, பிருகுசாபத
தால சீதையைமணநது, அவளைக காட்டிற பறிகொடுத
துப பலதுனபதததழுநதி ராமன வருநதினுனெனனு மு
ணமையே யாணடுததொனிககினறது இநத விநோதப
பிரஸஙகததால, ஷை வெணபாவைக (லலிருககானறநதை
கமலதிதோனககமலத - நிலிருகதானறநதையெநக ளீசனெனு
றே - சொலலி - நிதமபரவுமவேதா + மநசவெனனெசருசே - சிடம
பரமே செனறவனைசசோ.) என்று திருநதககூறுவது அமை
யும. மூன்றுவது காட்டிய அசைவனபாட்டில உருததி
ரனையாவது, அவரினமேலிட்ட துரிய சிவனையாவது
பிரஸ்தாபியாமையால முடிசசூாமுதலிககு ஒருஸாதக
ததையு முணடுபணணவிலலை இநதபபாட்டின கருத
தும ஷை சிவததவவெணபாவாற சிதைநதுவிட்டமை
யா லிதை யிஙகு அதிகமாகப பிரஸதாபிககமனமிலலை
இந்த வுணமை விசாரததால அபபேயததாதாகாட்டிய
பாட்டுக்களும வசனஙகளும, வேதவிருததமும நியாய
விருததமும ஸமபிரதாய விருததமுமாக முடிநதமை
யால ஸ்ரீபரமசிவ பாரமயததை யினிதுவிளககும ஸ்ருத
யநதரஙகளிதுவரையிலுதகரிததவைபோக இனனுந தெ
ளிவுபெறககாட்டிபபிரகாசபபடுததுவாம. மஹோபநிஷ
ததில, "యోదేవానాంప్రథమంపురస్తాద్విశ్వాధికోరుద్రోమహర్షిః। హి

என்னும்

రణ్యగర్భంపశ్యతజాయమానగ్ సనోదేవశ్శుభయాస్మృత్యా సంయునక్తుయ స్మాత్పరంనాపరమస్తికించిత్ । యోవై దేవానాంప్రభవశ్చోద్భవశ్చవిశ్వాధికో రుద్రోమహర్షిః । హిరణ్యగర్భంజనయామాసపూర్వం" என்னும் வாக்கியத்தால் அந்த ஸாம்பமூர்த்தியானவர் ஸமஸ்ததேவதைகளுக்கும், பிரளயோற்பத்திகளுக்குங் காரணமாயிருக்கின்றார். எந்த ஸாம்பசிவனானவர் முதலிற் பிரமனாவைப் பிறப்பித்தனரோ, அவரைக்காட்டிலும் பராபரமாயுள்ள பொருள் வேறொன்றுங் கிடையாது என்று பெறப்பட்டது சிவஸங்கல்போபநிஷத்தில், "అండంహిరణ్మయం మధ్యేసముద్రంబభూవ । అండాద్విష్ణుర్బ్రహ్మా జాతవేదాశ్చతన్మేమనశ్శివసంకల్పమస్తు" என்னும் வசனத்தில் இரண்மயமான அண்டமானது ஸமுத்திரமத்தியில் முதலிற்பிறந்தது. அதன்பின்னர் அண்டங்களிலிருந்து பிரமன், விஷ்ணு, அக்கினியென்பவர்கள் பிறந்தார்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றது அந்தக்காரணத்தால், அண்டத்துக்குக் காரணபூதன் சிவன் என்று வெளியாகின்றது. ருக்வேதத்தில், "సోమఃపవతేర్జనితామతీనాంజనితాదివో । జనితాపృథివ్యాఃజనితాగ్నేర్జనితా సూర్యస్యజనితేన్ద్రస్యజనితోతవిష్ణోః" என்னும் வசனத்தால் உமாநாதராயுள்ள சிவபெருமான் அக்னிதேவன், வாயு, சொர்க்கம், பூமி, சூரியன், சந்திரன், விஷ்ணு முதலியவர்களைப் பிறப்பித்தருளினார் என்று வெளியாகின்றது. அன்றியும், "విష్ణురుద్ధాపరస్యాపిదక్షేజాతోబృహన్నభిపాతితృతీయం" என்னுஞ் சுருதியால் விஷ்ணுவானவர் உருத்திரனைப்பார்க்கிலுங் குறைந்தவர். விதவானாகவும், பெரியவராகவும் மூன்றுலோகத்தையும் ரக்ஷிக்கின்றவர் என்று பெறப்பட்டது. மந்திரோபநிஷத்தில், "శృణ్వంతువిశ్వే అమృతస్యపుత్రాః । ఆయేధామానిదివ్యానితస్థుః" என்னும் வாக்கியத்தால் அமருதஸ்வரூபராகிய பரமசிவனுக்குப் புத்திரர்களாயுள்ள தேவர்களே கேளுங்கள் என்று வெளிப்பட்டது அன்றியும், "యాతేయుద్రపితుర్మరుతాంసుమ్నమేతు । యువాదితోస్య

నాఖ్యప్ర షేమాంమరుతాంపితుస్తస్మై హంశృణాలి" என்னுஞ் சுருதியா
ல உருததிரபகவான தேவாகளுககெலலாந தநதையா
வா. அபபடிபபடட் தநதை யாவாாககு நமஸகாரஞசெ
யகிறேன எனறு பெறபபடடது

இநதவசனஙகளைப பரியாலோசிககில, ஸ்ரீசிவபெரு
மானே ஸாவதேவதாஸ்வாமியெனறும, ஸாவதேவதை
களுககுங காரணனெனறும, உறபததிலயஙகளறறு பூதனெ
னறும, அணடததுககுக காரணபூதனெனறும, பிரமஹ
விஷ்ணுககளை அணடஙகளினினறு முணடுபணணினவ
னெனறும, அகனி-வாயு-செளாககம-பூமி-சூரியன-சந
திரனிவாகளைபபிறபபிததததுபோலவே விஷ்ணுவையும
பிறபபிததவனெனறும், விஷ்ணுவைக காடடிலுமஙளவிற
நத மடஙகதிகனெனறும, தேவாககளெயெலலாம பிளளை
களாகப பெறறெடுதத பிதாவாயிருபபவனெனறும, ஸா
வலோக பிதாவாயுளளவராகையால யாவராலும நமஸ
காரஞசெயயததககவனெனறும பரிஷ்காரமாக ஏறபடு
கினறது. இததனை ஸ்ருதிகளுககுமவிரோதமாகச சிவன
பிரமஹாவினுடைய பிளளையெனறும, விஷ்ணுவினு
டைய பேரனெனறும பூாவோததரஸமபநததததை யறி
யாமல பாஞசராததிரிகள கததுவதை யெநதவிதவான
களோ ஒபபுவாாகள? ஷெ சுருதிப்பிரமாணஙகளை அநு
ரிததுச சிலபிரஸ்நஙகள செயகிறோம

௧.—ஸாவதேவதாஸ்வாமியும, காரணருமாகிய சிவனுக
கு அததேவாககளில ஒருவனுகிய பிரமன ஸவா
மியுஙகாரணனுமாததெஙஙனம?

௨.—அபபடியே, அததேவாகளில ஒருவனுகிய நாராய
ணன ஸ்வாமியுங காரணனுமாத லெஙஙனம?

௩.—ஸாவதேவாககளுடைய வுறபததி யயஙகளுககுக
காரணராகிய சிவனுககு, அததேவரினததிற சே

என்னும்

ர்ந்தவர்களாகிய விஷ்ணுப் பிரமஹாக்களை உற்பத்திலய காரணரென்று கூறுதலெங்ஙனம?

ச—அண்டத்தை யுண்டுபண்ணினவராகிய சிவனுக்கு அதினின்று முண்டுபண்ணப்பட்ட பிரமவிஷ்ணுக்களை ஜனகர்களாகக்கூறுத லெங்ஙனம?

ரு.—சிவனைக்காட்டிலுங் குறைந்தவராகிய விஷ்ணுவை அச்சிவனுக்கு ஜநகராகவும், பரமாகவுங் கூறுத லெங்ஙனம?

சா.—விஷ்ணுவைப் பிறப்பித்தவராகிய சிவன் அந்த விஷ்ணுவினிடம் பிறந்தாரெனப தெங்ஙனம?

எ.—விஷ்ணுவைப்பிறப்பித்த சிவனுக்கு அந்தவிஷ்ணுவையே காரணரென்கையில், அந்தவிஷ்ணுவோடுகூடப் பிறப்பிக்கப் பட்டவர்களாகிய அக்னி, சூரியன், சந்திரன் முதலினோரும் சிவனுக்குக் காரணராதல் ஏன் கூடாது?

அ.—ஸர்வதேவர்களையும்பிள்ளைகளாகப்பெற்றெடுத்த பிதாவாகிய சிவனுக்கு அந்தப்பிள்ளைகளிற் சேர்ந்த பிரமவிஷ்ணுக்களிடத்தில் உற்பத்திகூறுவ தெங்ஙனம?

கூ.—ஸர்வராலும் நமஸ்காரத்தையடைந்தவராகிய சிவனுக்கு அந்தநமஸ்காரங்களைச் செய்கின்ற பிரம்ஹ விஷ்ணுக்களிடம் உற்பத்திலயங்கள் கூறுவ தெங்ஙனம?

இவைகளேயன்றி வேறு பிரச்னங்களுஞ் சிலசெய்கிறோம். சிவாதித்யரத்நாவளி, சிவபாரம்யப் பிரதிஷ்டி இத்யாதிக்கிரந்தங்களில் இந்நூலில் எழுதாத சில ச்ருதிகளை யுதகரித்திருக்கின்றோ மாகையாலும், இதிலும் உபக்கிரமபாகத்தில் வேறு சிலச்ருதிகளைக் காட்

டியிருக்கின்றேமாகையாலும அவைகளே பின்வரும பிரஸ்நஙகளுககு ஆதாரவெனறறிக.

க0.—தமோமாத்திரர்வசேஷமாகிப் பகல இரவு என்னும வயவஸ்தைகளினறி இருநதகாலததில ஒருவனேயாக விருந்த சிவனே, அசசிவனுலேயறறபபடட ஸூக்ஷமஸ்ருஷடி யாநதரம உண்டுபணணபபடட நாராயணனே படைததானெனப தெஙஙனம?

கக.—அகாரணாகனென்றும, உணடுபண்ணபபடடவாகனெனறும பிரதிபாதிககபபடுந திரிமூர்ததிக ளிற சோநத விஷ்ணுபபிரமஹாககளே அஙஙனமுணடுபணணினவராகிய சிவனுககுக காரணர்களாகக கூறுவதெஙஙனம?

கஉ —காரணனொனறும, தேயனொனறும பிரதிபாதிககபபடுஞ சிவனுககு அகாரணாகனெனறு கூறபபடட பிரமவிஷ்ணுககள ஜநகாகளாத லெஙஙனம ?

கந —ஜநமஸ்தான மிலலாதவனொனறும, உறபததிலயகாரணாக லிலலாதவனொனறும, தாமேயாவருககும, யாவறறிறகுங காரணமானவனொனறும பிரதிபாதிககபபடுஞ சிவனுககுப பிரமஹவிஷ்ணுககளே ஜநமஸதானஙகளெனறும, அவாகளே உறபததிலயகாரணாகளெனறும பேதமையாற் புலமபுவதெஙஙனம?

கச.—உறபததியடைநத பிரமஹ விஷ்ணுககள் சூரியசந்திராகனி நடசததிஙகளுடன லயிததுவிடுகையில, நிததியராய விளஙகுஞ சிவனுககு அநதவிஷ்ணுவாதிகளிடம லயஙகூறுவதெஙஙனம?

என்னும

௧௫.—பசுபதியாகிய சிவனுக்கு விஷ்ணுவாதி பசுக்களிடம் உற்பத்திலயங்களை கூறுவதெங்ஙனம்? அன்றியும், ஈஸ்வரனாகிய சிவனுக்கு அநீஸ்வரர்களாகிய விஷ்ணுவாதிகளைப் பிரபுக்களாகக் கூறுவதெங்ஙனம்?

இப்படி யின்னும் மற்றும் பிரஸ்நங்களுக்கிடமுண்டாவதைக் கிரந்த விஸ்தாரபீதியால் ஸங்கரஹித்தனம். வேதத்தில் சிவனையே பசுபதியென்றும், ஈஸ்வரனென்றும், மஹாதேவனென்றும், மஹேசுவரனென்றும், பரமேசுவரனென்றும், காரணனென்றுஞ் சொல்லுந்தன்மையுண்மையால், அநீஸ்வரத்வாதிலட்சணங்களுக்குரிய விஷ்ணுவாதி ஸநீஸ்வரர்களுடைய பரத்வமதலைகட்டாதெனவறிக. இந்தஸந்தயார்த்தங்களை யுபப்பிரமஹணங்களாக வெளிப்படுத்தும் இதர பிரமாணங்களையு மினிப் பிரகாசப்படுத்துவாம்.

கீதையில், அர்ஜுனன் கண்ணனைப்பார்த்து “కిం తద్బ్రహ్మ కిమధ్యాత్మం కిం కర్మ పురుషోత్తమ” என்று வினவியகாலத்தில், “అక్షరం బ్రహ్మ పరమం” என்று விடையளித்தன்றி “అహమేవ పరబ్రహ్మ” என்று கூறியதுண்டோ? பிரமஹசப்தத்தால் சிவனையே அந்தவிடங்களில் பாரதத்திற் படிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. (தருமமெனுமவிருக்ஷத்தின் வேராவார் கண்ணென்றுஞ் சாருமுண்மை, பிரமமுமந்தணருமெனப் பேசியதால்வேதமுனி பிரமமென, தொருக்ம தவமுமீயென்றே பாண்டவனைக்காக்குநலந்தோன்றநாளும், வருமுற்றமாகேசபசுபதி தனனைவாழ்த்துநலம் வயங்குதன்றே.) என்ற வசனத்தாலும், அதனாற்றக் ப்ராத்திக்கு “మూలం కృష్ణో బ్రహ్మ చ బ్రాహ్మణాశ్చ” என்று போந்த மூலவசனத்தாலுமே உண்மைவிளங்கும். இதில், கிருஷ்ணனையும், பிரமஹத்தையும், பிராமஹணரையும் கூறப்பட்டிருத்தலால் கிருஷ்ணனைக்காட்டிலும் பிரம்ஹமென்பது வேறாயுள்ளதென்று விவேகிக்கத்தக

கது. இப்படியே மேலே கண்ணனது விடையாக வுதக ரிதத வசனத்திற்போந்த பிரமஹசபதமுங் கொள்ளத்தக கததாய முடிநதது. இந்தவிசாரததால கண்ணன் பிரம் ஹமல்லவென்பது கணடாகோஷமாகத் தொனிககின்ற தாகையால, பிரமஹமாகிய சிவபரஞ்சுடரையே ஜகத் காரணவஸ்துவெனறு அறிவது விவேகிகளதுணிவு. பா ரதததிற் பிரமஹ விஷ்ணு ருத்ரர்கள சிவனிடததிலேதா னே பிறந்தாராகளெனறு பிரதிபாதிககும் வசனஙகளை மேலிடஙகளில எடுத்துககாட்டி யிருககின்றேமாகை யாலும, சிவாதிகயரதஙாவளியிலும அதிகமாக வுதக ரிதமோமாகையாலும இங்கே விஸ்தரிகக மனமிலலை. "కేశవోరుద్రసంభవః" எனவும, "సోసృజద్దక్షిణాదంగా ద్బ్రహ్మాణం లోకసంభవం। వామపార్శ్వ త్తథావిష్ణుం లోకరక్షార్థమీశ్వరం" எனவும் போந்த விரண்டொருவசனஙகளே யீண்டுபபோதும. இனிப புராணமூலமாக ஜகதகாரணதவ நிரூபணஞ செயவாம. உமாஸமஹிதையில "ఉమయాసహితోదేవః సోమ ఇత్యుచ్యతేబుధైః। సఏవకారణంనాన్యః విష్ణోరపిచతేశ్రుతిః। మతీనాంచ దివఃపృథ్వ్యాఅగ్నేస్సూర్యస్యవజ్రిణః। సాక్షాదపిచవిష్ణోశ్చసోమోజనయతేశ్వరః" எனனும வசனததால உமையோடு கூடிய காரணததால் ஸோமன எனறு சொலலபபடுகின்றுனென்று ம, அநத ஸோமஶபதவாசியரான ஸாமபமூாததியே காரணமூாததியெனறும, அனனியர்களாகிய விஷ்ணு வாதிகள் காரணாக ளாகமாட்டாாகளெனறும், பூமி- ஆகாசம - சொாககம் - அகனி - இநதிரன - விஷ்ணு இத யாதி ஸ்ருஷடிகளைச சிவனே செயதருளினா என்றும் பெறப்பட்டது.

காசிகாண்டததில, "ద్యావాపృథివ్యోరిన్ద్రాగ్న్యోర్యయతస్తు యమస్యచ। వరుణస్యశశాంకస్య జనితాపరమేశ్వరః" எனனும வசன ததால் பூமி, ஆகாசம், சொாககம, இந்திரன், அகனி, எமன், வருணன், சநதிரன முதலிய யாவரையும பிறப்

எனனும

பிததவன் சிவன் என்று வெளிபபடடது ஸ்காந்தத
தில், "మదంగస్వేదసంభూతౌ బ్రహ్మనారాయణౌ విభూ" எனனும
வசனததால பிரமஹதேவனும, விஷ்ணுவும பரமேசுவ
ரனுடைய திருமேனியினினறு முணடாகிய வேர்வையி
லிருநது பிறநதாாகள எனறு பெறபபடடது. இலிஙக
புராணததில், "దక్షిణాంగభవో బ్రహ్మా వామతశ్చ జనార్దనః" என
னும் வசனத்தால சிவபெருமானுடைய தக்ஷிணாஙகத
தில பிரம்ஹாவும, வாமாஙகததில விஷணுவும பிறநதா
ர்களென்று வெளிபபடடது. ஆதிதயபுராணததில "బ్ర
హ్మవిష్ణ్వర్కశక్రాగ్ని జలధర్మపురోగమాః। సురాసురాస్సంప్రసూతా త
తస్సర్వేదివౌకసః। బ్రహ్మవిష్ణుసురేశానాం స్రష్టాయః ప్రభురవ్యయః" என
னும வசனததால நாசரஹிதமானவனும, சகலததுக
குங காரணபூதனானவனும எவனோ, அநதபபரமேஸ்வ
ரனால பிரமஹா, விஷணு, சூரியன, அகனி, ஜலம, எமன
முதலான சுராகளும, அசுராகளும பிறப்பிககபபடடா
ர்கள எனறு பெறபபடடது. இனனுங காசிகாணடத
தில "జాతోహమస్య వామాంగే బ్రహ్మచైవాస్య దక్షిణే" எனனும வச
னத்தால விஷணுவானவா சிவனுடைய வாமாஙகததில
தானும, தக்ஷிணாஙகததில பிரமஹாவும பிறநததாகச
சொனனானெனறு வெளிபபடடது. இபபடி இனனும
அநநதப பிரமாணஙகளுணடாகையால, ஸ்ரீ பரமசிவனே
ஜகதகாரணப பொருளெனறு நிசசயிககபபடடது. வே
தஙகளிலும, உபநிஷததுககளிலும, புராணஙகளிலும,
இதிஹாஸஙகளிலும ஒரேதனமையாகச சிவபரதவததை
விளககலால விஷ்ணுவுககே பரதவமுணடெனறழுவாநத
முடிச்சூர்முதலிமதம நிரசிககபபடடது. இவைகளை வி
சாரிததறியும புணணியமினறிச சிலபூாவபட்ச ஸ்ருதி
களையும், சிலபுராணவசனஙகளையும, தாமேகறபிததுக
கொண்ட சில அபததவசனஙகளையும பிரமாணமாகக
கொண்டு விஷணுவுககுபபரதவங்கூறிச சிவாபகாஷத

தை நாடடமுயலுங கழுதைகளுடைய அதனப்பிரஸங்கமினிச செலலாதெனவறிக. பாஞசராததிரிகளுக குணடாயிருககுஞ சுருதிகளையெலலாம விசாரிதது அவற்றின கௌரவமிவவளவினதெனபதை மேலேபரிஷகரிதது விடடோமாகையால, நானமுகன சஙகரனைபபடைத்தான என்று கததியழுது காலஙகடததிவருந தஙகளது தூவழககததையினியொழிததுவிடுவாராக. உததரராமாயணததில, “ః ష్ణోస్సుప్తేత భా బ్రహ్మా వివేశ జఠరం తతః| భగవంతం సుతం జ్ఞాత్వా మహాయోగీ సమావిశత్ | నాభ్యాం విష్ణోస్సముద్భూతం పద్మ హైమం విభూషితం | స తు నిర్గత్య వై బ్రహ్మా హ్యవిర్భూత్వా మహాప్రభుః | సిసృక్షుః పృథివీం వాయుం పర్వతాన్ సమహీరుహాన్” என்னும் ஸ்ரீராமவசனத்தால விஷ்ணுவானவா நிததிரை செயதுகொண்டிருககுஞ சமயததில பிரம்ஹதேவா அவருடைய காப்பததிற பிரவேசிததனா. மஹாயோகியாயுளளவநதப் பிரமஹாவானவர் அவனைப பகவானென்று தெரிந்துகொணடு அநதவிஷணுவினுடைய நாபியினின்றும் ஸ்வாநகவசததைதத தரிததவராகி வெளிபபட்டனா. அபபடியுணடான மஹாபபிரபுவானவா பூமியையும, வாயுவையும, பாவதஙகளையும, விருடசஙகளோடுகூடிய தேசங்களையும ஸ்ருஷ்டிக்குமபடி இசசைகொண்டனா என்று வெளிபபடடது இந்த வசனததால விஷ்ணுவினுடைய நாபியில பிரமஹதேவா பிறநதாரெனபதனுடைய ரஹஸயம வெளியாயவிடடதனால, நானமுகன சஙகரனைப் படைததானெனபது அடிபடடுபபோனபடியே நாராயணன நானமுகனைப படைததானெனபதுங காலவாரிக கொணடது விஷணுவினுடைய நாபியில பிறபபதறகு முனனரே பிரமஹாவினது பிரஸதாபமும, பிரம்ஹாவினது நெற்றியிற்பிறபபதறகு முனனரே உருததிரரது பிரஸதாபமுஞ சேடகபபடுகையால பிரமஹாவுககு விஷ்ணுவும, உருததிரருககுப பிரமமாவும ஜநகாகளாகார!

ஆகார்!! இப்படியே உருத்திரருக்கு விஷ்ணுவும ஜநக ராகார. பிரமஹாவுககு விஷ்ணு ருத்ராாகளையும, விஷ்ணு வுககுப் பிரமஹருத்ரர்களையும ஜநகாகளெனக கொள ளுவதும அஸஙகதமேயாம. இவாகள மூவருக்கும், யாவ ருக்கும, யாவறறிறகும் ஜநகராகிய பிரபுவாயுளளவா துரியமூாததியாகிய பரமசிவனென்று தெளிவதே வை திகஸிததாநதிகள துணிவு "ఆజంధృవం సర్వతత్త్వైర్విశుద్ధం" எனவும, " అజాతఇత్యేవంకశ్చిద్భీరుః " எனவும, " ప్రపద్యే ఋద్రయత్తే దక్షిణంముఖం తేనమాంపాహినిత్యం " எனவும் போநத சுருதிகளாலும, "అజాతమినుమేవైకం మత్యాః జన్మనిభీరవః। ఋద్ర స్యాస్యప్రపద్యంతే రక్షార్థంకక్షిణాముఖం" எனபபோநதவுபபி ரமஹணததாலும் ஸாவலோகேசராகும அநதப பரம சிவன் ஒருவரிடத்திலும் பிறவாத நிததியனொனறு சாதி க்கப்படுகின்றமையால, அவரையே முமுக்ஷுககள் ஸே விக்கவேண்டியது. " ఏతావంతోవైపశవోద్విపాదశ్చతుష్పాదశ్చ " எனவும், "తస్మాద్రుద్రః పశూనామధిపతిః" எனவும யோநத சுருதிகளால் பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதி ஸமஸ்தபசுககளுக கும ஸ்ரீருத்ரமூாததியே பதியாக வெளிப்படடமையுங கண்டு ஸ்ரீ ருதராராதனத்தை யாவருஞ செய்திடுக. அந்தசிவாராதனம (கணடனவெலாமோன வுருவெளியதாக வுஙகருதியஞசலிசெயகுவாம) எனறபடி ஸமஸ்தமான பொ ருள்களிடத்தும் பரசிவபுததியோடு செயயத்தக்கது "విశ్వంభూతంభువనంచిత్రం బహుధాజాతంజాయమానంచయత్। సర్వో హ్యేషరుద్రః" என்றசுருதியால் உண்டாயிருககிற பிரபஞ சமும், வெகுவிதமாயுண்டாயும, விசிததிரமாயுமிருககி றபுவனமும, யாதொனறு உணடாகபபோகிறதோ, அ வைகள்யாவும இந்த ருதரமூாததிதான எனறு பெறப பட்டமையால் சிவனைவிட்டொருமுதலுங கிடையாதெ ன்பது பிரஸித்திககின்றது இபபடி யெததனை விதத தாற்பிரகாசப்படுததினுலும வெறுககககூடாததும, அள

வுக்கு அடங்காததுமாகிய சிவபாரம்யத்தை யாரோ அள்ளிவிட்டுரைக்கவல்லார்? (அரன்பெருமை, யின்னும்பலகோடியில வையோ யாமிருந்து, சொன்னபொழுதேதொலையுமோ) என்றருளிச்செய்த இரட்டையர்கள் தெய்வத் திருவாக்கின்படியே எங்கள் பெருவாழ்வாகிய ஸ்ரீ பரசிவப் பிரபுவினது பரமகாரணத்வ நிருபணஞ்செய்வதில் யாமுமிம்மட்டிலுபரதியடைந்தாம்.

இனி வேறுவிசேட மொன்றைப் பிரஸ்தாபித்து நிருபணஞ்செய்வாம். சில பிரஜ்ஞையில்லாத மூடர்கள் தாங்கள் வேதமுழுதையுங் கரைகண்டவர்களாக வெண்ணிக்கொண்டு வேதத்தில் நாலாவதுமூர்த்தியாக வெளிப்பட்டபொருள் நிர்க்குணமாவதொன்றேயன்றி ஸகுணமாவது கூடாதெனவும், சைவஸித்தாந்தத்தாற் பெறப்பட்ட பதிப்பொருள் ஸ்ரீருத்ரவாசகத்தாற் பிரதிபாதிக்கப்படுவதால், அவ்வுருத்திரராகிய ஸகுணமூர்த்தியை வேதம் நாலாவது பொருளாகக் கூறினதில்லை யெனவும், நாலாவது மூர்த்தியாக வேதத்தில் வெளிப்பட்ட பொருள் நிர்க்குணப்பொருளே யாமெனவும், சைவமுடிவை அதிக்கிரமித்த பரத்தவநிச்சயமுடையது வைதிக முடிவாகுமெனவும் பிரஸங்கித்து மகிழாநிற்பர் இதனை முறையே பரியாலோசிப்பாம். நிர்க்குணம் என்பது குணம் என்னும் பிரஸ்தாப மில்வழியமையாது. அவை ஸத்வரஜஸ் தமஸுக்களென வேதத்திற்றானே கேட்கப்படுகையால், அன்னமாயாகுண விசிட்டப்பொருளன்றெனப்படுதே நிர்க்குணப்பொருளுக்கு இலக்கணமாய்முடியும். வேதமுதலியகலைகளில் எந்தெந்தவிடங்களில் நிர்க்குண சப்தப்பிரயோகமுண்டாகுமோ, அவையெல்லாம் ஸத்வாதிகுணங்களையே பிரதிபாதிக்குமென்பதுமவிதம். இந்த ஸத்வாதிகுணங்கள் மாயாஸஹிதமாவதால், மாயாஸம்பந்த மெய்தாதபொருளே குணாதீதப்பொருள், அல்லது

எ ன னு ம

நிர்க்குணப்பொருள் என்று சொல்லுந் தகைமைபெறும்
இதனால், நிர்க்குணஸப்தத்தாற் பெறப்படு முண்மை பிர
கிருதியதீதத்தவமேயன்றி வேறில்லை. பிரகிருதி, மாயை
யென்பனவாதி பரியாயநாமங்களைப் பெற்ற பாசத்தை
அதிக்கிரமித்தபொருளென்பதே அதனுண்மைக் கருத்
தாம். வேதத்தில் நாலாவது பொருளைப் பிரஸ்தாபிக்
கையில் "శివమద్వైతం చతుర్థం మన్యన్తే" என்றுபிரயோ
கமிருப்பதால் அந்த நாலாவதுபொருள் சிவவாசகத்தா
ல்வெளிப்பட்டது. இந்தஸிவவாசகம் யோகரூடிகளா
ல் சைவாகமேயுரித்தென்பதைத் தத்திகாரிகள் நாமமே
நிலைக்கப்பண்ணும். சைவரல்லாத வேறுசமயிகள் அந்
த ஸிவஸப்தத்தை அவஸரவினியோகமாகக் கிரகித்து
ஆளப்புகினும் இரவலாகமுடியுமன்றி ஸொந்தமாவதில்
லை. ஆத்மவாதியாகிய மாயாவாதியும், விஷ்ணுவாதியாகி
ய பாஞ்சராத்திரியுமே மீண்டுமுக்கிய விசாரணைக்குரிய
வராவர். ஆத்மாவேபொருளென்றுகூறுமொருவனைநோ
க்கி உன்னுடைய கடவுளியாவர்? நீயாவன்? என்று மற
றொருவன் வினவுகையில் அவன் சிவனேகடவுளென்று
ம், யான்சைவனென்றுங் கூறவிசையானல்லவா? அப்ப
டியே பாஞ்ராத்திரியுஞ்சொல்லவிசையானல்லவா? சை
வஸித்தாந்தியோவெனின், "தெய்வஞ்சிவனே சிவனருள்சமம்; சைவஞ்சிவத்தொடுசம்பந்தம்" என்று பெருமகிழ்ச்சி
யோடு சனப்யேறமுந்துவன். இதனால், நாலாவது பொ
ருளைச் சிவவாசகத்தாற் பிரதிபாதிக்குஞ் சுருதி சைவ
ஸித்தாந்தபரமாகவே முடிந்தது. இந்த ஸிவசப்தத்தை
மற்றொருசுருதியில் (சிவயேவகேவல) என்று பிரதிபாதிப
பதால் ஸிவேதரபதார்த்தாபாவ முண்டாகின்றது. ஏவ
காரஸம்பந்தத்தோடு சிவவாசகம்பிரகாசிப்பதுபோலவே
சிவஸப்தபரியாயங்களாகிய ருத்ரபிரமஹஸபதங்களும்
பிரகாசிக்கின்றன. எங்ஙனமெனின், (ஏகயேவருத்ரோ) என

வும, (ஏகமேவாதவிதீயமபரமஹா) எனவும போந்த ஸ்ருதிக
ளோசானறும இநதவிசாரததால சிவஸபதமும, ருதர
ஸபதமும,பிரமஹஸபதமும ஒருபொருளையே பிரதிபா
திபபனவாகிய சைவேதரவஸிததாநதிகளுககுத தூரமாய
விடும. இநதமூனறு ஸ்ருதிகளும சைவபரதவவாசகங்க
ளாகவே ஸிததிததலால தநதிரிகங்களாகிய ஸிததாந
தஙகட்கே அவைதிகதவம ஸமபராபதமாகும சிவருதர
பதஙகளைப்போலாது பிரமஹபதம ஆதமவாதிகளுககு
ம, பாஞசராததிரிகளுககும விசேடவிநியோகமாமெனி
ன, அதுவுஙகூடாது எஙஙனமெனின, சிவருதரஸபத
ஙகளிற் சேர்நதிருபபதுபோல விஷ்ணுவாதிபதஙகளோ
டு ஏவகாரஸமபநதமுணடாக விலலையாகையால, ஏவ
கார ஸமபநதததைபபெறறிருககும பிரமஹசபதம வை
ஷ்ணவம, அலலது வேறு எநத ஸமயஙகளுககேனும,
வினியோகமாவதெஙஙனம? (நாராயணபரபரமஹா) எனற
து முதலிய சுருதிகளால நாராயணருககுப பிரமஹதவ
ம பெறபபடடதெனின, பிரமஹஸமபநதததைப பெற
றபொருள்களையெலலாம பிரமஹம எனறு லடசணையா
ற சொலலுவதுணடாகையால, விரோதமிலலையெனற
றிக விளககுமுறிநதது எனகையில விளககின ஸமபநத
ததைபபெறற விளககுததண்டுமுறிநதது எனறு லடச
ணையாறகிரகிபபது உசிதமானபடி யறிநதிடுக. நாராய
ணன பரபபிரமஹம எனபது கொணடே நாராயணனு
ககுப பிரமஹம வேறெனபது தொனிககின்றது இது
போலச சிவனபரபபிரமஹம எனறு வேதததிற சொல
லபபடவிலலை. பிரமஹம சிவனுககு வேறாகாததொன்
றாகையால அனனமபிரமஹம, பிராணன பிரமஹம,
எனபனவாதி பிரயோகஙகளாலுமறிநதிடுக. சிவமே பிர
மஹமும, பிரமஹமேசிவமுமாகையால்,நாராயணனபர
ப்பிரமஹம என்றபடி சிவன பரபபிரமஹம எனறலது;

என்னும

பிரம்ஹம்சிவம என்குவது பிரஸ்தாபிக்கவிடமில்லை. அஹம்பிரமஹம, அஹம ஶிவம் என்றுசேதனனுக்கு அநுஸந்தானமுண்டாயிருப்பதுபோலவேயன்றோ நாராயணுதிஸமஸ்தமானவாகட்கும பிரமஹத்வம, அல்லதுசிவத்வம் சாஸ்திரங்களிறகேட்கபபடுகின்றன? ஆதமாவே பிரமஹம,அல்லது ஆதமாவேசிவம என்றுமபிரயோகங்களுண்டாகையால ஆதமவாதிகளுக்கும லட்சணையால்பிரமஹத்வம உபசரிக்கபபட்டிருக்கின்றது. பிரமஹம் எனபதறகு வேதம, வேளவி, மநதிரம, பிரமன, விஷ்ணு, அகனி, சூரியன, சநதிரன, முனிவா, முததி, ஈசனஎனனுமபொருள்களுணடாயிருததலால மேறகூறிய லட்சணையே அமைவுடைதது சிவனுடையநாமங்களில(பசுபதி பரமன)எனவும (ஈாதனறறபரன) எனவுமபிரயோகங்களிருக்கின்றமையால (பரமன-தறபரன) எனபது பஙகஜநிருடடாநதபபடி ரூடிநாமஙகளாகவமைநதன. பசுக்களிற்றலைமைபெறற விஷ்ணுவுககே பிரமஹம எனனும பெயா நிலைககாதபோது எனைய ஸாமானய பசுககளுககு அநத பபிரமஹம எனனுமபெயா ஸொநதமாகும என்று பாராடடும ஆதமவாதிகளுடைய கதி யெனனுமெனபதை விஸ்தரிக்கவும வேணடுமோ? தேவியென்றும், பகவதியெனறுஞ சிவஶக்திககு நாமஙகளுண்டாயிருத்தலையோசிக்கையில சகதிமானுகிய சிவனுக்குத தேவன என்றும, பகவன என்றும முறையே நாமஙகளுரிமையென்பது விததிககின்றது. ஸரஸ்வதி, லட்சுமி யென்பவாகளுககு அந்தப்பெயாக ளுண்டாகாமையால, அவர்களைப பத்தினிகளாகவுடைய பிரமன விஷ்ணு என்பவர்களுக்குத தேவன், பகவன் எனனும பெயர்களொருபோதுமுண்டாகா. இப்படியேயன்றோ (பிராம்ஹீ) என்று பிரமஹத்தின் ஶக்தியாதலேஞ்க்கிச் சிவஶக்திககோா நாமமுண்டாயிருக்கின்றது? (பிரமகக்ிழததி) என்று பார்வதியா

ருக்கே திராவிடத் திருநாமமுண்டாயிருத்தலையுங்கண்டு நாணுது புறசமயிகள் வீணுருத்தாக்கிடுதல் அவாவினையாய முடிந்தது. "బ్రాహ్మీమాహేశ్వరీచైవ" என்று பிராட்டியினது திருநாமங்கள் அமரஸிம்ஹாதி கோஸங்களிற் படிக்கப்பட்டிருத்தலையுங் கண்டுதெளிக. இந்தப் பிரஸித்தத்தால், பிரம்ஹமென்ப தொருபொருள் சிவனையன்றி வேறுகிடையாதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. இவ்வுண்மைதேராது பிரம்ஹம்வேறு, சிவம்வேறு என்று சாதிப்பார்களெனின், சிவஶப்தத்தால் நாலாவது பொருள் வேதத்திற் றெனிக்கப்பட்டதுபோலப் பிரம்ஹஶப்தத்தால் ஐந்தாவது பொருளொன்று தொனிக்கப்படல் வேண்டும். அங்ஙனமில்லாமையால் நாலாவதுபொருளாகத் தொனிக்கப்பட்ட சிவஶப்தத்துக்கே பிரம்ஹருத்ரஶப்தங்கள் பரியாயங்களாகி நிலையுதல் பெறும். நாலாவதுபொருள் சிவமென்றாலும், ருத்ரனென்றாலும், பிரம்ஹமென்றாலும் ஏகார்த்தத்திலேயே பரிவஸானமுண்டாவதால் சைவேதரமதாகமங்களுக்கு அவை ஸாதகமாகமாட்டா. இந்த நாலாவதுபொருளை (ஸாவைஶ்வர்யஸம்பந்நஶ்ஶம்பு:) என்று சம்புசப்தத்தால் நிரூபணஞ்செய்து பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ராகளை நிஷேதித்திருக்குஞ் சுருதி பரியாலோசனையாலும் உண்மை நிலையுதல் பெறும். இங்கே பெறப்பட்ட சிவஶம்புருத்ரபிரம்ஹஶப்தங்களேயன்றி, ஈஶ-மஹேஶ-பரமேஶ ஶப்தங்களும், ஈஶ்வர-மஹேஶ்வராதி ஶப்தங்களும் ஒருபொருளையே பிரதிபாதித்து விஷ்ணுவாதிகளுக்கு விஷயமாகாமையால், யாவும் சைவஸித்தாந்திகள் பரமாகவே முடிந்தன. "శంభురీశః పశుపతి శ్శివశ్శూలీమహేశ్వరః" எனவும், "ఈశ్వరశ్శర్వ ఈశానశ్శంకరశ్చంద్రశేఖరః" எனவும், போந்த நிகண்டு வசனங்களாலும் உண்மைகண்டடங்குக. இப்படிவிசாரித்தறியாத நிர்மூடர்கள் ஸ்ரீருத்ரவாசகத்தாற்பெறப்பட

எ ஊ ஹு ம

டபொருள் குணமூர்த்தியென்றும், ஏனையவாசகங்களாற் பெறப்பட்ட பொருள் நிர்க்குணப்பொருளென்றுங் கத றியழாநிற்பா. அந்த சோதனத்தையுந் தொலைவிப்பாம (ஏகயவ ருத்ரோநத்விதியாய தஸ்தே) என்று இதரவிவச்சே தமுண்டாகக் கூறினமையால, இதுகுணருத்ரபரமாதல கூடாது குணமூர்த்திபரமாகக்கொண்டால, ஏவகாரத் தால நிர்க்குணப்பொருளுக்கு அபாவமுண்டாய் விடும குணருத்ரனை விசாரிக்கையில, பிரமஹு விஷ்ணுக்களோ டு சேர்ந்து மூவராக வெண்ணப்படுவதால மூன்றுவது மூர்த்தியாகவே நிச்சயிக்கப்படுகின்றனா. மூன்றுவது மூர்த்தியாகிய குணருத்ரனையே க்ஷை சுருதியாற் கிரகிக் கிறபோது (சதுர்த்தமமந்யந்தே) என்ற ஸ்ருதிக்கு என்ன கதிதேடுவது? மூன்றுவதுக்குமேலில்லையென்றும், நா லாவதொன்றுண்டென்றுஞ் சுருதிகள் விரோதித்துக் கூறுவாகையால, ருத்ரவாசகத்தாற கூறிய சுருதியைக் குணமூர்த்திபரமாகக் கிரகித்த மூடர்கூற்று முற்றுங் கண்டிக்கப்பட்டது. பிரமஹ விஷ்ணுக்களாகிய குணமூ ர்த்திகளைச் சுருதிகள் பிரதிபாதிக்குமாபோல குணருத்ர ருக்கென்று சுருதிகள் தனித்தனி வேண்டப்படா. நாம ரூபங்களால துரியமூர்த்தியோடு ஸாமயம்பெற்றிருப்ப வராதலால, துரியமூர்த்திக்குரியன யாவும அவருக்குப சரிக்கப்படுமெனக. விஷ்ணுவாதிகளுக்கும பரமகாரண த்வ முபசாரமேயாகையால, உருத்திரரிடத்தில் யாம காட்டிய நியாயம ஸாமஞ்சஸ்யமேபெற்றது. உபசரிக்கிற காலையிலும பிரமனிலுயர்ந்தவா விஷ்ணுவும, விஷ்ணு விலுயர்ந்தவா உருத்திரரும என்பது இனிதுபோதா லால, அத்யுத்காஷமூர்த்தியாகிய உருத்திரனைத் து ரியமூர்த்தி ஸ்தானத்திற் கொள்ளுவதிலுந் தவறுண் டாகாது. விஷ்ணுவினுடைய கறுப்புமயிரா லுண்டா ன கிருஷ்ணனையும், வெள்ளைமயிராலுண்டான பலராம

ளையுமே அம்ஸமாத்ரனேகி ஸாக்ஷாத்விஷ்ணுவாகச்சா ஸ்திரங்கள் சொல்லுகையில், அநேகவித ஸாம்யத்தை யடைந்திருக்கும் குணருத்ரனைத் துரியமூர்த்தியேயாக வுபசரிப்பதில் லென்னதாழ்வுண்டாகும்? துரியருத்ரருக் கும், ஏனையருத்ரர்களுக்கும் பேதந்தெரியவேண்டின், உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களாகப் பிரஸ்தாபிக்கு மிடங்களில் உத்கர்ஷமெல்லாந் துரியருத்ரபரமாகவும், அபகர்ஷ மெல்லாம் ஏனையருத்ரபரமாகவுங் கொள்ளவேண்டிய தென்று பராசரபுராணத்தில் வியவஸ்தையுண்டாக்க கூறியிருப்பதே போதும் "యాప ఉత్కర్షో హరేర్దృష్ట శ్శాంభవేష్వఖిలేషుచ । పురాణేషుహరేస్సాక్షాత్ స్వాంశభూతస్య సత్తమ । వైష్ణవేషుపురాణేషు యోపకర్షస్తుదృశ్యతే । రుద్రాంశస్యహరస్యాస్య విభూతేరేవకేవలం । ఉత్కర్షోయః పురాణేషు దృశ్యతేశాంభవేషు స । రుద్రస్యాస్యస్వరూపేణముఖ్యత్వాత్మనాపిచ । ఉత్కర్షోయః పురాణేషు దృశ్యతేవైష్ణవేషుచ । అస్యాత్మత్వాత్మనోశ్లిష్టో ర్నస్వరూపేణసత్తమ" என்னும் வசனமே அதுவர்கையால் யாம் விசேஷித்துரைப்பது அவசியமன்று. இந்தவசனத்தால் துரியருத்ரருக்கும், ஏனைய ருத்ரர்களுக்கும் பேதம்வெளிப்பட்டமையால், இப்படியே முழுதுங் கொள்ளத்தக்கது. வீரபத்திரர் தக்ஷயாக மழித்ததும், சர்பமூர்த்தி நருஸிம்ஹத்தை யடித்ததும், பைரவமூர்த்தி பிரமஹிரச்சேதஞ்செய்ததும், விஷ்ணு வினது ரக்தபிக்ஷையேற்றதும், வாமனனது முதுகெலு மபை யுடைத்ததும், கணபதி மத்ஸ்ய வராகமூர்த்திக ளைக் காவபங்களுஞ்செய்ததும், ஸ்கந்தர் கூமத்தின் குடி கெடச்செய்ததுமாகிய வுத்கர்ஷங்களியாவும் துரியருத்ர பரமாகவே சாஸ்திரங்கள் விதந்துரைக்கும். அவதாரங் களில் நடந்த மஹிமையெல்லாம் மூலவிஷ்ணுபரமாக வே சாஸ்திரங்கள் விதந்தபடி. இந்தப் பிரவசனவிசே ஷத்தால் துரியருத்ரர் வேறு, குணருத்ரர் வேறு என வும், ஸ்ரீருத்ரவாசகத்தால் ஜகத்காரணத்வநிரூபணஞ்செ

எ ன னு ம

ய்யுஞ் சுருதிககுத துரியமூாததியே விஷயமெனவும், பிரமஹ சிவவாசகங்களால பெறபபட்ட சுருதிகளுக குமம, ஸ்ரீருதரவாசகத்தாற பெறபபட்ட சுருதிகளுககும பேதங்கிடையாதெனவும, ஷ பிரமஹசிவவாசகங்களால்வெளிபபடடசுருதிகள ஙிாகுணய்பொருளுககே விஷயமெனறது ஸாவாபததமெனவுஞ்சாதிககபபட்டது

ஆயின், வேதாதிகளில ஙிாகுணபபிரயோகமுண டாயிருபபதறகு எனனகதியெனின, மாயா ஸமபநத மாகிய திரிகுணரஹிததவமென்பதேயாம. குணகுனய மாயிருபப தொருபொருள ாலாவது பொருளாகுகை யில, அதறகு நாமரூபஙகளும, அவைகடகேறற விவ காரஙகளுங கூடாவாகையால், ருதரன் - சஙகரன் என பனவாதி நாமஙகளும, உமாஸஹாயதவம - நீலகண்ட தவமிதயாதி ரூபஙகளும, அவைகளுககேற்ற விவகாரங் களுங கூடுமெனப தென்னையெனின, "పరాఽస్య శక్తిర్వివిధైవ శ్రూయతే। స్వాభావికీ జ్ఞానబలక్రియా చ" என்ற சுருதி பரியாலோ சனையால அது விளஙகும. ஒருபுருஷனது கையும, கையினிடததுககோலும அந்தப புருஷனுடைய அபி ன்ன சகதியும, பின்ன சகதியுமாகக கொளளப்படும அபின்ன சகதியைத தாதாஙமிய சகதியெனறும், பின்ன சகதியைப பரிகரஹ சகதியென்றும பதிநூலகளுரைக கும. ஒருவன் மறறொருவனைக கையாலு மடிக்கலாம, கையிலுளள கோலாலு மடிககலாம. இநத நியாயபரி யாலோசனையால பரமேஶ்வரனுககுப் பரிக்ரஹசகதி மாயையும, தாதாஙமியசக்தி ஞானமு மெனவறிவது விவேகிகள் ஸமமதம். ஞானந்தானே சித்தென்னும் வேறு நாமததைபபெறும. அதனல், அநத ஶக்தியை ஞான ஶகதியெனறும, சிறசக்தியென்றும் விவேகிப பர் மேலோர். ஷ சித்தை முதலாகவுடைய முதல்

ஸத்தென்று சொல்லப்படும். ஷை ஞானம் என்பதையே ஸ்வரூபசக்தியாகவுடைய பரமன் அந்த ஞானமே திருவுருவாகச் சகளீகரித்தலாலன்றோ அவரைச் சித்கனமூர்த்தி யென்று வேதாதிகள் கோஷிக்கின்றன? ஞானகனமும், மாயாகனமுமாகத் திருமேனிகள் கேட்கப்படுகையால், ஞானமாகிய சித்கனத் திருமேனி துரிய ருத்ரருக்கும், மாயாகனத்திருமேனி குணருத்ரருக்கும் அமையும் இந்த விசாரத்தால் நிர்க்குணப்பொருளுக்கு எப்படி நாமரூபவிகாரங்க ளுண்டாகலாமென றெழுந்த வினாக்கள் நசித்து விட்டன (சாயமோ மாயையென்று காணப்படுஞ் சர்வஞானோ.) என்ற பிரமாணத்தாலு மறிந்திடுக. இவ்வுண்மைதேராது பரனுக்கு உருவமுண்டென்றால், அதனை யுபாதியென்றுகூறி அருவமே நைஜமென்றும், ரூபமில்லாதபடியே குணவிகாரங்களுங் கிடையா வென்றுஞ் சாதித்து அலக்க ணுறுவாருக்கு இன்னும் அறிவுறுத்துவாம் (உலகின்ற பதார்த்த மெல்லா முருவமோடருவமாய், நிலவிடுமொன்றோடொன்றாகா நிலையவைநிலையே போல, வலகிலா வறிவனொன்று மருவமேயெனிலாயத்து, குலவிய பதார்த்தத்தொன்றாயக் கூடுவனறிக்கிடாயே) என்ற தெய்வவுரையால் அருவம், உருவம் என்னும் வேறுபாடுகளாக மாயாகாரிய பதார்த்தங்கள் விளங்குமெனவும், பரனை அருவமென்னில், அந்த மாயா பதார்த்தங்களிலொன்றாய் விடுவனெனவும் வெளிப்பட்டது இதைப் பரியாலோசிக்கையில், உருவத்தைப் போலவே அருவமும் தோஷக்ரஸ்தமாகி யொதுக்கவேண்டி யிருப்பதால் உருவம், அல்லது அருவம் என்பதுகொண்டே பரனுக்குயர்வு தாழ்வுகள் கூறுவது கூடாதெனவும், அத்திருமேனிகளுக்குக் காரணப்பொருளை விசாரிப்பது கொண்டே அவ்வுயர்வு தாழ்வுகள் ஸித்திப்பது கூடுமெனவும் ஏற்படுகின்றது. குண ருத்ரருக்கு மாயையில் உருவாதிமூன்று திருமேனிகளும், துரிய ருத்ரருக்குச்

என்னும்

சிற்சத்தியில் உருவாதி மூன்று திருமேனிகளும் உண்டாவதால் உருவந்தாழ்ந்தது, அருவமுயர்ந்தது என்று கூறுந்தாவாதம் நிரஸ்தமாய்விட்டது. மாயையி லுண்டான திருமேனிகள் தாழ்ந்தனவும், சிற்சத்தியிலுண்டான திருமேனிகள் உயர்ந்தனவும் என்றறியத்தக்கது. இப்படியே மாயாகுணம், ஞானகுணமாதிகள் கொள்ளப்படுமாகையால், இந்த ரஹஸ்யந்தெரியாமல் நிர்க்குணம் என்றமாத்திரத்தானே ருத்ராதிநாமங்களும், உமாஸஹாயத்வாதிரூபகுணங்களுந் துரியமூர்த்திக்குக்கிடையாவென்றுளேயிடுவது தொலைந்துபோயிற்றெனக். இன்னு மிதை விஸ்தரிக்கில் குணருத்ரர் சேதனர்களில் துலயரும், துரியருத்ரர் பதிப்பொருளுமாவர். சேதனர்களுக்கு அவரில் விஜாதிகமான மாயையிற்றுருவாதிகளுண்டாகும். பசுபதிக்கு அங்ஙனமன்று சேதனர்களிலொருவனாகக்கொண்டொருவருக்குப் படாக்கைமுன்னிலைகளாற் பெருமானுபகரிப்பதுண்டாகையாலன்றோ பிரமவிஷ்ணுருத்ராதியர்கள் காரணகர்த்தர்களாயினர்? உபகாரத்தைப் பெறுஞ்சேதனர்களும், உபகாரத்தைத் தருஞ்சேதனர்களுமாக ஜீவகோடிகளையும், திரிமூர்த்திகளையுங்கொள்வதே மரபு. உபகாரத்தைப்பெறுவிப்பவரும், உபகாரத்தைத்தருவிப்பவருமாகப் பதியைக்கொள்வதுமன்றோ மரபாயமுடியும்? இப்படி யுபகரிக்கும் பசுபதிக்குண்டான திருமேனி ஆத்மாக்களிட மன்றேசுரந்தவருள்காரணமாகப் பொன்னே பூஷணமாகத்திரிந்ததுபோலவும், ஜலமேஆலங்கட்டியாகத் தடித்ததுபோலவுஞ்சோர்ந்ததொன்றும். இவ்வுண்மைபற்றியேயன்றோ சிவன்கொண்டதிருமேனியை அருட்டிருமேனியென்றுஞ் சைவநூல்கள் கூறுகின்றன? அவ்வருளென்பதும் சக்தியைவிட்டொருமுதலன்றாகையால் அதனை அருட்சக்தியென்று கூறுவர் மேலோர். இந்த விசாரத்தால் துரிய

மூர்த்திகளுண்டான திருமேனிகள் பரபபிரயோஜனாத்தமும, குணமூர்த்திகளுண்டான திருமேனிகள பரபபிரயோஜன ஸ்வபபிரயோஜனார்த்தஙகளுமென்று வெளிப்படடது. குணருத்ரா ஸருஷ்டிஸ்திதி லயஙகளாகிய பரபபிரயோஜனத்தின்பொருட்டுந திருமேனிபடைத்தாரா கையால் யாமகூறியது ஸாமஞசஸமாயிறறு. இநதவுண்மை முடிவால குணருத்ரா, துரியருத்ர ரிவாகளுடைய திருமேனிக ளிலககணமும, இனனோ முறையே குணமூர்த்தியும, நிரகுணமூர்த்தியுமாகிய பணபும, நிரக்குணம இனைய தெனபதும வெளிபபடடமையால, இம மடடி லிதை கிறுத்தி மேலாசஙகையுணடாகும வழியையு மடைபபாம

மாயாகனமேனியும, மாயாகுண விவகாரஙகளுந துரியமூர்த்திக ளிலலையெனறும, அவருககுச சித்கனமேனி யித்யாதிகளே கேடகபபடுமென்றுஞ சாதிக்கு சைவஸித்தாந்திகளைப போலவே பாஞசராத்திரிகளுங் கூறுவது கூடாதோவெனின், கூடாது! கூடாது!! எஙஙனமெனின. விஷ்ணுமூர்த்தியைத் திரிமூர்த்திகளி லொருவராகிய ஸத்வமூர்த்தியெனறும, நாலாவது மூர்த்தியொருவா கிடையாதென்றும பாஞசராத்திரிகளே கூறுவதாலும், அவரைத் தாமஸமூர்த்தியெனறு மேலிடத்தில் யாம பிரஸஙகித்திருப்பதாலும், குணமூர்த்திகளி லொருவராகிய அவருககுச சிறகனமேனி யித்யாதிகள அஙகீகரிககப்படா. அந்தப பாஞசராத்திரிகள (நிர்ககுணரூபத்தத்துககு) "அகிலஹேயபரத்யநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபனாய, ஜ்ஞாநசகத்யாதி கலயாணகுணகணபூஷிதனாய்" என்று தத்வத்ரயமுதலியவறறில விவரணஙகூறினாலும அவைஸாமஞசஸமாகா வெனபதை நிரூபிப்பாம. (వాసుదేవః పరాప్రకృతిః) எனறசுருதியால வாசுதேவனே பிரகிருதியென்று வெளிப்படடமையால, அவன

என னு ம

பிரகிருதி யதிதனுதல் கூடாது. கூடாதபோது ஹேயகு ணாஹிதன் எனபது ஸித்திககமாட்டாது. வாசுதேவ னுக்கு அதிகாராகிய குணருதாருககே மாயையைக கடப பது கூடாதபோது அவவாசுதேவனை ஹேயகுணாஹி தன் என்பது எஙஙனஙகூடும்? வாசுதேவனைபபோலவே குணருதாரும மாயாசபளிதராகுகைபில, எஙஙனே கு ணருதரா அதிகாராதல கூடுமெனின, பனறியைபபோல வே பசுவும, பஞசமனைபபோலவே பிராமஹணனுங தேகஙகளைத தாஙகினகாலததும முறையே அவறறின குாதமயஙகளைப பகுததறிவதுணடாகையால, யாம கு ணருதாருககுக கூறியவுத்காஷம தாழாது விஷ்ணுவை ப்போலவே குணருதாருஞ சிலைககேசியாகிறபோது விஷ்ணுவுககுச சநநமரணஙகள கேட்கபபடடபடியே அவருககு முணடாகாவோவெனின, ஒருககாலு முண டாகா. எங்ஙனமெனின, பசுககள பரிபாக முதிாசசிகா ரணமாகவே யுயாநத சநமஙகளையும, அதிகாரஙகளை யும, ஞானமோக்ஷஙகளையு மடைவ துணடாகையால, பசுபதியாகிய ஸ்ரீருதரஸாமயததை யடைநத வோா ஜீவன மீண்டுங் கீழ்ப்படடபிறவிகளில வநதுழலாது. அப படியே பதியினது திருவடியினபததையடைந தனுபவி யாநிற்கும். அநதருதரபபிராபதியின கீழ்ப்பட்ட விஷ்ணு வாதிகளுககுச சநநமரணமுணடாதல கூடும். உயாநத பரிபாகம ஸித்தியாமையால. நேற்றுமுநதாநாள நாய, நரிமுதலிய சங்மஙகளைத் தாஙகியிருநத வோாஜீவனு னே இனறுநாளைகளில் விஷ்ணுருதாாகளாக அதிகாரத தைப பெறககூடுமாகையால, அஙஙனம பெறுபவர்க ளில விஷ்ணு ஜநமததிலிருநது ருதாஜநமததையடைவ தும், ருதாஜநமததிலிருநது ஜநமநாசம் பெறுவதும ஸிததிககும. இநதஜநமஙகளில விஷ்ணுவாக விருந்து அதிகாரததை நடததவேண்டிய காலவரைககுள் இடை

யிலுண்டாகு மபராதததால பலபிறவிகள ஸம்பவிதத லுஙகூடும. அபபடிப பிறநதிறநது முடிநதவுடன் பழைய படியே விஷணுவாகிச சிவபபிரஸாத விசேஷததால ருதரஸ்தானததை யடைநதாலு மடையும. அலலது கீழிடட ஜநநஙகளிலபராதமிகுதியால வநதுழனறுலு முழலும உருததிரஸதானததை யடையுமவரையுமே இவ் வஸஙகதஙகள கேடகபபடும. அநதருதராதிகார விததியநநதரம பாசததுககு வலிவுகுனறிவிடுவதால, அவவதிகாரம நடைபெறறு வருஙகாலதது ஓரபராதமும உணடாக விடமிலலை. அலலாமலும, சிவதயானமதிகரிததலும மேலிடததிற பிரஸதாபிததோமாகையால, உத்காஷமேயனறி அபகாஷபபிரஸஙகததுக கிடமேயிலலை விஷணுவுககு உருததிரபபிராபதியுணடாவதை மேலிடததில ஸ்ரீ ஜஞானஸமபநதவளளல விஷ்ணுவுககுச சிவஸாரூபயஙகொடுததததை யாமபிரஸஙகிததிருபபதாலுமறியலாம. ஸ்ரீருதரஸாமய மடைநதபினனா ஜீவஸுபதப்பிரஸஙகம உசிதமபெறாது. அதைவிரிபபாம பசு எனபது பாசபததபபொருளேயனறோ? பாசததோடுவிலகியவழி அபபசுவெனனும பெயா கூடாதனறோ? அநதபபாசம் நிததியமாகையால அநிததததையடையாதாயினும, அதன சகதிகுனறும. சகதிகுனறிவிரவுதலால பாசமிருககிறதெனறுவது, இல்லை யெனறுவது சொலல முடியாது இருககிறதெனறு சொலலமுடியாமையால, பசுவென்றுசொலலவதிற பினனிடவேண்டியிருககினறது. இலலை யெனறு சொல்லமுடியாமையால, பதியென்று சொல்வதிற பின்னிடவேண்டியிருககினறது. இந்தவிலககணத்தை நோககியேயனறோ குணருதரரைப் பசுவாக்கததிற படித்ததோடு பதியாகவு முபசரிததிருககினறனா பூர்வீகர்கள்? விஷ்ணுவாதி கீழிடடவதிகாரஙகளில் பாசக்ஷயமுண்டாகாமையால பதியென்னு முபசாரம பலிஷ்

எ ன ஹு ம

டம் பெறுது. ஆண்டும ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிகளெனனுமதிகா
ரசத்திகள அதிஷ்டித்தலால ஒருவாறு காரணத்வநிரூப
ணஸமாதத்னங கூடும. இதை மேலிடஙகளில யாமபிர
ஸதாபித்திருப்பதாலுங கணடுணாக. உருத்திராிடங்க
ழுங கிருத்யஙகளும பரனையன்றிநடவாமையால ஜகஜ்ஜ
நமாதி பரமகாரணத்வம துரியமூர்த்திக்கேயன்றி யேனை
யோர்க்குபசாரமெனபதி லொருஸந்தேகமுமின்று. சிவ
ரகள பஞ்சகிருத்யஞ்செயயாரகளெனவும, அன்றோ சி
வாநுபவமொன்றினுக்கே யுரியவாகளெனவுஞ் சைவநூ
லகள கூறுமுணமையு மிதனுனே விளஙகும. ஆதமாக
களுக்கு மலநிவிர்த்தியுணடாகின்றமையால, சிவஸமா
நத்வ முண்டாகிச சிவனைப்போலவே பஞ்சகிருத்யஞ்
செயயாநிறகுமென்னுஞ் சைவேகதேசிகள படசமு மி
தனுல் நிரஸனத்தைப பெறும. இருளின்றும விலகி
யகணணனது கதிரொளியையன்றித் தானே யொரு
பொருளைக காணவும, மற்றொனறுக்குக காட்டாக நிற
கவுமாகிய தன்மை யெயதினலலது பாசநீங்கிய பசுவுக
குப பஞ்சகிருத்யத்தை ஸ்வதந்திரமாகக் கூறுதலகூடா
து. ஸாமயம், அலலது ஸமானம எனபதனுடைய வில
க்கணத்தைத துரியருத்ரருக்கும், குணருத்ரருக்கும யா
ம் காட்டிய ஸமபநதங்களே பிரகாசிப்பிக்கும். அந்தக
குணருத்ரர் முக்தியடைகிறபோது ஸாரூப்யாதிஸாம்யா
திசயமொழிந்து ஸாயுஜ்யஸாமபிராஜ்யமெயதுவர். இவ
வுண்மைகளை யறியாது ஸமானவாதங்கூறி அலககணுறு
தலும் அஸாமஞ்சஸமாய முடிநதது.

இது காறுஞ்செய்துவந்த விசாரத்தால மூன்று
மூர்த்திகளும, துரியமூர்த்தி யொருவருமாக நாலுமூாத
திகளே வெளிபபட்டனர். இவாகளில முதன் மூன்று
மூர்த்திகளுக்கும ஸ்ருஷ்டியாதி மூன்றுகிருத்யங்களும,
துரியமூர்த்திக்கு அமமூவருடைய அநதராதமாவாயிரு

ந்து அவர்களுடைய கிருத்தியங்களை நடைபெறுவிக்குங் கிருத்தியமும் பிரவிர்த்திக்கின்றன. இங்ஙனமாக, பஞ்சகிருத்தியங்களைப்பற்றிய பிரஸ்தாபம் மேலிட்டதற் செய்ததென்னையெனின், ஸ்ருஷ்டியாதிமூன்றுகிருத்தியங்களோடு திரோபவானுக்கிரஹங்களை சேர்ந்து பஞ்சகிருத்தியப் பிரஸங்கமுண்டாம். இவ்விரண்டு கிருத்தியங்கட்கும் மஹேஸ்வர ஸதாசிவமூர்த்திகள் கர்த்தர்களாவர். இவ்விரண்டுமூர்த்திகளுந் துரியமூர்த்திக்கு வேறானவரல்லர். துரியமூர்த்தியினுடைய சித்கலாம்ஸங்களென் றறியத்தக்கது. நாலாவதுமூர்த்தியென்றும், துரியமூர்த்தியென்றுந் தனித்தனி மஹேஸ்வரனையும், ஸதாஸிவமூர்த்தியையுஞ் சொல்லலாம். இவ்விரண்டு மூர்த்திகளுந்துரியமூர்த்தியே யாகின்றமையை அவர்களுடைய கிருத்தியங்களே சான்றுகூறும். எங்ஙனமெனின், பிரமஹார ஸருஷ்டிக்கின்றவர். விஷ்ணுமூர்த்தி ரக்ஷிக்கின்றவர். உருத்திரர் ஸம்ஹரிக்கின்றவர். இம்மூவர்கிருத்தியங்களும் ஜடமாகிய தநுவாதிகளிடத்தன்றிச் சித்தாகிய ஆன்மஸம்பந்தத்தைப் பெற்றில. திரோபவானுக்கிரஹங்கள் ஜடத்துக் கல்லவென்பதனால், ஆத்மாவுக்கென்றே விதிக்கின்றது. ஆத்மநாதராகிய துரியமூர்த்திக்கன்றி ஆத்மலாபத்தைச்செய்தல் கூடாதன்றோ? ஆகவே, ஆத்மலாபங்களாகிய திரோபவானுக்ரஹங்களைச் செய்யுங் கர்த்தாக்களை யெவராகக் கொள்வது? ஆத்மநாதராகிய துரிய மூர்த்தியில் வேறுகாதவொன்பதே நிச்சயம். இதற்கு வேதஸம்மத முண்டோவெனின், வேதத்துக்குஞ் சிவாகமத்துக்கும் பேதமின்மையை ஸ்ரீபாஷ்யகாராதிகள் வசனத்தாலும், அநந்த யுக்தியநுபவங்களாலும் யாமபிரவித்தஞ் செய்திருக்கின்றோமாயினுஞ் சிவாகமங்களிற்படிக்கப்படும் பஞ்சகிருத்தியத்தையும், பஞ்சகர்த்தாக்களையும் ஈண்டு உபநிஷத்து வாயிலாகவேபிரகாசம்பண்ணுகின்றோம். பஞ

எனனும

சப்பிரமஹோபநிஷத்தில, "పంచకృత్యనియంతారం పంచబ్రహ్మాత్మకంబృహత్ । పంచబ్రహ్మోపసంహారం కృత్వాస్వాత్మనిసంస్థితః" எனவும, "పంచబ్రహ్మాత్మకాతీతో భాసతేస్వస్వతేజసా" எனவும் போந்தவசனங்களால ஸ்ருஷ்டிமுதலிய பஞ்சகிருத்தியங்களுக்கு நியமனஞ்செய்பவரும, பஞ்சபிரமஹஸ்வரூபரும, பெரிதானரூபமுள்ளவரும, பஞ்சரூபமாகின்ற பிரமஹா முதலாகிய பஞ்சகர்த்தாக்களையுந் தமமிடத்திலுபஸம ஹாரஞ்செய்து ஸ்திரமாக விருக்கின்றவரும, பிரமஹ ஸ்வரூபங்களாகும பஞ்சமூர்த்திகளுக்கு அதீதருமாகத் தமது தேஜஸ்ஸினாலே விளங்கிக கொண்டிருப்பவரு மென்று ஸ்ரீபரமேசுவரர்த்தன்மை பிரஸங்கிக்கப்பட்டது. இப்படி விசாரியாமையாற்றானன்றோ, வேதத்தில பஞ்ச கிருத்தியங்களையும, அந்தக கிருத்தியகர்த்தாக்களையுஞ் சொன்னதிலலையென்று பாஞ்சராத்திரிகளும, சிலஸ மார்த்தபோலிகளுங கத்தியழுது காலம்போக்குகின்ற னர்? இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும

மேலவிசாரத்தால பாஞ்சராத்திரிகள்கூறும நிர்க்குணலட்சணத்தையும, இடையில ஸந்தர்ப்பித்தசிலமுக்கியவிஷயங்களையும வியவஸ்தையுண்டாகப் பரிஷ்கரித்தோமாகையால், இனிப்பிரமஹவாதிகளென்றுதம்மைக்கொண்டிறுமாக்குஞ் சூனியவாதிகள கூறும நிர்க்குணலட்சணத்தையும விசாரித்துப் பரிஷ்கரிப்பாம. இவர்களே வேதாந்தவாதிகளென்றும, அத்வைதவாதிகளென்றும் உலகத்தை வஞ்சித்துத் திரிகின்றவர்கள். இவர்கள ஆத்மாவேசிவம், அல்லதுபிரமஹம என்றுகூறுவார்கள். அந்தப்பிரமஹம ஏகமேயன்றி இரண்டாவது பொருளில்லையென்றுஞ் சாதிப்பார்கள். அத்வைதம என்பதற்கு ஏகமென்பதே அவர் ஸித்தாந்தத் துணிவு. இரண்டு என்னுஞ் சொல்லுக்கும் அவர் மதத்திற் பிரஸ்தாபங

கூடாமையால குணம, குணததையுடையது எனறு துவைத விததியுணடாவது கூடாதெனபா. பிரகாசம, பிரகாசி எனனுமவை யொனறே யாவதுபோல குணம குணியெனபவை யொனறே யாகுமெனபா பிரகாசம் எனப தொனறும, பிரகாசி எனபதொனறுமாகப பிரிப டாது ஒனறெனபதறகும, இரணடெனபதறகு மிடஞ செயயாமலிருபபதுகொணடேயனறோ (அததுவிதம)என னுஞசொலலுககு வேதததிலிடஙகொடுததது? (பணணை யுமோசையும போலபபழமதுவு, மெணணுஞசுவையுமபோ லெங குமா,மணணல, அததுவிதமாத லருமறைகளொனறெனனா, தத துவிதமெனறறையுமாஙகு) எனறு ஆசாரியாகூறிய வுணமை யுமன்றோ அததுவிதசொருபததைபபிரகாசிபபிததது? அமமாயாவாதிகள ஏகமெனறு கூறியபடிக குணிகுண ஙகளை யாம இரணடெனறு கூறினொழிய எமமவித தாநதம தோஷததை யடையமாடடாது. (ஒனறாகாமலிர ணடாகாம - லொனறுமிரணடு மினறாகாமல) எனறு சைவ நூலகளில அததுவிதவிலககணம பிரஸஙகிககபபடடிரு ததலும மேலுணமையைநிறுததும. இதனால, ஞானம, ஞானத்தையுடைய பொருள எனனுங குணகுணிகளை யொனறே யெனறும, அததுவிதம எனபதறகு ஒனறே பொருளெனறுஙகூறுஞ சூனியவாதம சுருணடுபோய விடடது. இநதப பிரவசனததால குணசூனயமா யுள ளது பிரமஹம எனறுகூறி, நிாகுண லடசணததை அவலமபிககுந தாமதம நீளசெவியனமதமாகவே முடி நதது. கிரணமிலலாத சநதிரனாவது, சநதிரனையலலாத கிரணமாவது தனிததனியுளவோ? உளவாயினன்றோ ஞானமாகிய குணமிலலாத பிரமமாவது, பிரமமாகிய குணியை யலலாத ஞானமாவது ஒனறையொனறு பேடசியாமல ஜீவிததலகூடும? அபபோதுதானன் றோ அநதத துனமதம நனமதமாகும? (வெணடிஙகளுங கிரணமும்) என்று குணிகுண ஸமபநதத்தை மேலோர்

என்னும

பிரகாசிபபித்திருப்பதற்கும் என்ன ஸமாதானந் தேடு வது? இப்படி விசாரிக்கையில், சூன்யதவமே நிர்க் குணமென்று லட்சணஙகூறும அஸங்காதமவாதம் சோ மபேறிவாதமென்றே யொதுககப்படும இநதமததவ ாகள் ஐநந மரணபபட்டுழலும பசுவையே சிவம, அலல து பிரமமனனறு கூறுகினறமையாலும், அதறகு ஞான மெனபதைக குணமெனறுகொளளாமையாலும,மாயை யவித்தைகள் இரண்டாவதிலலாத பிரமத்தி லெப்படி யுண்டாயிறறெனறெழும் வினககளை பரிகரிககாமை யாலும, அமமாயை யவிததைகளான மொததுண்டு ஸுகதுககபோகஙகளைத தமமில்வேறுகாதபிரமம அனு பவிககினறது எனபதறகுத தாமே ஸாட்சியாக விளஙக லாலும இவாகூறும நிாககுண லட்சணத்துககு ஞான சூன்யப்பொருள, அலலது அஞ்ஞானகதபபொருள என்று வியாகயானமுறைபபடுதே விவேகிகள் ஸம்மத மாகும். இந்த நிரூபணத்தால குணருதரர் தனமையும், துரியருதரர்தன்மையும, நிர்க்குண ஸ்வரூபவிசாரமும, அன்னியமத வித்தாநத ஹேயஙகளும் பிரகாசம பண ணபபட்டமையால், குணருதரனைக காட்டிலும் வேறு ருதரர் கிடையாதெனறும, துரியராகவும், நாலாவது பொருளாகவும் வேதாதிகள பிரதிபாதிககும பொருள் நிருபாதிகமாகி, நீல கணடதவாதி வாணனைகளையடை யாதெனறுங கததியழியுங கலதிகண்மதங காலைவாரிக கொணடது. வேததகில, "సత్యంజ్ఞానమనన్తంబ్రహ్మ" எனவு ம், "విజ్ఞానంబ్రహ్మ" எனவும், "ప్రజ్ఞానంబ్రహ్మ" எனவும், "ఆనన్దో బ్రహ్మ" எனவும், "ఆనన్దమయః" எனவும, படிக்கபபட்டி ருத்தலாலும, "అంగాన్యయాన్యనన్తానంకల్యాణగుణగణమహోదధేఃప రమశివస్య" என்று ஸ்ரீபாஷ்யததிற பிரவசனஞ்செய் திரு த்தலாலும ஜ்ஞானைகமஙகள விகரஹதேஜோதியா யுள்ளவர் ஸ்ரீபரமேஸ்வரர் என்னும எமது ஸித்தாங

தம நிலைதளராது நின்றது. இந்த ஞானமூர்த்தியையும், மாயாகுணமூர்த்திகளையும பேதந்தோன்றக்கூறுஞ் சில பிரமாணவாக்கியங்களையு மீண்டுதெகரிப்பாம. சூதஸம ஹிதையில, "ఉమార్ధవిగ్రహాఃశుద్ధా త్రిణేత్రాచంద్రశేఖరా। నీలగ్రీవాప రానంద ప్రమోదాతాండవప్రియః। బ్రహ్మవిష్ణుమహాదేవై రుపాస్యోగుణ మూర్తిభిః" என்னும வசனததால, உமாரத்த விக்ரஹ ஸவரூபரும, திரிநேத்திரரும, சந்திரசூடரும, நீலகண்டரும, ஆநந்த தாண்டவ மூர்த்தியுமாகிய பரமசிவம குணமூர்த்திகளாகிய பிரமஹவிஷ்ணுருத்ராகளால உபாஸிக்கப்படுகின்றா என்று பெறப்பட்டது. ஈண்டு உபாசகாகளைக் குணமூர்த்திகளென்றமையால உபாஸ்யனைக் குணாதீதா, அலலது நிர்க்குண மூர்த்தியென்று கொள்வது தானே போதரும. நிர்க்குணப்பொருளாகப்போந்த வுபாஸ்யனை உமாஸஹாயத்வாதி வாணைகளால பிரஸ்தாபித்திருப்பதற்குச்சூனயவாதிகள என்னசொலவாரகளோதெரியாது "ఉమాసహాయంపరమేశ్వరంప్రభుం, త్రిలోచనంనీలకంఠంప్రశాంతం, ధ్యాత్వామునిర్గచ్ఛతిభూతయోనిం। సమస్తసాక్షిం తమసఃపరస్తాత్" என்னும் கைவலய ஶ்ருதியாலும் துரிய மூர்த்தி யிலக்கணம வெளிப்பட்டது. இந்த வுபநிஷத்திற பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பொருளைக் குணமூர்த்தியென்றல சாலாது எங்ஙனமெனின, அந்தப் பொருளைத் தியானிப்பவன இருளைக் கடப்பனென்றும, அங்ஙனங் கடப்பிக்குமது ஸமஸ்தஸாக்ஷியும, தமோதீதருமா யுள்ளது என்றுஞ் சொலலப்பட்டிருத்தலால துரியமூர்த்திப்பிரஸங்கமே நிலைக்கும. குணமூர்த்திக்குத் தமோதீதப்பிரஸங்கமும, உபாசகனை இருளுக்குமேறபோகச் செய்யுந்தன்மையுமுண்டாகாமையால, அவனைத்துரிய மூர்த்தியாகிய நாலாவது மூர்த்தியென்றறிவதே ஸததுக்கள துணிபாம. "సాక్షీచేతాకేవలోనిర్గుణశ్చ" எனவும், "తేభ్యోవిలక్షణస్సాక్షీ చిన్మాత్రోహంసదాశివః" எனவும் போந்த

என்னும்
ஶ்ருதிகளுமன்றோ நிர்குணப்பொருளும், ஸாவஸாக்ஷியுமாகுந் துரியசிவத்தின் மஹிமையைப் பிரகாசிப்பித்தன? இத்யாதி வசனப்பிரமாணங்களாலும், மேலகாட்டிய நியாயவிஸ்தாரங்களாலுந் துரிய சிவமே ஜகத்காரணவஸ்துவென்பது இனிது சாதிக்கப்பட்டமையால், நம்முடிச்சூர் முதலியமுத்த விஷ்ணுபரத்வமும், சிவநிந்தையும் நாயகுலைப்பாகவே முடிந்தது.

இதுநிறக, அம்மூதேவிமுதலியார் தாமமூத விஷ்ணுபரத்வத்தையறியாமல யாரோ சிலபண்டாரங்களும், சிலசூத்திரர்களுங்கூடி விஷ்ணுவானவர் சிவபாதத்தைத் தேடினுரென்றும், பிரமஹா சிவன்முடியைத் தேடினுரென்றுஞ் சொன்னதாகப் பிதற்றியிருக்கின்றனர். பண்டாரம் என்னுஞ் சொலலுக்குப் பொருள்தெரியாது, ஹேயமாக அதை விநியோகஞ்செய்த அப்புலையர் வாயமதமடங்கும்பொருட்டு ருக்வேதத்தி னுண்மையை யீண்டுவிரிப்பாம் "బ్రహ్మావై హంసోభూత్వా, శిరోన్వేష్ట
వ్యః, సహస్రసమా అసక్ బ్రహ్మా, అహం శిరోజానే, త్వమేవ మాతాసి, త్వమే
వపితాసి, త్వమేవభ్రాతాసి, త్వమేవద్రష్టాసి, శ్రోతాసి, కర్తాసి, కారయి
తాసి, జ్యేష్ఠోసి, శ్రేష్ఠోసి, యఏవంవేదా, శివసాయుజ్యమాప్నోతి శివసా
యుజ్యమాప్నోతి" என்னும் வசனத்தால் பிரமஹாவானவர் ஹம்ஸரூபமாகிச் சிவனுடைய சிரசைத்தேடுகையில் ஆயிரவருஷம் ஆச்சுது அப்போது பிரமஹதேவர் நான் தேவரீருடைய சிரசை அறியவில்லை, தாயும் நீர், தந்தையும் நீர், உடன்பிறந்தவரும் நீர், பார்க்கின்றவரும் நீர் கேட்கின்றவரும் நீர், கர்த்தாவாயுள்ளவரும் நீர், காரியங்களைச் செய்விக்கின்றவரும் நீர், மூத்தவரும் நீர், உயர்ந்தவரும் நீர் என்று துதித்தனர். இந்த வுண்மையை யாவன் அறிவானே, அவன் சிவஸாயுஜ்யத்தை யடைகின்றுன், சிவஸாயுஜ்யத்தை யடைகின்றுன் என்று

வெளிப்பட்டது. மேல, "విష్ణుర్వారాహంరూపమాస్థాయ, భూ
మిఙ్విదారయఙ్సహస్రంసమాఆసఙ్, సాదాఙ్వేషణపరోభూత్వా, త్వమే
వమాతాసి, త్వమేవపితాసి, త్వమేవభ్రాతాసి, త్వమేవజ్యేష్ఠోసి, త్వమేవశ్రే
ష్ఠోసి, యఏవంమహిమానంవేదా ద్రష్టాభవతి, విజ్ఞాతాభవతి, కర్తాభవతి,
కారయితాభవతి, యఏవంవేదా, శివసాయుజ్య మాప్నోతిశివసాయుజ్య
మాప్నోతి" எனனும வசனததில விஷ்ணுவானவா பனறி
வடிவமாகிய பூமியைபபிளநது செலலுகையில ஆயிரம்
வருஷம ஆசசுது. சிவனுடைய பாததைததேடுவதில்
விருபபமுடையவராகிய விஷ்ணுவானவா தாயும நீர்,
தநதையும நீா, உடனபிறநதவரும நீா, மூததவரும நீா,
உயாநதவரும நீா எனறு துதிததனா இநதமகிமையை
யாவனறிவர்ரோ, அவனே காணகினறவனுகிருன், அவ
னே அறிநதவனுகிருன, அவனே காததாவாகிருன, அவ
னே காரியஙகளைசசெயவிககினறவனுகிருன. இபபடியா
வனறிவாரோ, அவன சிவஸாயுஜ்யததையடைகினருன,
சிவஸாயுஜ்யததை யடைகினருன எனறு சொலலப்ப
டடது. இபபடி வேதததிற கணடாகோஷமாக முழங
குஞ சிவபாரமயஙகளை யெததனை முணடஙகளெழுநது
மறைககததொடஙகினும, அவை மறைநதுவிடுமா? ம
றையாது! மறையாது!! அமமுடிசசூாபபுலையா தாம
சூததிரரினுங கடையனெனபது தோனறவே பணடார
ஙகளும, சூததிரரும எனறு பரிபவமுணடாகய யேசி
னா. சதுாததராகிய சூததிரரை நிநதிததமையாலனரோ
நமமுதலியாரவாகளைப பஞசமராகிய புலையனொன்று யா
மகொளள நேரிடடது? இபபெருமபுலையரோயனறி வே
றுபுலையாகளும இவவிஷயததில சிலகுதவிதயுகதிகளை
கசொலலுவதுணடு. அவறறையும விசாரித்தொழிப
பாம. யஜுாவேதததில, "ఉద్ధృతాసివరాహేణకృష్ణేనశతబాహు
నా" என்றதேதயாதிவசனஙகளால விஷ்ணுவானவா
வராஹமாகி நூறுஹஸதஙகளுடன பூமியையெடுததுக்

என னும

கொண்டுவந்து பூாவபபிரமாணததில நிறுததினா என
வும், "క్ష్మాంతేమోమహదహంఖచరాగ్నివాఘూః" என்ற சுருதி
யால் விஷ்ணுவானவா ஆதிகூாமமாகி உலகததைதத தா
ஙகுகின்றுா எனவும வெளிப்படட வைதிகஸிததாநத
த்துககு விரோதமாக விஷ்ணுவானவா பூமியைபபிளந
து பாதலததிறபுகுநது சிவனபாததைதக காணவிலலை
யென்றது நமபததககதலல வெனறனா. அலலாமலும
உலகததைபெலலா முணடுமிழநதும, உலகமுழுதையு
ம ஈரடியாலளநது தனனுடைய பாததவகிலை விளஙக
வினிதுதோனறும விஷணுவுககுப பாதலததைபபேதி
ககுந தனமையுணடாகவிலலை யெனறதும சுததபொய
யெனறனா சிவனறிருவடியைத தேடியலுததுக காணு
மல விஷ்ணுவானவா சிவனைததுதிதது நினறுா என று
யாம கூறியதும வைதிகஸிததாநதமே யாகையால, எம
துவைதிகம ஒருவராலும பேதிககபபடமாடடாது. அவ
ாகள காடடிய எஜுாவேதவாககியமும, யாம காடடிய
ருகவேத வாககியஙகளும ஒனறுககொனறு விரோதத
தை யடைவானேனெனின், அவைகள விரோதியாமை
யை யீணடுப பிரகாசபபடுததுவாம. யாம காடடிய ருக
வேதததின கருததெலலாம விஷ்ணுவானவா சிவனுடை
ய பாதத்தைககாணுஞ சகதிபோதாதவனெனபதே யொ
ழியப பாதலததைபபேதிககுஞ சததிபோதாதவா என
பதல்ல. அவாகள காடடிய எஜுாவேதததின கருததெ
ல்லாம் விஷ்ணுவானவா பாதலததினகீழும, அணடபி
ததியினமேலும விரவிநிறகுஞ சததியுடையவா எனப
தொழிய, சிவனுடைய பாததைதககாணுஞ சததியுடை
யவா எனபதலல. இநதவுணமையால, வேதஙகளின்கரு
த்து மாறுபடடில இபபடியே விஷணுவானவா உலக
ததை யுண்டுமிழநதாரெனபதும, உலகததை யளநதா
ரென்பதும அவா சிவனுடையபாதததைததேடிக் காண

விலலை யென்பதறகு விரோதமாகா உலகததைததாங் கவும, உலகததை நிறுததவும, உலகததை யுண்டுமிழ வும, உலகததை யளககவும வலல விஷ்ணுவானவர் சிவன பாதததைத் தேடிககாணவிலலை யென்றது எங்ஙனமெனின, "విశ్వనారాయణః" என்ற சுருதியால விசுவரூபராக வெளிபபடட நாராயணா "విశ్వాధికో రుద్రో మహర్షిః" என்ற சுருதியால விசுவாதிகராக வெளிபபடட சிவனுடைய பாதததையும, மஹிமையையும அறிவது கூடாது. இவவுண்மையை இலிஙகபுராணம, வாமனபுராணம் இதயாதிகளிலும பிரஸிததபபடுததி யிருபபதாலும், பிரதயடசததில (திருவணணாமலை) என்னும பிரஸிதத நாமததால அருணாசலக்ஷேததிரம பிரகாசிபபதாலும் சிவனபாதததை விஷ்ணு தேடியலுத்தாரெனனும் எமது ஸிததாநதம பசுமரததாணி யறைநதாறபோல நாட்டப்படடது. இவவளவேயனறிப பாஸகர ஸம்ஹிதை யெனனும வேதபாகததில "బ్రహ్మవిష్ణూ రజసాబద్ధవైరౌ మధ్యేత మోదృశ్యతిజాతవేదాః స్థాణూ రుద్రస్తిష్ఠద్భువనస్య గోప్తా । దృష్ట్వాస్థాణు ముపరమ్యయుద్ధం ప్రతస్థతుర్దూరమసౌ దిదృక్షూః । వరాహో భూద్విష్ణురధో మమజ్జ నూనం బ్రహ్మోత్పపాత ఘూర్మేదివమాశు గృధ్రః" என்னும் வசனததால பிரமஹரிவிஷ்ணுககள் இராஜஸமேலிடடுச் சண்டையிடடுக கொணடிருககையில இருவருககும நடுவில ஸ்ரீருதரபகவான அகனிஸ்தமபமாகப் புவனஙகளை ரக்ஷிககுமபடிக தோனறினா. அதைப பாரததமாத்திரததில தஙகள சணடையை நிறுததிவிடடுத தூரமாய விலகிவிடடாாகள பின்னா விஷ்ணுவானவர் வராகமாகிப பூமியிலிருந்து கீழே தேடிககொணடுபோனா. பிரம்ஹாவானவா படசியாகிப பூமியிலிருநது மேலேதேடிக் கொணடுபோனா என்று வெளிபபடடது. இபபடி வேதபாகங்க ளினனுமநநதமுண்டாகையால், அவைதிக ஸ்ரேஷ்டர்களாகிய பாஞ்சராததிரிகள்கூறுநாசததை

எனனும

யடைந்தது. இவ்விஷயததில அநததததுஷ்டாகள வெகு
வாகப் பிதற்றுவதுணடாகையால, வேறு பிரமாணஙக
ளைத தேடாது வேதஙகளையே யாம பிரமாணமாகததே
டினேம. இநதவிடததில அவர்களுடைய வீண்ஜாலம
செல்லாதாகையால இனி அவாகள வாயைமூடிக்கொண
டோடவேண்டியதே! அநதப் பிரமஹவிஷ்ணுககள் சிவ
னுடைய சிரஸ்ஸையும, பாததனதயுந தேடிககாணுதொ
ழிகையில், பிரமஹதேவா விஷ்ணுவினிடததிற பொய
பேசியதறகாகவே (பூசையுஙகோயிலும போகவெனறனன)
என்று சிவன்கொடுததசாபமும வெளிபபடடது மாரி,
இருளன், காடடேரி, கறுபபன, மாடன, இரிசி இதயா
தியர்களுககெலலாங கோயிலும பூசையும உலகததிலிரு
ககும்போது திரிமூாததிகளி லொருவராகிய ஸருஷ்டிகா
ததாவுக்குக கோயிலிலலாமற போயவிடடது புதுமை
யேயன்றே? பிரமஹ விஷ்ணுக்கள சிவனைத தேடினார்க
ளென்பதற்கு இதுவுமனறே ஸாடசியாகினறது? பாஞ
சராததிர ஸிததாநதப்படி விஷ்ணுவுககுப பிரமஹா கு
றைந்தவரும், பிரமஹாவுககு உருததிரா குறைநதவரும
னறே? துரியருதரர் அவாகளுக கஙகீகாரமிலலை யாகை
யால,அவர்விஷயம்இஙகுவேணடாம. குணருதரரையே
அவர் மதப்படிகொண்டகாலததும மூவரிலும பெரிய
வராகிய விஷ்ணுவைககாடடிலும அவவுருததிரருககே
கோயிலும் பூசையும அதிகரிததிருபப தெனனை?

விஷ்ணுவுக்கு (க0அ) திருபபதிகளே யன்றே
பிரமாணஸிததமாயுளளன? சிவபெருமானுககோ வெ
னின், (க00அ) திருபபதிகள பிரமாண ஸிததம. இவை
யாவும ஆசாரியாகளது திருபபதிகஙகளைப பெறறன.
வேனும (எ௩ச) திருபபதிகளுககுப பதிகஙகள அப
பிரத்யக்ஷமாயவிட்டன. எஞசிய (உஎச) திருபபதி
களுக்குமாத்திரமே திருபபதிகஙகள இபபோதிருக்கின்

றன. இவறறின் விவரம, சோழநாடடில (கசுo) ம், ஈழ நாடடில (உ) ம், பாணடிநாடடில (கச) ம, சேரநாட டில (க) ம, கொஙகுநாடடில (எ) ம, நடுநாடடில் (உஉ) ம, தொணடைநாடடில (கூஉ) ம, துளுவநாட்டில (க) ம், வடநாடடில (ரு) ம, ஆக அறியவேணடியது. இப போது பதிகஙகளோடிருககுந தலஙகளே விஷ்ணுக்ஷேத்திரஙகளுககு இரணடுபஙகதிகமாவதால, பதிகம மறைந்த க்ஷேத்திரஙகளையுஞ சோத்தால பததுமடஙகதிக மாகினறது பிரமஹாவுககுக குறைநத உருத்திரருககு இவவளவு வைபவமுணடாகிறபோது, அநதப பிரமஹா வுககென்று ஒருகுடடிசசுவராயினு முணடாகாமற போன வாறெனனை? அவருககாகப பரிநது வககிலகளாக வரததககவாகளும ஒருவருமிலலாமற போனதெனனை? இபபடி நேரிடட வஸநதாபபததால, இநதபபீடை யிப் படியே தொலையாமல எஙகே விஷ்ணுதலையிலு மேறிக குதிததது அவரையும பிடிததாடடப போகிறதோவென றெண்ணிககொணடு பிரமஹாவுககுக கோயிலிலலாத காரணம பிருகுவிடட சாபததாலெனறு அபபாஞசரா ததிரிகள பரிகாரந தேடிககொணடனா. விஷ்ணுவான வா பனறிவடிவெடுததுச சிவனபாதததைதத தேடியஸ ஙகதி வேதததிற் சொலலபபடடிருககும விஷயம அவ ாகளறியாதவராகையால, வீணகடடுககதையாகப பிரு குசாபததை யபேடசிததாாகள. எததனைசாபஙகளைப பிரம்ஹாவுககுத தேடிவைததாலும விஷ்ணுவானவர் சிவனபாதததைதத தேடிஞெனபதறகுப பரிகாரமுண் டாகப போகிறதில்லை ஆயின, பிருகுசாபம பிரமஹா வுக்குண்டான திலலையோவெனின, உணடானாலும, உ ண்டாகாவிடடாலும எமககென்னை? பிரம்ஹாவுககுச சிவனகொடுத்த சாபததை அது குறுககேவநது தடுககு மோ? சிவன் சாபஙகொடுததததுபோலவே பிருகுவும்

என னு ம

சாபங்கொடுததகாக முடியுமனறிச் சிவன் சாபங்கொடு
ககவிலலையெனறு சொலல விடமுண்டாகாது.

சிவன பிரமஹாவுககுச சாபஙகொடுதத காரணத
தை மேலே யாம காட்டினே மாகையால, அநதப பிர
ம்ஹாவுககுப பிருகுமுனிவன சாபஙகொடுததகாரணத
தையுங சொஞசம யோசிப்பாம. பிருகுமுனிவன திரி
மூர்ததிகளில யாவா பரதத்துவப பொருள எனறு பரிட்
சிககத தொடஙகி அவாகளிடம போனதாகவும, அவா
களில் சிவனிடம போனகாலையில, அசசிவனது பிரஜா
பதிககுச சாபங கொடுததா னெனறும, பிரமனிடம
போனகாலையில, அவனுககுக கோபிலிலலாமறபோகச
சாபஙகொடுததானெனறும, விஷ்ணுவினிடம போன
காலையில, அவனைத தனகாலுதையோடு முடிததானெ
ன்றும் பாஞசராததிரிகள புலமபுவா. இவறறுள சிவ
னுடைய பிரஜாபதிககு அநதபபிருகுவிடட சாபப பிர
ஸங்கததை மேலிட ததில விசாரிததுப பரிஷகரிததுவிட
டோம. விஷ்ணுவிஷயமோவெனின, அநதபபிருகுமுனி
வன் விஷ்ணுவினிடமபோய அவனை யோருதை யுதை
த்ததாகவும, விஷ்ணுவானவாஉடனேயெழுநது, அநத
முனிவனுடைய பாததததைக கையாற பறறிககொண்டு
தேவரது பாதஙகள நொந்தனவோவென்றுபசரித்ததா
கவும், அதனுன் மகிழ்ந்து இவனே ஸதவரூபியென்று
மெச்சி அந்தமுனிவன விஷ்ணு பாதவததை நாட்டின
தாகவும் அவாகளவிதநதுரைபபா இபபடியும ஓரவல
ட்சணகதையுண்டாகுமா? பிருகு வென்பவன் ஓா பசு.
விஷ்ணுவோ பரததவபபொருள. பதியினுடையலடச
ணத்தைப் பசுககளினியுதைகொடுததேயனறோ அறிந்
துகொளளவேணடும்? அந்தப பிருகு செய்த பரிடசை
யால் அவனுடைய ஸநதேகந்தீாநததனறி யேனையோா
துஸந்தேகந்தீாந்ததா?ஒவ்வொருவரும்இனி உதைத்தே

யன்றே பாாககவேண்டும்? விஷ்ணுவுககென்ன கிரகசா ரமிருநது அவனிடம உதைபடடாரோதெரியாது. அவ னிடம உதைபடததகக சாபம வேறு எநதரிஷிகொடுத தானே தெரியாது கொஞசமாவது மனஙகூசாமல தாங கள பரமபதியாககககொணடிருககும விஷ்ணுவைப பிரு குமுனிவன காலைததூககி யுதைததுப பாததுவஙகண்டு பிடிததான் எனறு எழுதிவைததுககொணட அவாவி னையிருநதவாறு அநதோகொடிது ' கொடிது!! சிவன பாததததை விஷ்ணு தேடினா எனபதை விரோதிதத பாவமேயனறே பிருகுவினுடைய காலுதை யுணடாா விஷ்ணுவெனறு சொலலி மகிழநேரிடடது? பிருகுவை யோா பசுவும, விஷ்ணுவை யோா பசுவுமாகச சைவா கள கொணடவாகளாகையால, இரணடு பசுககளும் ஒனறையொனறுதைததுககொளளுதல கூடுமெனறும, விஷ்ணுவினிடம பகைபாராட்டிய நெஞசுடையவனாத லால அநதபபகை காரணமாகவே அநதமுனிவன விஷ் ணுவை யொருவேளை யுதைததிருநதாலு மிருககலாமெ னறும யாம சொனனாலுஞ சொலலலாம யாமுமபப டிச சொலலமாடடோமே! உணமை விபவஙகளையே யனறிப பொயககதைகளை யாம சொலல வேணடிய அவசியமுமிலலை. உணமையான கதைகள இபபடிபபட் ட ஆபாஸஙகளுககிடமுஞசெயயா. இனனும விரிககிற் பெருகும்

இது நிறக, பிரம்ஹாவுககு அந்தப பிருகு விட்ட சாபமே பிரகிருத விசாரணைக குரியது. ஒருவன் மற் றொருவனுககுச சாபமிடுகையில, எநத விஷயமாகச சாபங கொடுககப்படுகிறதோ, அநதவிஷயத்தில சாபத் தை யேறபோனைக காடடினும இடுவோன் கௌரவஸ் தனாயிருத்தலவேண்டும. பிரமஹாவுககுக் கோயிலும பூசையும போகப பிருகு சபிததுணடாறல, அநதப

எ ன ஞு ம

பிருகுவுககுக் கோயிலும, பூசையும் உலகததி லிருகக வேண்டும். கோயிலையிழநத பிரமஹாவுககுச சிவனுல சிரசசேதமுண்டானபடிப பிருகுவுககுஞ சிவனுலமீசை போயிறறு. மீணடுஞ செமபோததுமயிரைப பரிபவ முணடாக அவனுககு வீரபததிரா கொடுததனா. இவ வளவு ஹீனஸ்திதியிலிருககும அநதப பிருகுவால பிரம ஹாவுககுக கோயிலிலலாமற போசசுதென்பது நம பததககதனறு. கோயிலைப போககுஞசகதி அந்தபபிரு குவுககுண்டாயிருநதால, கோயிலை யுண்டுபணணுஞசத தியும அவனுககிருநதிருககவேணடும. அபபோது பிரம ஹாவுககுக கோயிலை அவன போககியபடியே விஷ்ணு வுககுக கோயிலை அவனே நிலைபெறுவிததான என்றுஞ சொலலவேணடி வரும பிரமஹா தனனுடைய அபரா தததால முதலிறகோயிலைப போககிக கொண்டானுயி னும,பினனாப பிருகுவைபிரநது மீணடுங்கோயிலையுண டாககிக் கொளளலாம ஆககவும, அழிககவும வலலவ னுயிருநதால பிருகுவே யாவராலும்பூசிககததககவனுகி, ஊரிலுளள கோயிலகளையெலலாங் கொளளை கொணடி ருப்பன. இபபடிப பரிஹஸிபபதற் கிடஞ செயவ தாகிய பிருகுமகிமை பேரிழவாகவே முடிந்தது. இன னும பரியாலோசிககில, பரததுவ பரிடசை செயய வந்த அமமுனிவன அவனுடைய பரிடசையில் நிலைக காத விதிருதரரிருவாகளுக்கும ஸமதணடனை செய யவேண்டியதனறி யேற்றநதாழவாகச செயதலகூடாது. பரததுவமலலாத பிரமனுககுக கோயிலைபபோககி விட டபடியே பரததுவமல்லாத சிவனுககுங கோயிலைப போககி விடவேணடும. பரததுவமாகிய விஷ்ணுவுககு மாத்திரமே கோயிலை அநுககிரகிததல் வேணடும. அப் போது அவாகள் குற்றங்களும், குணமும இனிது பிர காசிக்கும். பரததுவமல்லாத விதி ருத்ரர்களுக்குக

கோயிலகள் போயவிடடனவெனறும, பரததுவமாகிய
விஷ்ணுககுக கோயில நிலைததிருககின்றது எனறும் உ
லகில பிரஸிததியுண்டாம அவரவா குறறததுககுத
தககவாறு தணடனை செயததெனின, விதிருதரரிருவ
ரில யாா அதிக குறறமுடையவாகள? பிரமஹாவெனறு
கொளளின, விஷ்ணுவை முதறபரமாகவும, இரண்டா
வதுபரம உருததிரராகவும,மூனருவதுபரம பிரமஹாவா
கவும அனறோ அநதபபிருகு ஏறபடுததியிருககவேண்டும.
அஙஙனமாயின, விஷ்ணுவைககாட்டிலும பிரமஹா தா
ழநதவன், அவனைக காட்டிலுஞ சிவன தாழநதவன
எனறு பாஞசராததிரிகள புலமபுவது கூடாது பிரம
ஹா ராஜசன, சிவனதாமசனெனறு குறைபபதுங்கூடா
து. பிரமஹா அதிக குறறமுடையவனலலன-உருததிர
னே யெனககொளளின, அறபகுறறமூஞசெயயாத விஷ
ணுவைககாட்டிலும அதிகபூஜயனதையுணடாக அவவுருத
திரருககுக கோயிலகள பலவுணடாதலை அவன போக
காதது எனனை? அறபகுறறஞசெயத பிரமஹாவுககே
கோயிலகளும, பூசைகளும போயவிடச சபிததவன
அதிக குறறஞசெயத சிவனுககு அஙஙனஞசெய்யாத
விதமெனனை? சிவனுடைய பிரஜாபதிககுச சாபங
கொடுததததே போதுமெனறு சலிததுவிட்டானபோலு
ம. பிரம்ஹாவுக்கும பிரஜாபதியெனறு பேராகையால
இரணடு பிரஜாபதிகளுககுச சாபமிடததகக பேராறற
லைப பிருகுவுககுத தேடிவைததுவிட்டு, அவனால் விஷ்
ணு பாதவததை நாட்டிககொண்ட அபபாஞசராததிரி
கள விவேகததை யெவவளவென்றுதான யாமெடுதது
சசொலவது? சிவனால பிரமஹாவுககுச சாபமுண்டா
சசுது எனறபடியே விஷ்ணுவுககு எலலா வநுககிரகமு
ம அவரோ செயதாரெனறு சொலல யாம பின்னிடு
வேமா? கோடி கோடியாகப பிரமாணஙகளுணடாகை

யால யாம அஞசமாட்டோம. பொய பேசிய பிரம்ஹா வுககுப பூசையுஙகோயிலும போகசசெயதும, மெய பேசிய விஷ்ணுவுககுப பூசையுஙகோயிலும பொருநதசசெயதும சிவபெருமான தமது கருணையைக காட டியபடியறிக. விஷ்ணுவுககுப பூசையுஙகோயிலும அநுககிரகிததவனளலாதல பறறியேயனறே சிவனுககு அதிகமஹிமையும, அதிககோயிலகளும வேதப பிர ஸிததமாயின? பூசையும, கோயிலும போககிககொண ட பிரமஹாசிவனையிரநது, மீணடும அவற்றையடைதல கூடாதோவெனின, பெருஙகருணைசாலியாகிய சிவபெரு மான அஙஙனம வேணடிய பிரமஹாவுககுப் பினனா அநுககிரகஞசெயததையு மறிவிபபாம.

பிரம்ஹதேவா சிவனைநோககித தவங்கிடநது வரு ந்தித் தனககு நேர்ந்த குறைவை நிவிரததி செயயும படிப பணிநதனா. அப்போது பகவான் பிரம்ஹாவைப் பார்த்து, பிராம்ஹணாகளுககுசசெயயும்பூசைகள் உன் பொருட்டாகக் கடவதெனறனா. இநதககாரணம்பற்றி யே யனறே பிராமஹணாகள யாவராலும பூசிக்கபபட டுவருகினறனர்? பிராமஹணாகளுடைய வாசஸ்தலங் களைப் பிரமஹாலயஙகளெனறு நூலகளிறகூறப்பட்டிரு பபதுமறிக தேவாலயபபிரமஹாலயபூசைகளை வேதாதி கள்விதிததமையுமறிக. பிராமஹணாகளவசிபபதற்கு அக் கிரஹாரப பிரதிஷ்டைகள யாவருஞ செயவதுண்டன றே? தேவாலயஙகளாகிய சிவவிஷ்ணுஆலயஙகளைப்போ லவேயன்றே அவறறையுஙகொண்டு செயகின்றனா? ஒ வ்வொரு பிராமஹணபூசையும பிரமஹாவினது பூசை யாகையால பிரமஹாவுககுச சிவன செயதருளிய அநுக கிரகததின் விசேஷம வெளிபபட்டது. இவவநுககிரகத தைபபெறற பிரமன மீண்டுஞ சிவனைபபணிநது தேவரீ ருடைய திருமுடியை நான கணடதாகப பொய்பேசிய

தற்கு உடனே சிட்சையுண்டானமையால நான் கிருதா ாத்தனுயி விட்டேன் இனி யெனககரிய தொன்றுமில் லே. ஆகை ல, எமபெருமானே! எனகசெட்டாத தேவ ரீருடைய திருமுடியை நான தரிசிககவருள்செய்யவே டுமெனறு பிராாததிததனன. அபபோது பகவான் பிரம ஹாவைபபாாதது, எம்மை நீயாவது விஷ்ணுவாவது உஙகள போததால நீஙகளே யறியவுங காணவுங கூ டாதாகையால யாம அறிவிததாலறிவீாகள காட்டுவி ததாற் காண்பீாகள. ஆகையால, எமமுடைய திருமு டியை யாமே காட்டுகினறேம அபபோது நீ கண் டுபூசிககலாம எனறு அருளிசசெயது மறைநதனா. அவவநுககிரஹ விசேஷததால பிரமஹ தேவா (திருக் கரஹூா) எனனும பதியில ஆதி சைவபபிளளேயாகப பிற நது குழநதைப பிராயததில மஹாதேவரைப பூசிககப போகையில சுவாமி திருமுடி யெட்டாமற போசசது. அபபோது நிாமல சிததததோடு ஸவாமியையபபாாதது உனனுடைய முடியை நீசாயததாலனறி நான எபபடிப பூசிபபது எனறு பேரனபுடன வேணடிய குழநதைககு முடிசாயததுக கொடுததனா குழநதை மிக மகிழநது ஸ்வாமி திருமுடியில திருமஞசனுதிகளும, ஏனேயபூசை களுஞசெயது பூாவஞானமுணடாகித தனககிருநத கவலே யொழிநதது விரிஞசனுகிய பிரமஹா பூசிதத காரணததால (விரிஞசிபுரம) எனறு அநத க்ஷேததிரம் வழஙகபபட்டுவருகினறது (கானசாயுமவெளளிமலேககரசே தினகழலநமபினேன, ஊனசாயுஞசநம மொழிததிடுவாயகரஹூர னுககாய, மானசாயசசெஙகை மழுவலஞசாய வனேநதகொனறை நீ, தேனசாயசசெமபொற றிருமேனிசாயதத சிவககொழுநதே.) எனறு பட்டினததடிகள அருளிசசெயத பிரமாணததா லும மேலுணமை வெளிபபடுமெனக இநத அவஸரத திலும பிரமஹாவுககுச சிவனமுடி யெட்டாமற் போன

என னும

தாலும, சிவனகருணையா லிரஙகித தானேகாட்டிஞரா தலாலும பிரமஹா சிவனுடைய சிரஸஸைத தேடிக காணுமறபோயினா என்னும வைதிகஸித்தாநதம நிலை பெயராது நினறது.

பிரம்ஹாவுககுச சிவன மறுபடியும அநுககிரகித தகாலையில ஸாக்ஷாததாக அவருககுக கோயிலபூசைக ளைக் கொடுககாமல, பிராமஹண முகமாககொடுததெ னனையெனின, விஷ்ணுவுககும பிரமஹாவுககுமுள்ள தாரதமயஙகளை விளககவேணடியும, பிரமஹாவாயினும அஸததியததாற்கெடுவிளையுமெனபதைநாடடவேணடி-யும, அநதபபிராமஹணாகளதுபெருமைதோனறவேண டியும, தமமுடைய பாரமயததை நிலைபபிககவேணடியு மேயெனறறியததககது பிரமஹாவுககு ஏன கோயிலி லலையெனறு ஒருவன விசாரிததால, சிவனுடைய பார மயம வெளிபபடடு அவன சிவனையே கடவுளெனறு தெளிநது வழிபடடுக கிருதாரததனுகலா மாகையால, சிவன பிரமஹாவுககு உபகரிதத உபகாரததின பிரயோ ஜனம ஈதென்ன வெளிபபடடது இபபடி யொவவொன றுககும ஸமாதானமுணடாகி யெமதுஸித்தாநதம நிலை ததலால, அவாகளகூறிய பிருகுசாபககதை கழுதைக தையாகவே முடிநதது. அவாகள பிருகுமூலமாக விஷ ணுவுககுக கணடுபிடிதத ஸததுவகுணததை மேலிடததில விசாரிததுத் நிாமானிததிருககினறோ மாகையால, விஷ ணுபகவான பரததவபபொரு ளலலவெனறும, பிருகு முனிவன் பரததுவததைக கணடுபிடிகக விலலையென்று ம் அவாகள கதையே சாட்சி கூறுகினறது இந்த விய வஸ்தையால பிரமஹாவும, விஷ்ணுவும் சிவனுடைய சிரஸ்ஸையும பாததததையுந் தேடிக காணவிலலையென பது சாதிககபபடடதாகையால, அமமுடிசசூாபபுலையர் விதண்டைபேசியது முாணியழிநதது.

இனனு மிவவிஷயததை கொஞசம விசாரிப்பாம். அமபரீஷனெனனு மரசனொருவன துவாதசிவிரதம பூணடொழுகுகையில சிவாமசராகிய துாவாசரானவா அநத விரதததைப பஙகஞசெயயத தொடஙகினுரென வும, அபபோது விஷணுவானவா பகதனுகிய அமபரீ ஷனைக காததுககொளளுமபொருட்டுத தமது ஸுதரி சனம எனனுஞ சககரததை அமமுனிவாமேற பிரயோ கிததாரெனவும, அபபோது முனிவா பயநதோடுமபடி ப பினனே துரததிசசெனற வநதஸுதரிசனநதானே மலையுருவாக விபபோது காணபபடுகினற தெனவும, இதனுல, அநத மலையை ஸுதரிசனகிரியெனறு சொல லுவா மேலோரெனவும, அதுவே திருவணணுமலையெ னறு பிரஸிததிபெறறிருககிறதெனவும (ஸ்ரீவைஷணவதத மம) எனறுபேரிட்டு வெளிபபடுததிய மாலததிரடடொ னறில அவிசாரிமகனொருததன வரைநதிருககினறனன். கூரேசவிஜயம எனனுஞ சுவடியில, விஷணுவானவா லோகஸருஷடியை ஸஙகறபிதது ஸுதாஸநம எனனுஞ சககரததை முதலிறபடைதது நீபோய உலகததைப படைககககடவாயெனறு விதிததாரெனவும, அவவாஜ ஞையினபடி ஸுதரிசனமானது லோகஸருஷடியைச செயயாது வாளாவிருககககண்டு பிரமஹாவைபபடை தது ஜகதஸருஷ்டி செயய விதிததாரெனவும, அவருமப படியே வெகுகாலம ஸருஷடி செயயாமல வாளாகிடகக வுஞ சிவனைபபடைதது நீபோய ஜகதஸருஷடியைப பணணககடவாயெனறு விதிததாரெனவும, அவருமப படியே வாளாவிருநதுவிட்டாரெனவும, அநநதரம ஓ ருவராஹததைபபடைதது நீபோய ஜகதஸருஷடிசெ யயககடவாயெனறு விதிததாரெனவும, அநத வராஹ மானது அவவாஜஞையைப பரிபாலிபபதாகச செனற காலையில பிரமஹாவானவா அநத வராஹததைபபாா தது நான ஸ்ருஷ்டிகாததாவாக நியமிககபபட்டு வநதிரு

எ லா று ம

க்கையில் நீ யெனக்கு விரோதமாக வந்தது என்னை
யென்று இகழ்வார்த்திடுகையில் முன்சென்றவர்களிலொரு
வராகிய ஸுதரிசனமூர்த்தியானவர் அவ்விருவர்கட்கும்
மத்தியஸ்தராயினறு வராஹமூர்த்தியைப்பார்த்து நீர்
லோகஸ்ருஷ்டிசெய்யும் ஸாமர்த்திய முள்ளவராயிருப்
பது ஸத்தியமானால் இதோ நான் பார்வதிரூபமா யிருக்கி
றேன் - என்னை நீர்வெல்லும்பார்ப்போமென்று சொன்
னாரெனவும், அப்போது வராஹமூர்த்தியானவர் அந்த
ஸுதரிசனகிரியைத் தனது கோரதந்தங்களாற் பெயர்த்
தெறிந்துவிட்டதுமல்லாமல் விசுவரூபங்கொண்டு அதி
கவுக்கிரத்துடன் ஸேவை சாதித்தாரெனவும், அதைக்க
ண்ட ஸுதரிசனமூர்த்தியும், பிரமஹ ருத்திரர்களுங் கோ
பந்தணியவேண்டித் துதித்தார்களெனவும், அப்போது
ஸ்வாமியாகிய அந்த வராஹமூர்த்தியானவர் பிரமஹ
ருத்திரர்களுக்கு முறையே ஆக்கலழித்தல்களை யுத்தியோ
கங்களாகக்கொடுத்தாரெனவும், பின்னர் சிவனுக்கு அந்
த ஸுதரிசனகிரியின் அடிவாரத்தில் ஓராலயம் பிரதிஷ்
டைபண்ணும்படியாகவும், தமக்கும் ஓராலயம் அவ்விட
த்தில்பிரதிஷ்டிக்கும்படியாகவும் நியமித்தபடியே அமை
க்கப்பட்டு உத்ஸவாதிகள் நடந்தேறிவந்தனவெனவும்,
சிலகாலத்திற்குப்பின்பு வல்லாளராஜன் என்பவன் விஷ
ணுவினுடைய கோயில்முதலியவற்றை யழித்துவிட்டா
னெனவும், இப்படிப்பட்ட ஹேதுக்களால் திருவண்ணா
மலையினதுமஹிமை வெளிப்படுவதால் அந்த விடத்தை
விஷ்ணுவானவர் சிவனது பாதத்தைத் தேடிக்காணுமற்
போய்விட்டவிடமென்று சைவர் கூறுவது சுத்தப்பொய்
யெனவும், மேற்போந்த விஷ்ணு மஹிமை யெல்லாமு
ஜைமினிபாரதத்திற்சொல்லப்பட்டிருக்கிறதெனவுங்கை
கொண்டமட்டும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

இருதிறக்கபோதிகளெழுதிய சுவடிகளில் எதை
யோ யாம் கைக்கொள்வது? அம்பரீஷன் கதை மெய்

யா? வராஹமூரததி கதை மெயயா? அமபரீஷனது விரதததைத துரவாசர பஙகஞசெயய முயனற தெறறுககு? பரீக்ஷாரததமாகவாவது, அலலது துன்மாரககமாகவாவது அது ஏறபடவேணடும. பரீக்ஷாரத்தமெனின, அநத விரதததை நிலைபபிகக வவரகருதினாரெனலமையும. அபபோது அமமுனிவரை ஸுதரிசனந துரதத வவசியமிலலை. துனமாரககமாக வெனின, அது ஆஸுரவிரததியாக முடிநது அவரை முனிவரெனறு கூறுதல சாலாது. துரவாஸரைத துனமாரககரென்று கொளளுஙகால, அததகையோரை வேதாதிகள விதநதுரைபபதுஙகூடாது. துரவாசரை வேதமவிதநதுரைத்தமையால, அதறகும அபபிராமாணயதவ மூண்டாய விடும. பாரதம ஸபாபரவததில ஜயவிஜயரகளெனனும விஷ்ணுதவாரபாலகரகள துரவாசரை மதியாதபோது அவரகளுககு அமமுனிவர சாபஙகொடுததாரெனவும, அசசாபததை நிவிரததிசெயய விஷ்ணுவால முடியாமல அமமுனிவரை யிரநது நிவிரததியைத் தேடிககொணடாரெனவுஞ சொலலபபட டிருபபதை யோசிததபோரகள அமபரீஷனது விரதததைத் துரவாசர் பங்கஞ செயதாரெனனுங கதையினுணமையை அறியாமற் போகாரகள. ஜயவிஜயரெனபவரகள தஙகளை விஷ்ணு பகதரகளெனறுகொண்ட வகநதைகாரண மாகவே துரவாசரை அவமதிததிழிநதாரகளாகையால, அபபடியே அமபரீஷனுந தனனை மதிதது அமமுனிவரை யிகழந் திருநதாலனறி அவர அவவரசனது விரதததைககெடுகக முயலமாட்டார. அவவரசனது அகந்தைகெட முனிவர முயலுமிடதது அமமுனிவரை யார் தானவிலககலாம? அலலது அவரை யாதுதான செய்ய முடியும? விஷ்ணுவே அவராலோரபோது உதையுண்ட ஞாபகமுடையராகலின அம்முனிவர யாவராலு மசைகக முடியாத ஆறறலுடையரென்பது வெளிப

எ ன னு ம

படுகின்றது. இநத விசாரததால விஷ்ணுபக்தா, சிவபந
தாகளுடைய நூனுதிகயப பிரஸஙகமுணடாவதாவிதை
நிலைபபிககவேணடிச சுபதேவனைத தரிசியும, இந்திரத
தூயமனை அகஸ்தியரும முறையே பஙகபபடுததியகதை
களையும யாமிபபோது ஞாபகததி லூடடுகினறனம
இதை நோககுமிடத துாவாசரை விஷ்ணுவினது சக
கரந துரததியதெனபது மெயயோ பொயயோ வெ
னபதை யாமசொலவ தவசியமனறு தரிசிமேலவி
டடபோது விஷ்ணுவினது சககரததுககு வநத கதி
யை யோசிததால, அது துாவாசரைத துரததுந துரத
தாது எனறு வைதிகராயுளளபோகள அறிநது சொல
லாமற் போகாாகள இனனும அநதச சககரமானது
சிவபிரஸாதததை யடைநதிருநத சூரனறமபியாகிய
தாரகனது மார்பில பதககமாக நினறுவிடடகதையை
யோசித்தவாககு அது துாவாசரைத துரததுமா துரத
தாதா வென்பதிலுண்டான ஸநதேகம ஏன நிவிாததி
யாகாது? இதயாதி பஹுபபிரமாணஙகளுககு முனனா
அம்பரீஷனுககாசுத துாவாசரைத துரததிய சககரந
தானே ஸுதரிசனகிரியெனறு போபெற்று அணணு
மலையென்னும பிரஸிதத நாமததாற பொலிநதிடுகினற
தெனப புலமபிய பெருமபுலையா மதம எஙகே நிலைக
கும? கொஞசமேனும லஜஜையினறி அநத மலையை
அண்ணுமலையெனறும அவா சொலலுகிறாாகளனறோ?
அண்ணுமலையெனறால எட்டாத மலையெனறு பொருளு
ணடாவதறிநத பினனா அதையாருககு எட்டாத மலை
யெனறு அவா கொளவாாகள? பிரமஹ விஷ்ணுககளு
க்கே மேலுஙகீழுமெடடாத மலையை யிபபோயாசள தங
களதாக எடடபபாாததா லெடடுமா? இவாகள விஷ்
ணுவுககே யெடடாத மலை யிவாகளுககு எபபடியெட
டும்? (சிடடாசாபின வெடடெனமற) எனபதைச சிநதிதது
இனியாவது வாளாகிடபபாராக

இனிக் கூறேசன் கட்டிவிட்ட குருட்டுக்கதையை யுங் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். ஊரிலுள்ள அழகு மாப்பிள்ளைகளெல்லாம் என்மாப்பிள்ளைகளென்று சொல்வாரொத்து இவன் றேடிக்கொண்ட வுத்கர்ஷங்களை யெல்லாங் காட்டி முறைமையே மறுத்திடுவாம். அண்ணாமலையேயன்றி, ஸ்ரீசிதம்பரம், கமலாலயம், காளத்தி, காசி முதலிய தலங்களும் விஷ்ணு ஸ்தலங்களென்றே சொப்பனங்கண்டு வாய்பிதற்றியிருக்கின்றானே பஞ்சபூத க்ஷேத்திரங்களொவ்வொன்றினிடத்தும் சிவோத்கர்ஷமும், விஷ்ணு அபகர்ஷமுமுண்டாவதாலும், விஷ்ணுஸ்தலங்கள் சிவக்ஷேத்திரங்களை நோக்கப் பத்திலொருமடங்குங் காணப்படாமையாலும், உலக மெங்குஞ் சிவமயமாகவே காணப்படுவதாலும் யாவும் வைஷ்ணவமென்றுசொல்ல ஆசைகொண்டு கூடியவரையில் தெந்தினம் பாடிப்பார்த்தான் அவனெவ்வகை முயற்சிதேடினும் அவனுக்கு நேர்ந்தபரிசு கண்குருடோடு முடிந்தமையால் அவனது வருத்தத்தைக்கண்டு ஸாதுக்க ளருசாவண்ணம் ஒருவாறு பரிகாரந் தேடுவாம் ஷெக்ஷேத்திரங்களில் விஷ்ணுவுக்குண்டாயுள்ள ஸம்பந்தங்களைச் (சிவாதிக்யரத்நாவளி - இரண்டாவது பாகத்தில்) செவ்வனே காட்டியிருக்கின்றோ மாகையா லீண்டு விஸ்தரிக்கமனமில்லை புதிய வராஹமூர்த்தியின்கதையை யீண்டு விசாரிக்கத்தக்கது விஷ்ணுவானவர் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியின்பொருட்டு ஸுதரிசனத்தை முதலிலுண்டாக்கினாரென்று வேதத்தி லெங்காவது சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா? ஸுதரிசனத்தையும், பிரஹ்மாவையும், உருத்திரனையும் ஒருவர்பின்னொருவராக விஷ்ணுவானவர் படைத்து அவர்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும்படி விடுத்தபோது அவர்களேன் ஸ்ருஷ்டியாது வாளாகிடந்தனர்? விஷ்ணுவினுடைய வுத்தேசத்துக்கு விரோதமாக அவர்கள் சோம்பிக்கிடந்ததென்னை? அசக்தியினாலோ? அல்லது

என்னும

அகங்காரத்தினலோ? அசக்தியினலென்னின், அந்தக்கை
யினலை ஸ்ருஷ்டிக்க விதித்ததேயன்றோ குற்றமாகும்?
அகங்காரத்தினலென்னின், அதிகாரிகளிலக்கணமறியாது
விதித்தாயன்றோ முடியும்? அன்றியும், விதித்தவருக்கு
க் கிஞ்சிஜ்ஞத்வாதி தோஷங்களுமன்றோ வந்தெய்தும்?
முதலில்விட்ட ஸுதரிசனத்தின் றன்மை யறிந்தபின்ன
ராவது பிரமஹாவையோக்யனுகப் படைக்கக்கூடாதா?
இரண்டுதடவையில் பிசகினதுபோதாமல் உருத்திரனை
படைத்த மூன்ருவது தடவையிலும் பிசகவேண்டு
மா? நாலாவது விட்ட வராஹமூர்த்தியாவது ஸ்ருஷ்
டிபண்ணினுனென்னும் பிரஸங்கமுண்டாயிற்ரு? அவர்
போன பிரயோஜனம் ஸுதரிசனத்தின் வேளைகண்டி
யது மாத்திரமாகவேயன்றோ முடிந்தது? இதுநிற்க,
வராஹமூர்த்தியைக் கண்டபோது பிரமஹா அவரோடி
கலிநிற்கையில் ஸுதரிசனமூர்த்தி மத்தியஸ்தஞ்செய்ய
வேண்டி மலையுருவான தெற்றுக்கு? மத்தியஸ்தராவார்
இருதிறவருக்கும் பொதுவாயிருக்க வேண்டியதற்கு மா
ருக அந்த ஸுதரிசனம் பிரமஹாவைவிட்டு வராஹமூ
ர்த்தியைமாத்திரம் பரிட்சிக்கத் தொடங்கியதென்னை?
பிரமஹா வராகத்தையெதிர்த்து நின்றதுபோல ஸுதரி
சனமுமன்றோ வராகத்தை யெதிர்த்துநின்றது? இதுதா
ஞே மத்யஸ்தர் செய்கை? பிரஹமாவுடன் விஷ்ணுவா
னவர் சண்டையிட்டபோது சிவனபாதத்தைத் தேடப
னறியாருறென்ருனு சைவபட்சத்துக்கொருசாரொக்க
வேயன்றோ வராகமூர்த்தியானவர் ஸுதரிசனகிரியைப
பெயர்த்தெறிந்தாரென்று அவர்கூறிக்கொண்டனர்? ப
ன்றிக்குமாத்திரம் இடந்தேடினவர்கள் ஹம்ஸத்துக்கு
இடந்தேடாததென்னை? இன்னும், வராகமூர்த்தியை வி
ஷ்ணுபகவான் உண்டுபண்ணி யனுப்பினுனென்று முன
கூறியதை மறந்து அந்த வராகமூர்த்தியையே விஷ்ணு
வாக அநந்தரம் பிரஸ்தாபித்ததென்னை? இடையிறன்றோ

ன்றிய வராகம காரணமாயமுடிநது அவவராகததைதயு
ணடுபெணணிய காரணபுருஷன காலைவாரிககொணடதெ
னனே? வராகம அநதக காரணபுருஷனில வேறுகாத
தெனின, அபபோது வராகததைத யுணடுபெணணியனுப
பிறுனெனபது குறறமாகும ஆகவே அவவாதிபுருஷன
ருனே வராகரூபமாய வநதானெனலவேணடும விஸ்வ
ரூபஙகொணடுவநத வராகமூாததியானவா பிரமஹாவு
ககு ஸ்ருஷ்டியும, உருததிரனுககு ஸமஹாரமும பினன
ரனுககிரகிததாரெனறு கூறியதும அஸஙகதமே யாம.
பிரமஹருதராகள ஸருஷ்டிககச சகதியறறு வாளாகிடந
த பிரஸதாபததைத மேலேசெயதுவிடடு, அததகையோ
ரையே மீணடும ஸருஷடியாதிகளுககு அதிகாரிகளாக
கினுரென லெஙஙனஙகூடும? உருததிரனை ஸஙகறபிதது
முதலிற படைததவெதலலாம ஸ்ருஷடியினபொருட்டே
யாக வவவுருததிரனுககு அநதரம ஸமஹாரததைக
கொடுததகெதனனே? குசவேலைசெயய வவரான முடியா
தெனறு கருதியோ தடியடி வேலையைக கொடுததது?
வராஹமாகையால சினனமதிகொணடு வரமபுகடநத
விவகாரஞ செயததுபோலும.

இஙஙனஙறுக, ஸுதரிசனகிரியானது வராகததாற
பெயாதவெதரியபபடடதெனறு முன சொனனதறகு
மாருக அநதக கிரியடிவாரததில உருததிரனுககுப பிர
திஷ்டையுணடாயிறறு எனறு கூறியவாறெனனே? பிரம
ஹாவும ஸுதரிசனமும வராகததோடிகலி வாதிடடுத
த்தம பராககிரமஙகளைக காடடினவாகளாக, அவாக
ளுககொருமகிமையு மஙகுணடாகாமல அஙகேசோமபி
ளாளாகிடநத வுருததிரனுககு மாததிரம பிரதிஷடையு
ணடானது ஆசசரிய மலலவோ? உருததிரன வராஹத
தை யெதிாப்பதிலுஞ சோமபிவாளாகிடநதமையால
அவரிடநதயைபயிருநது வராகமூாததி அநுககிரகிததார

என்னும

போலும. இததகையவிபரீதஙகளைபபயககுமவிஷ்ணுஸமபநததைததிருவணணுமலையில அமமூதேவிகளதொடுககபபார்ப்பது ஒருநலததையு மவர்களுககுணடு பணணுதெனவறிக பலவறபுதஙகளோடு கூடிய சிவவிஷ்ணு க்ஷேததிரஙகளைபபார்தது அநதவிடஙகளில துலுககர்தஙகளுடைய மஸஜிதிகளைககடடிககொளவதுவழககம சிலகாலஞ்செனறபிறகு இஙகு நடககும அறபுதஙகளெலலாம எஙகள கோரி மகிமையேயனறி வேறிலலையெனறுஞ சொலலிக கொளவர்கள. இநத ஸமபிரதாயததையேயனறே பாஞசராததிரபபுலையருங கொணடு தடுமாறுகினறனர்? சிவபிரதிஷடைகளே அநாதிஸிததமெனபதறகும, விஷணு பிரதிஷடைகள சிலகாலததிறகுமுனனரே யுணடாயிறறெனபதறகுஞ சைவசமயகுரவர்களாலும, வைணவசமயததாழவர்களாலும பாடலகளைப பெறறிருககும ஆயிரததெடடு நூறறெடடெனனுஙகணககிற படட சிவவிஷ்ணு க்ஷேததிரஙகளேசாடசியாயிருககினறன காலநீடசியால சிவக்ஷேததிரஙகளதிகமும, ஸமீபகாலததால விஷணுக்ஷேததிரஙகள கொஞசமுமாக விருபபதறிநத பினனர் வீணவயிறறெரிசசலால சிவக்ஷேததிரஙகளையெலலாமுநதஙகளதாகப பிரஸ்தாபிததுககொணடால அவை செரிததுவிடுமா? அபபேதைப புலையர்கள செயயுங கரவடஙகளெலலாஙகணடுபிடிககப படடு அவர்களுககுப் போதும போதுமெனறு சொலலுமபடியாகப பரிசுகளெமமால கொடுககப படடு வருவதால, இனனும பரிசுகள வேணடும படசததில ஏனையவாடாஸஙகளையுங கொடடியளககடடும். இமமடடே திருபதியடைநதிருபபதானல, திருவணணுமலையின ஜோலிககுவராமலொதுஙகி யோடிப பிழைககட்டும. திருவணணுமலை அநாதிவிஷணு க்ஷேததிரமானல எநதவாழவாரும ஏன மஙகளாசாஸனஞசெயயவிலலை நூறறெடடுத திருபபதிககோர்வையிலும ஏன அது

அடஙகவிலலை? இனன பிரபலவிசாரததால விஷணுவுக
குத திருவணணாமலையில ஸேவயதவ மிலலையெனறு
வெளிப்படடதனால ஸேவகதவமே புணடெனறு யாம
மேலே காடடியவுணமை பசுமரததாணி யறைநதாற
போல நாடடபபடடது

இமமடடே யொழியாமல "అజాయమానో బహుధావిజాయతే" எனவும "సవుశ్రేయాన్ భవతిజాయమానః" எனவும
போநத வசனஙகளால விஷணுவினுடைய மீன, பனறி,
ஆமை, சிஙகமுதலிய ஜநமஙகளுககு அமமுடிசசூாமுத
லியாா ஏறறமபகாநது மகிழநதனா. இவவிஷயஙகளை
ச சிவாதிகயாததாவளி முதறபாகததில (கருஉ) வது
பககததில விசாரிததுத தீாமானம எழுதி யிருபபதால
இஙகே யாம ஸஙகரஹிததெழுதுகிறோம. மேலவசனங
கள பரமேஸவரனது லீலைகளையேயனறி விஷணுவின
துபிறபபுகளைப பிரஸதாபிததனவனறு ஸ்ரீசிவபெருமா
னஅறுபததுநானகு லீலைகளை மநுஷயாககணசெயதா
ரனறியும, அடியாாகள பொருடடு எணணிறநத திரு
மேனிகளை வகிததாராகையாலும பிறவாமற பிறநதபெ
ருமான அவரேயாயினா மாதாவுதரததிறறஙகி யோனி
வாயபபடடுப பிறவாமல, அருளே திருமேனியாகதத
டிதது ஆவிாபபவிததவா எனறு பொருளுணடாகவே
யனறோ "பிறவாமறபிறநதான" எனறு சிவபெருமானது
மகிமையைப மேலோாகூறுகினறனா? இபபடிககனறி, (சீவ
ராககள சனமமபோலசசிலா வயிறறுதிககுமாலோ) எனறு நிஷேதிக
கபபடட விஷணுவுககு வீணகெளரவததை நாடடுவது
எஙஙனம நிலைககும, இதனால (பிறபபில பலபிறவிப பெரு
மானை) எனறு சடகோபன பாடடால விஷணுமகிமையை
அபபுலைமகனாா காடடியதும தலைமாறுநது விடடது கோ
சலைகாபபததிலும, தேவகி சாபபததிலும, அதிதிகாபப
ததிலுந தஙகி யிருநது யோனிவாயபபடடுப பிறநதிருப
பதால (பிறபபில பெருமான) எனறு விஷணுவைப பிரஸ

என்னும்

தாபித்த சடகோபன் வாக்கு அகௌரவத்தையேயடைந்தது. (பிறப்பில்பெருமானைப் பின்றுழ்சடையானை) எனவும், (பிச்சற்றுழியேனை பிறவாவுருவானை) எனவுஞ் சைவத் திருமுறைகளிற் பெறப்பட்டவுண்மைக்கு முன்னா நம்முதலியார்காட்டிய தாதப்பாட்டு எங்ஙனே கௌரவமடையும்? கன்மத்துக்கீடாகப் பிறந்துழக்கும் விஷ்ணுவைப் பசுவென்பதே வேதஸம்மதமாகையால், அதைமாற்றி யெவ்வளவு கௌரவமாகச் சொல்லப்புகினும், அவருக்குள்ள பசுத்வங்கழன்று பசுபதித்வம் வரப்போகிறதின்று, (స్వతస్సిద్ధం పతిత్వంమే యుష్మాకం పశుతాపిచ) என்னும் வசனத்தால் (ஹேவிஷ்ணுவாதிகளே) எனக்குப் பசுபதித்வம் ஸ்வபாவமும், உங்களுக்குப் பசுத்வம் ஸ்வபாவமுமாகும் என்று சிவன் விஷ்ணுவைப் பார்த்துச் சொன்னதாக வெளிப்பட்டது. (బ్రహ్మవిష్ణుసురేన్ద్రాద్యాః పశవః పరికీర్తితాః। తేషాం పతిత్వాద్దేవేశశ్శివః పశుపతిస్స్మృతః) என்னும் வசனத்தால் பிரம்ஹா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலான யாவரும் பசுக்களெனவும், தேவதேவராகிய சிவபெருமா னொருவரே பசுபதியெனவும் பெறப்பட்டது. இப்படிப் பல பிரமாணங்களால் பசுவென்று சொல்லப்படுவாராகிய விஷ்ணுவைப் (பிறப்பில்பலபிறவிப்பெருமான்) என்றது வீண் பெருமையாகவே முடிந்தது. விஷ்ணுவாதிகள் பசுக்களென்று சொல்லப்பட்டபடியே சிவபெருமான் பசுபதியென்று சொல்லப்படுவதை யினுங்காட்டுவாம். "స్వతశ్శివః పశుపతిః" எனவும், "తస్మాద్రుద్రః పశూనామధిపతిః" எனவும் போந்த சுருதிகளே அவை. இவைகளை ஸாதுக்களையடுத்து விசாரியாமல் வழிதெரியாது குழியில் வீழ்ந்து, அங்கிருந்துமேறமாட்டாமல் சிவதாமங்களை வைது மகிழ்வது பாஞ்சராத்திரிகளுக்குப் பாலன்ன முண்பதாய முடிந்திருப்பது கௌதமாதிகளிட்ட சாபத்தின் பிரயோசனமென்றறியத்தக்கது.

இனி விஷ்ணுவினது ஜநமங்களிலும அவருடை
ய பாததவம குறைநததிலலையெனறு காடடவேண்டிக
கணணன் குழநதையாயிருக்கையில அவனுடையநாக
கைவழித்தபோதும, அவன மணடினறதைச சோதிகக
வாயைத்திறககுமபடிச சொனனபோதும அநந்தகோடி
பிணடஙகளை அவனவாயில யாவருங கணடாாகளென
றும, விசுவருபதரிசனம கணணன காட்டியபோதும
யாவும அவனிலிருககக் கணடாாகளெனறும நமமுடிச
சூாமுதலியாா பிரஸஙகிததனா. மேல யாம காட்டிய
"సర్వేన్ద్రాదయః" எனற சுருதியால இநதமஹிமைகள
கணணனிடததுணடாவது ஸாதயமாகையால, இதுகொ
ணடு விவேகிகள பிரமியாரொனக. சிவபபிரஸாததனை
யடைநதிருககும சௌபரி, வியாஸா, மாகணிகா, வாம
தேவா, இதயாதியாகளுககும அநதக கணணனுககுண
டாகிய யோகஙகிடைததிருநதமையால, அவாகளைககா
டடிலும அதிசயமஹிமை கணணனிடநதுணடாவதில
லை ஆஞசனேயரிடதது மிநதமஹிமைகள பாரதராமா
யணஙகளிற படிககபபடடமையால விஷணுவினிடதது
ம, கணணனிடததுமே யுணடெனறு பிரஸதாபிததுக
கொணடது வீணகௌரவமாய முடிநதது "మాయాంతు
ప్రకృతిం విద్యా న్మాయినంతుమహేశ్వరం । తస్యావయవభూతోద్ధం వ్యాప్తం
సర్వమిదంజగత్" எனவும, "యోవేదాదౌస్వరః ప్రోక్తోవేదాంతేచ
ప్రతిష్ఠితః। తస్యప్రకృతిలీనస్య యఃపరస్సమహేశ్వరః" எனவும போந்
தசுருதிகளால விஷ்ணுவுககுங கணணனுககுமுண்டான
யோகஙகளுககெலலாங காததா மஹேஶ்வரனாகிய சிவ
னேயெனறும, அவா எலலாயோகஙகளையுங கடநத பர
மபொருளாயுளளவரெனறும வெளிபபடட வுண்மை
யை நமமுடிச்சூாமுதலியாா அறிநதிலாபோலும கண
நாதா, ஸகநதா, வீரபததிராமுதலிய சிவஸஹுசகள்
சரிததிரவிபவஙகளை யெனறுவது நமமுதலியாா பாாத்

ஏ ன ஹு ம

திருந்தால் தஙகணணனபெருமையை வீணேபிரஸ்தாபி
ததுககொளளமாடடார. இனனும விரிககிறபெருககும.

இஙஙனமிறக, பிருகுவால விஷ்ணுவுககுச சாபமு
ணடானதாகச சைவாகளகூறுவது பிசகெனறும, சிவ
ன தாமசனைகயால, அவனுககே "அநதப பிருகுமுதலான
தாருகாவனதது ரிஷிகள" சாபஙகொடுததாக வெனறும
அமமுடிசசூாபபுலையா பிரஸதாபிததனா மேலும, அந
த ஸாபவிவரணததைக கூறுவதாகத தொடஙகி அநத
ரிஷிகள் முதலில மானையும, இரணடாவது புலியையும,
மூனறாவது மழுவையும சிவனைககொலலுமபடி யனுப
பினாகளெனறும, அவறறுள மானையும புலியையுந த
னதுசகதியால சிவனவெனறுவிட்டு மழுவைககடபபத
றகுச சகதிபோதாமல மனஙகலஙகி (நாராயணனேபரனாய
நானே அவனுககு அடிமையாயிருபபது மெயயாகில இநத மழு எ
வனை உபததிரவியாதிருககககடவது) எனறு கூறி அநத மழு
வையும வெனறா எனறும. பினபு அவருககு லிஙகமறு
நதுவிழுமபடிச சபிததாகளெனறும, அபபடியே யறு
நது விழுநதுவிடடதெனறும, அது மீணடும ஒடடிக
கொளளுமபொருடடுச சிவன விஷ்ணுவைபபூசிததானெ
னறும, அபபடிப பூசிககிறகாலையில ஆயிரம சணபகமல
ாகளைககொணடு நாடோறும விஷ்ணுவினுடைய சககரத
தையே பூசிததானெனறும, அநதபபூசையில ஒருநாள
ஒருபுஷ்பங குறையககணடு அநதபபுஷபததுககுப பதி
லாகத் தனதுமூககையரிநதுபோடடுப பூசிததானெ
னறும, அதனால விஷ்ணுவானவா மகிழநது சிவனுககுச
சூலஙகொடுததானெனறும வாயில வநதபடி யெலலாம
பிதறறியழுதார.

அஞஞானமாகிய வழுககேறியிருககும விஷ்ணு ப
ரதவமெனனும் அழுககு மூடடையை மெளடடீகமென

னும் முதுகின்மேற்சுமந்து, அவைதிகம் என்னுங் குமார்க்கத்தினடந்தோடி, எரிவாய்நிரயமென்னும் படுகுழியில்வீழ்ந்தழுந்த வண்ணாரக்கழுதையாகிய அம்முடிச்சூர் முதலி விபவத்தை யாமென்னென்று விரிப்பேம்! அவ்விழுதைத்தாயர் விஷ்ணுவுக்குப் பிருகுவால் சாபம்நேர்ந்ததில்லையென்றனர். இருசமயவிளக்கக்காரன் அந்தப்பிருகுசாபங்கொடுத்தது உண்மையேயென்றும், அந்தச்சாபத்தைப் பாகவதவாக்ய தோஷமுண்டாக்கக் கூடாதென்று விஷ்ணுவானவர் அங்கீகரித்துத் தசாவதாரங்களைச் செய்தாரென்றுஞ் சொல்லியிருக்கின்றனன். இருசமயவிளக்கஞ் சொன்னவன் கோவேறு கழுதை யாகையால், நம்மவண்ணாரக்கழுதையைக் காட்டிலுங் கொஞ்சம் புத்திசாலித்தனத்தைக் காட்டினன். பிருகுவினது சாபம் பலித்தன்று பலபிறப்புகணேர்ந்து அவதிப்பட்டழுந்த விஷ்ணுவினது ஜீவத்தன்மையை அந்தக் கோவேறுகழுதை பரிசரித்துக்கொண்டதையுங் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். அந்தப்பிருகுவானவர் விஷ்ணுவினது பக்தராயிருந்தால் சாபங் கொடுக்கவேமாட்டான் அங்ஙனங் கொடுத்தவன் ஜநநமரணங்களாற்றுன்பப்பட்டு விஷ்ணுவானவர் வருந்தியழ வேண்டுமென்று கருதியேகொடுத்தானாகையால் பாகவதவாக்ய தோஷமுண்டாகாதப்படி. அப்படிப்பட்ட துன்பங்களையுமன்றே விஷ்ணுவானவர் அநுபவித்திருக்கவேண்டும்? அவர் பரமபதியானவிடத்து அத்துன்பங்களுக்கு இலக்காதல்கூடாதாகையால், அவரைப் பசுவென்று விவேகிப்பதே மேலோர் ஸம்மதமாகும். அவர் பலபிறப்புகளை யங்கீகரித்ததும், அப்பிறப்புகடோறும் பலதுன்பங்களை யநுபவித்ததும் நாடகமாத்திரமென்னின், அது சாபங்கொடுத்த ரிஷியினது ஸம்மதமன்றாகையாலும், பாகவதவாக்ய பரிபாலனமாகமாட்டாதாகையாலும் அதுவுங்கூடாது. இதனால், அந்த வண்ணா

எண்ணும்

ஞாரக்கழுதை முதலே மோசஞ்செய்யப் பார்த்ததும்,
ஏனைய கோவேறுகழுதை உடன்பட்டுமோசஞ் செய்யப்
பார்த்ததுமாகியவிரண்டுங் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அவை
களுக்கு நல்லபஹுமானங்கள் கொடுக்கப்பட்டனவென
றறிக. சிவனைத் தாமசனென்றுபாஞ்சராத்திரிகள் கத்து
வதை மேலிட்டதிற் கண்டித்திருப்பதே போதுமாகை
யால் (சிவன் தாமசனாகையால்) என்று மீண்டும் அம்முடிச்
சூரக்கவிபுலம்பியதை யாம் கவனிக்கவில்லை. இன்னு
மெத்தனைவிட்டதிற் புலம்பினும் யாம் கவனிக்கவேமாட்
டோம்.

இனி மானையும், புலியையுஞ் சிவன் தனது ஸ்வ
சக்தியால் வென்றுவிட்டு, மழுவைமாத்திரம் வெல்
லமாட்டாமல் விஷ்ணுவநுக்ரஹத்தால் வென்றானென்ற
விசித்திரத்தையோக்கூழி விலாவிறச்சிரித்து அம்முத
லியார் முகத்திற் காறியுமிழ்வதன்றி வேறு ஒன்றுஞ்செ
ய்யக்கூடவில்லை. தாருகாவனத்துமுனிவரால்விடப்பட்
டவிரண்டுபொருள்களை வென்றபோது மூன்றாவதுபொ
ருளை வெல்லச் சிவனுக்கு ஆற்றல்போதாமற்போச்சுதா?
அவ்விரண்டிலும் மூன்றாவதுவிட்டதற்கு உண்டானவ
ன்மையாது? மழுவானது தன்னைக் கொளுத்தி விடுமெ
ன்று சிவன் பயந்தானென்னின், அச்சிவனே யாவரையும்,
யாவற்றையுங் கொளுத்துகிறவனென்பதை வேதாதிகளி
ற் கேட்டறிந்தவர்கள் பரிஹஸிப்பர். சிவனே அக்னிவடி
வினனாக வறிந்தபின்னர் எம்பெருந்தகைப்பிரானைக் கற்பி
க்கத் கயவர்களாகிய தாருகாவனத்திருடிகள்விட்ட மழு
வானது கொளுத்துமென்றதை யெந்தவிதவான்களோ
வொப்புவார்கள்? காசியிற் கங்கைக்கரையின்கண் விஷ்
ணுவே தெய்வமென்று சொன்ன வியாசமுனிவரைன்றி
மூடனாகிய வியாஸரோகேள! நான் உலகத்துக்குக்கர்த்தா,
எனக்குக்கர்த்தா மஹேசுவரன், தேவதேவராகிய அவ

ருக்குக் காத்தா கிடையாது என்று விஷ்ணுபகவான் சத்தியஞ் செய்திருப்பதை யறியாமல் பசுக்களில் ஒருவராகிய அவ்விஷ்ணுவையே சிவன் தன்னைக்காக்குந் தெய்வமாகத் தேடிப் பிரமாணஞ்செய்தாரென் றாளயிட்டது எங்ஙனே தலையெடுக்கும்? (சிவனே கடவுளாயிருப்பதும், அவருக்கு நான் அடிமையாயிருப்பதும் உண்மையானால், எனக்கு ஜநநிபிறந்து நான் சாகாதிருக்கக்கடவேன்) என்று பிரதிஜ்ஞை செய்துகொண்டே விஷ்ணுவானவர் ஜலத்திற் படுத்துக்கொண்டிருக்கின்றாரென்று இப்போது யாம் கூறுகின்றோம். அவர் சொன்னது பிரமாணமாகிறபோது இதுவும் பிரமாணமாகட்டும். சிவன் விஷ்ணுவுக்கு அடிமையான தன்மையைச் சிவன் கையிலேறிய மழுவானது நிலைபெறச் செய்தது என்று முதற்சொன்னதை மறந்து, அநந்தரம் அவருக்கு லிங்கமறுந்துபோயிற்றென்று பிரஸ்தாபித்ததென்னை? அது விஷ்ணுவுக்கு அடிமையாய்விட்ட பிரயோஜனம்போலும். மறுபடியுஞ் சிவனுக்கு லிங்கமொட்டிக்கொண்டதென்றது முதலாக அவர்கூறும் பேரிழவுகளை முன்னரோ கண்டித்தோமாயினும், ஈண்டுஞ் சில பிரமாணங்களை வரைந்துவிடுவாம். (அறமிறவங்கள்செய்ய மருமறைமுனிவராயாரு, முறைநாரைத்திட்டசாப மொளிமணிமுத்தஞ்சிந்த, மெறநீர்ச்சடலிற் றேன்று மிரவிமுனமழுங்கமீனபோற், பற்றலாபாங்சன்செற்றோன் பாலனுகாதமாயந்த) எனவும், (நிறநலுயத்தேர்தியோர் செருப்பெழுவிழியாவினாவு, மறைவன பரமனசேர் வஞ்ஞாறிடாமுயச்சத்திவெலா, யிறநன கொலவேர்வெனறே யிரங்கியேயெனணிலசாபம், சொறநன்ருலகமெல்லாந் தொலைப்பவனேறலையவென்றே) எனவும், (சங்கசையினமுனிவாயாருஞ் சாற்றியசாபமயால், மொங்குடம் பெருமானமுனனு மெய்தியதிலலிடனாரோ. சுங்கவனறனபருயக்கு மனனையில்லிறதிநாளிற, பொங்கெரியுள்மேறசெவலும் பூளைபோனமாடநோவனறே) எனவும், (ஏறமினமுனிவாதங்களேழைமைத்தனையென்னென்று, சாறமுமிறதியிலலாத தானுவைமுடிப்பானவேளவி,யாறதினாபலவுமுயத்தாரவைத்தனர்சாய

என்றும்

மற்றான், மாற்றிடவறப்பேர்த்தங்கள் வன்மையுமிழந்தாரமாதோ) எனவும் போந்த லிங்கியஸ்காந்த வசனங்களாலறிந்திடுக.

இனி, அறுந்துபோன லிங்கமொட்டிக்கொள்ளும் பொருட்டுச் சிவன் விஷ்ணுவினது சக்கரத்தைப் பூசித்தாரென்றும், அப்போது சிவனுக்கு விஷ்ணுவானவர் மகிழ்ந்து அப்படியே பிரஸாதித்ததோடு சூலத்தையுங் கொடுத்தாரென்றும் அப்பேயத்தாதர் பிணங்கித் தொடுத்த பேரிழவையுஞ் சற்றே பரியாலோசிப்பாம். இது விஷ்ணுவுக்குச் சிவன் சக்கரங்கொடுத்தருளினாரென்று கூறுவதை மாற்றிக்கொள்ளவெழுந்த மாத்ஸரியத்தின் பிரயோஜனமன்றிவேறில்லை. இப்படிப்பட்ட பேரிழவுக் கதைகளைக் கற்பித்தவன் கூரத்தாழ்வாரென்று பாஞ்சராத்திரிகள் கொண்டாடுங் குருட்டுமகனென்றறியத்தக்கது. இவ்வந்த சிரோமணியைப் பின்றொடர்ந்து ஏனைய குருட்டுப்பசுக்களுந் தடுமாறி நிரயப்படுகுழியில் வீழ்கின்றன. நம்முடிச்சூரந்தகருங் (காக்கையுக்கும் பிணம்) என்றபடி மருவிமாழ்கினர். சிவனுக்கு விஷ்ணு சூலங் கொடுத்தது மெய்யாகில், ([illegible]) என்றபடி சிவனாரது கையிலுள்ள சூலத்துச்சியில் விஷ்ணுவினது பிணவுடலேற வவசியமில்லை. (கறைகொண்ட சூலத் தலையினுங்கையிற்கபாலத்தினும், நறைகொண்ட பங்கயப்பொற்றாளிணையினுநாங்கள்கண்டோ, மறைகொண்ட தெள்சருவைப்பெருமானுக் குமாயவனார், நிறைகொண்ட பேருடலும் பசுஞ்சோரியுநீள் கண்ணுமே.) எனவான்றோருணர்த்திருக்கின்றமையால் விஷ்ணுவினது பிணவுடல் சூலத்துச்சியிலேறியதுஸத்தியம். விஷ்ணுவினது கண்ணென்று சிவனது காலிற்கிடந்ததலையுங் கூறினமையால், நேத்திரார்ப்பணஞ் செய்து சிவனிடம் விஷ்ணுவானவர் சக்கரம் பெற்றாரென்று வைதிக நூல்கள் கூறுவதையே நிரூபித்ததாயிற்று. தன்னுடையக் கண்ணைப் பதுமமாகக் கொண்டு பூசித்தமைகொண்டே

விஷ்ணுவுக்குப் பதமாக்ஷென்றும், புண்டரீகாக்ஷென்றும் பேருண்டானபடியே சிவனிடங்கண்ட புதுமை யாது? சண்பகமலராக மூக்கையரிந்து பூசித்தானென்றமையால் சிவனுக்குச் (சண்பகமூக்கர்) எனவன்றோ பேருண்டாக வேண்டும்? (தாமரைக்கண்ணன்) என விஷ்ணுவுக்குப் பேருண்டாயிருக்கிறபடி இப்படி யோர்பேரமையாதபோது சிவனிடம் அப்பேதைக்கேற்றுந் தூஷணங்களெங்ஙனமேறும்? ஒன்று கற்பித்து விடலாமெனின், அது சுருதிஸ்மிருதிஇதிஹாஸாதிகளிலும், ஏனைய உத்கிரந்தங்களிலும் மருவிவாராமையால் ஸாமஞ்சஸமகாது. பதமாக்ஷனென்று விஷ்ணுவைப் பேரிட்டழைக்காத வைதிகநூல்கிடையாதாகையால், அப்பாஞ்சராத்திரிகளெடுத்த வீணெடுப்பு இடுப்பொடிந்து வீழ்ந்தது. அதவா அம்முடிச்சூரப்புலியார் காட்டிய ஏகதேசவனங்களை யங்கீகரிப் போமென்றாலும், பஹுவாயுள்ள வசனங்களுக்கு முன்னர் அங்கீகரிக்கப்படமாட்டாவென்னும் மீமாம்ஸாவசன பரியாலோசனையால் எமது சிவபரமத்தைப் பிரகாசிப்பித்துப் பாஞ்சராத்திரிகள் கூறும் விஷ்ணுபரமமாகிய அந்தகாரத்தை நிவர்த்திப்பிக்கின்றோம்.

வைஷ்ணவ சமயாசாரியர்களாக வெளிப்பட்ட ஆழ்வார்கள் பாடல்கள் நாலாயிரத்தி லெங்காவது சிவன் சக்கரத்தைப் பூசித்துச் சூலம்பெற்ற கதைக்குப் பிரஸ்தாபமுண்டா? அன்றியும், வேறெந்தப் பிராசீனர்கள் நூலிலாவது அது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதா? கவி புருஷனாகிய கேசவஸோமயாஜிமகன் பிறந்தவந்தரமே எல்லாக் கற்பனைகளுக்கு மிடமுண்டாயினமையால், அவனைச்சேர்ந்த கூரத்தியார்களும், அவர்களுக்குப் பின்னிட்ட சில குருட்டுத்தாதர்களுமே சைவநிந்தைகளைக் கற்பித்துப் பலப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

எண்ணும்

முதனூல் - வழிநூல் - சார்புநூல்க ளெவற்றிலும்
பெறப்படாத வோர்தப்புக்கதையை அவாந்தரமாகக் கற்
பித்துரைத்த லானன்றோ வைக்கண்ணங்கீகாரத்தை ய
டையமாட்டா ராகையால், அவர்கள் தூற்றுஞ் சிவதூ
ஷணத்தை யாம் நிஸ்ப்ருஹமாத்திரமாகவே யொதுக்கி
விட்டனம். எமக்குப் பிரமையில்லாவிடினுஞ் சிலஸாமா
னியர்கள் பிரமித்துக்கெட்டாவண்ணமும், பாஞ்சராத்தி
ரிகளறியாமை புலப்படும் வண்ணமுமே யெடுக்கிப்பிர
வர்த்தன முசிதமாயிற் றெனவறிக. ஆதித்தியபுராணம்,
மானவீயஸம்ஹிதையில் "సుదర్శనాఖ్యంయచ్చక్రం లబ్ధవాన్ త
త్పురాహరిః । మహాదేవాద్భగవతస్సూతతద్వక్తుమర్హసి" எனவும்,
"హిమవత్పర్వతంగత్వాపూజయామాసశంకరం । లింగంతత్రప్రతిష్ఠాప్య
స్నాప్యగంధోదకైశ్శుభైః," எனவும், "హృతపుష్పోహరిస్తత్రకమిదం
త్వచింతయత్ । జ్ఞాత్వాస్వనేత్రముద్ధృత్యసర్వసత్త్వావలంబనం । పూజయా
మాసదేవేశం" எனவும் "ఏవముక్త్వాదదౌచక్రంసూర్యాయుతసమప్ర
భం । నేత్రంపద్మసమంకృష్ణదదౌప్రభుఃకృష్ణవే । లోకేతుపుండరీకాక్ష ఇతి
ఖ్యాతింగతోహరిః" எனவும், "మయిభక్తిస్తవాద్భావిష్ణో భవిష్యతిత
వానఘ । అజేయస్త్రిషులోకేషుమత్ప్రసాదాద్భవిష్యసి" எனவும்,
போந்த வசனங்களால் ருத்ரனைப் பார்த்து விஷ்ணுவான
வர் சக்கரத்தை யெப்படி யடைந்தாரென்று ரிஷிகள்
கேட்கையில் ஹிமாசலத்தையடைந்து, அங்கே சிவலிங்
கப் பிரதிஷ்டை செய்து சுபமாகிய கந்தோதகங்களால்
அபிஷேகஞ்செய்து புஷ்பங்களைக் கொண்டர்ச்சிக்கை
யில், அவற்றுள் காணாமற்போய்விட்ட புஷ்பத்துக்குப்
பதிலாக ஸர்வதந்திராவலம்பனராய விளங்கும் ஸ்ரீசிவ
பெருமானைத் தமது கண்ணைப் பிடுங்கி அர்ச்சித்து மகிழ்
வித்தார் எனவும், அப்போது பகவான் விஷ்ணுவுக்குப்
பதினாயிரஞ் சூரியர்களுக்குச் சமானமாகிய சக்கரத்தை
க்கொடுத்தார் எனவும், அன்றியும், பிடுங்கிவிட்ட கண்
ணையும் பிரஸாதித்துப் பத்மாக்ஷனென்னும் பெயரையும்

கொடுத்தார் எனவும் வெளிப்பட்டதோடு சிவபெருமா
ன் விஷ்ணுவைப் பார்த்து என்னிடத்தில் திடமான பக்தி
உனக்குண்டாகும், உன்னைத் திரிலோகத்திலு மொருவ
ரும் ஜயிக்கமாட்டார்கள் என்று கூறிற்றெனவும் வெளி
ப்பட்டது. வாமனபுராணத்தில், "ఉద్ధాభ్యత్యజగన్నాథం
సహస్రశిరసంశంభుం । ఆరాధయామాసహరిః శర్వాదిసుయమాత్మనా ।
సాంగంవర్షసహస్రంతు పాదాంగుష్ఠేనతస్థివాన్ । ప్రత్యక్షంతేజసంప్రీతస్త
స్యచక్రంసుదర్శనం" என்னும் வசனங்களால் விஷ்ணுவான
வர் ஸஹஸ்ரசிரஸையுடைய லோகேசராகிய சிவனை
நோக்கி நின்று அடங்கிய மனதோடு கட்டைவிரலை
ஊன்றிக்கொண்டு ஆயிரம் வருஷந் தவஞ்செய்தார். அப்
போது சிவன் பிரீதியடைந்து வரத்தைக் கொடுத்தார்.
பிரத்யக்ஷத்தில் ஸுதரிசனத்தையுங் கொடுத்தார் என
வும் பெறப்பட்டது இப்படியே வாராஹபுராணம்,
பாரதம் ஸௌப்திகபர்வ மித்யாதிகளிலும் படிக்கப்
பட்டிருத்தலை விரிவஞ்சி யெழுதாது விடுத்தாம். சுருத்
யாகம புராணேதிஹாஸ பாரங்கதவமில்லாத மூட
மேலிட்டுச் சிவோத்கர்ஷத்தை மறைக்கத் தேடுவது அக்
னியைப் பஞ்சுப்பொதியால் மூட முயலு மூழமடையர்
செய்கையாகவே முடிவதால், அவ்வாஜ்ஞரை யினனும்
புலப்பட வெம்மதுண்மையை நாட்டுவாம் இங்கே யுதக
ரித்த வசனங்களால் ஜலந்தரவதார்த்த முண்டான ஸு
தரிசனத்தின் பிரஸ்தாபமே கேட்கப்பட்டது. இஃதெக
ழிந்து அநாதியாக விஷ்ணுவுக்குண்டான சக்கரமுஞ் சிவ
பிரஸாதலப்தமேயன்றி ஸ்வதஸ்ஸித்தமன்றென்பதை
யும் நிரூபிப்பாம். ஸ்ரீஸ்காந்தம், ஈசானசங்கிதையில்,
"ఇత్యుక్త్వాభగవాన్ విష్ణుం దేవదేవఉమాపతిః । ఏకాగ్రమనసాధ్యానమ
గమత్పరమేశ్వరః । ధ్యాయతస్తస్యదేవస్య ప్రాదురాసీత్త్రిమోహనం । వామ
నేత్రత్రయాతస్సహస్రాదిత్యసన్నిభం । అగ్నిసూర్యశ్చసోమశ్చతస్య యం
లోచనత్రయాత్ । త్రిశిఖోమయమత్యుగ్రజ్వాలా స్త్రిపంజరం । నాభౌ

எனனும

సోమోమృతమయోహ్యారేషు భగవాన్ రవిః । ప్రాన్తేషు భగవానగ్నిశ్చక్రస్యాస్యాచ్ఛివాత్మనః । సచక్రంమతిమాన్ ధృత్వాకింకరోమీత్యభాషత । కృతాంజలికరస్తస్థౌ బహుబాహుస్త్రిలోచనః । తంచక్రపాణినాలబ్ధ్వా విష్ణవేప్రదదౌశివః । విష్ణోర్దక్షిణంబాహుమభజత్సోపిహర్షితః । తతోదేవస్యవైశంభోర్గదాచక్రాద్వినిస్సృతా । దైత్యదర్పహరాఘోరాసర్వరత్నవిచిత్రితా । మహాశక్తిరూపిణీదివ్యామహాపాదాస్త్రీస్వరూపిణీ । ఆజ్ఞప్తాశంభునాచాపివిష్ణుమేవసమాశ్రితా । వామమాశ్రిత్యవైబాహుం విష్ణోస్తస్యమహాత్మనః । తతోదేవీజగద్ధాత్రీభవానీసాపరాత్పరా । శివాంకసంస్థితాదధ్యౌవిష్ణోర్దేవేశసంజ్ఞయా । తస్యావక్త్రాత్సముత్పన్నః శంఖరాజశ్శశిప్రభః । సర్వవేదమయశ్శాంతః సర్వశత్రునిబర్హణః । సోప్యాజ్ఞప్తస్తయాదేవ్యా విష్ణోః పాణిమ్వముధాగమత్ । దేవ్యానేత్రాత్సముత్పన్నమంబుజంసుప్రభంశుభం । రమాలయమనోహారీసర్వలోకైకభూషణం । తచ్చవిష్ణుమహాత్మానమాజ్ఞయాపద్మముత్తమం । సమాశ్రిత్యతతోవిష్ణుర్విస్మయంపరమంయయౌ । పూర్వంతు ద్విభుజోవిష్ణుః గదాంచక్రంచహర్షితః । దధారశంభునాజ్ఞప్తః సతుచింతామవాపహ । ద్విభుజోహంకథంత్వద్యఆయుధానాంచతుష్టయం । ధరిష్యామ్యంబయాదత్తౌ వృథాశంఖాంబుజావపి । ఏవంచింతయతస్తస్యవిష్ణోర్దేవ్యాః ప్రసాదతః । ప్రాదురాస్తాంకరౌచద్వౌతాభ్యాంతౌచాప్యధారయత్ । తతోవిష్ణుః ప్రసన్నాత్మాశంఖచక్రగదాధరః । నమస్కృత్యశివంశాంతంకృతార్థోస్మీత్యభాషత । తతోజలదగంభీరఘోషేణభగవాన్శివః । విష్ణుమాహమహాత్మానంకృతార్థోసీతికేశవ । ఇత్యుక్త్వాంతర్దధేదేవః పరమాత్మాసదాశివః'' என்று வெளிப்பட்ட வசனங்களால் விஷ்ணுவானவர் பலவாறு துதித்துநிற்கையில் தேவதேவராகிய உமாபதியானவர் நிச்சலமானமனத்தோடு யோகித்தனர். அப்போது ஆயிரஞ்சூரியாக்கினியொத்து அக்னி-சூரிய-சந்திரனென்னுந் தமது மூன்றுகண்களினின்றும் அற்புதமாயும், வஜ்ரபஞ்சரத்தையுடைய ஞானஸ்தரமாயும், நாபியில் அமிர்தமயமாகிய சந்திரனையும், அரங்களில் சூரியனையும், பக்கங்களில் அக்கினியையுங் கொண்டு சிவஸ்வரூபமாயச் சக்கரமானது உண்டாகிய

து ஞானவடிவமாகிய அநந்தசக்கரமானது அநேக பா
ஹுக்களோடும், மூன்றுகண்களோடுங் கூடிய புருஷா
காரமாய் நின்று அஞ்சலிகூப்பிச் சிவனைத் துதித்தகாலை
யில், ஸ்ரீசிவபெருமான் அநந்தசக்கரத்தைத் தமது ஸ்ரீஹ
ஸ்தத்தால் தடவி விஷ்ணுமூர்த்திக்குக் கொடுத்தனர்.
அதை விஷ்ணுவானவர் தமது தக்ஷிணஹஸ்தத்திற் றாங்
கிக்கொண்டனர். பின்னர்ச் சிவஸ்வரூபமாகிய அநந்தச
சக்கரத்தினின்றும் தைத்யஸம்ஹாரத்தை யபேக்ஷித்த
தும், ஸர்வரத்னங்களால் ஶோபமானமாயுள்ளதும், ஷ
ட்சாஸ்திர ரூபிணியானதும், ஷட்பாதங்களோடு கூடிய
ஸ்திரீவடிவமானதுமாகிய கதையுண்டாகியது சிவனு
டைய ஆஜ்ஞையால் அது விஷ்ணுவை யடைந்தபோது
அதை மஹாத்மாவாகிய விஷ்ணுவானவர் வாமஹஸ்த
த்திற்றாங்கிக்கொண்டனர் அப்போது லோகமாதாவும்,
பவானியும், பராபரையுமாகிய உமாதேவியார் சிவபெரு
மானுடைய மடியிலிருந்துகொண்டு அவருடைய ஸமாஜ்
ஞையால் விஷ்ணுவிஷயமாகச் சிந்தித்தார். அந்தத்தே
வியினது வாக்கிலிருந்து சந்திரகாந்தியுடையதும்,ஸர்வ
வேதமயமானதும், ஶாந்தவடிவமானதும், ஸர்வசத்ருக்
களையும் ஸம்ஹரிப்பதுமாகிய ஶங்கமானது தோன்றி
அவருடைய ஆஜ்ஞையால் விஷ்ணுவினிடஞ்சேர்ந்தது.
பின்னர், தேவியினது நேத்திரத்திலிருந்து காந்தியுடை
யதும், மங்களகரமானதும், லட்சுமீவாசஸ்தானமான
தும், மனோஹரமானதும், ஸர்வலோகபூஷணமாயுள்ள
தும்,உத்தமமானதுமாகிய பதுமமானது தோன்றி அந்
தவிஷ்ணுவையே யடைந்தது அவற்றைக்கண்டு விஷ்
ணுவானவர் அதிக ஆச்சரியத்தையடைந்தனர். அன்றி
யும், சம்புவினது ஆஜ்ஞையால் கதையையும், சக்கரத்
தையுந் தரித்துக்கொண்ட விஷ்ணுவானவர் தேவியால்
கொடுக்கப்பட்ட ஶங்கம் - பதுமம் - என்பவைகளை இர
ண்டுகைகளையுடைய தாமெப்படித்தரிப்பது என்று யோ

சிததனர். இப்படிச சிந்திததுககொணடிருந்த விஷ்ணுவுக்குத் தேவியினது பிரஸாதததால இரணடுகைகளுமுணடாயின. அவவிருகரஙகளாலும அவறறைத தாஙகிககொணடனா. சஙகசககரததாரியாயெழுநதருளி ஸநதோஷததையடைநதவிஷ்ணுவானவா ஸாநதமூாததியாகிய சிவபெருமானைநமஸ்கரிதது நான கிருதாாததனானேனெனறுவாழ்த்தினா அதறகுச சிவபெருமான மேககாஜனையொததஸநதோஷவொலியுணடாகவிஷ்ணுவைப்பாாத்து ஹேகேசவா! நீகிருதாாததனாயினை எனறுகூறி அவரைமகிழவிதது அநதாததானமாயினா எனறுபெறபபடடது.

அபபிராகிருத பிராகிருத ஸ்ருஷ்டிகள சிலவற்றை நிாமாணஞ செயதபிறகு பிரஹமவிஷ்ணுககளை ஸ்ரீசிவபெருமான பிறபபிததருளினா. அவாகள மோஹிதாகளாகி யொருவரோடொருவா சணடைசெயது அலுததுமூாசசிததாாகள அப்போது அவாகளுககிடையில சிவபெருமான லிஙகவடிவமாக வெழுநதருளினா. அதனடிமுடிகளைககாணுவதாக அவவிருவரும பரீக்ஷாாததமாக முயனறு அஸமாததராகி வருநதி நினறு ஸவாமியைத் துதிததாாகள. அவாகளபொருட்டு அவவிலிஙகததினிடமாக வாவிாபபவிதது அவவிருவரையும பாாத்து நீவிா ஸ்ருஷ்டிபரிபாலனஙக ளெனனுங கிருதயகாததாகளாகக கடவீாகளெனறு ஆஜ்ஞை விதிததனா, அபபோது விஷ்ணுவானவா துஷ்ட நிகரஹததின பொருட்டுததக்குந்த ஆயுதம பிரஸாதிகக வேணடுமெனறு விணணபபிததனா எனறு பிரஸதாபிதது, அபபடியே பகவானாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரா விஷ்ணுவுககுச சககராயுதததை எனபவைகளைககொடுதத வாநதரம தேவியாா சஙகமபதுமம் எனபவைகளைப பிரஸாதிததனா எனனும மஹிமைகளே மேலிடததில பிரஸஙகிககப் படடமையால, சிவன

விஷ்ணுவுக்குச் சக்கரங் கொடுத்தாரென்பதில் அகூலயைக் கொண்டு குரைக்கும் பாஞ்சராத்திரிகளதுவாதம் தலைகாட்டாதெனவறிக. சக்கரங்கொடுத்தாரென்பதிற்றானே அகூலயைக்கொண்டு நாக்கைப்பிடுங்கி நான்றுகொள்ளுமந்தக்காயமக்கள் சக்கரமாத்திரமேயன்றிச், சங்கம-கதை-பதுமமித்யாதிகளுஞ் சிவபிரான் பிரஸாதித்தவிசேடம் வெளிப்படுத்துதற்கு என்செய்வார்கள்? இவைகளேயன்றி, இரண்டுகைகளுமன்றோ விஷ்ணுவுக்குப் புதுசாயுண்டாயின? இந்த அவர்களெங்கே போயடித்துக்கொள்வது? (கிணறுவெட்டப்போயப் பூதம் புறப்பட்டது.) என்பதுபோலன்றோ விஷ்ணுவுக்கு ஒருதடவை சக்கரஞ் சிவனாற்கிடைத்ததைத் மறைக்கமுயலின் இரண்டுதடவைக் கிடைத்த மகிமை வெளிப்பட்டது? இரண்டுதடவைகளேயன்றி, அநேகமாகவுங் கிடைத்த ஸந்தர்ப்பங்களைவிஸ்தரபீதியாலெழுத மனமில்லையாயினுமிரண்டொன்றைமாத்திரமியம்பக்காட்டுகின்றோம். ஸ்ருஷ்டியந்தரம் விஷ்ணுவுக்குச் சிவப்பிரஸாதலப்தமாகக் கிடைத்த சக்கரத்தினால்வந்தஜயத்தைத் தன்னதாக வெண்ணி அஹங்கரித்ததனால் அந்தச்சக்கரம் விஷ்ணுவினது கையினின்றும் மறைந்துவிட்டதெனவும், அதன்பிறகு பரமசிவனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்து மீண்டுமதைப் பெற்றுக்கொண்டனனெனவும் பொருள்பட்ட பிரமாணங்களையிணடெழுதிக்காட்டுகின்றோம்.

ஈசானஸம்ஹிதையில், "సర్వం జ్ఞానమయం సర్వైశ్వర్యాణాం చవిచేష్టితం । విష్ణవే దేవతాస్సర్వే హిన్వాస్తు ప్రశంసితాః । విష్ణుశ్చాపి తథా దేవానాహాహంకారసంయుతః । దానవాన్ సంహరిష్యామి నాసహ్యం మమవిద్యతే" எனவும், "పురా శ్రీకృష్ణదేవః శివమాయావిమోహితః విష్ణుర్దానవనాశాయ చక్రం దధౌ మహేశతః । కరాభ్యాం గృహీతస్తస్య చక్రం పర్వతపిష్టితం । నాశం చక్రం చాలయితుం ఉద్ధర్తుమపి హైనుతః । తతః

என்றும்

భిన్నశ్చ సహసా విష్ణుర్భూమౌ పపాత చ । కిమేతదితి గోవిందః చింతయామాస విశ్వభృత్ । స తపవం కృతశ్చింతాం చక్రం చాంతర్దధే క్షణాత్" என்றும், "ఇత్యేవం నిశ్చయం కృత్వా విష్ణుర్ధ్యాయ తత్ర వై । సంశోధ్యాత్మానమవ్యగ్రోఽదధ్యౌ మంత్రజపం మునిః । నిత్యశో నియమేనైవ లింగం సమ్యక్సమాహితః । పద్మైర్వనేశ్వరైశ్చ భక్త్యా పూజయత్పురుషోత్తమః" என்றும், "ఇత్యుక్త్వా భగవాన్ శర్వః ఖడ్గం త్వక్షణమయం శుభం । దదౌ చర్మ వకృష్ణం చ మేఘరూపం శతాపహం । హలం చ ముసలం చైవ దదౌ శమనమానవా । ధనుర్బాణం చ భగవాన్ సంచ భూతగుణాత్మకం । దదౌ కంజమయీం మాలాం మకుటం జ్యోతిషాం ముఖం । భం సోమమయం సుపర్ణం చ గరుడం కశ్యపాత్మజం । ఆత్మతేజోమయం తస్య ధామానాం ప్రదదౌ శివః । సుదర్శనం వై చక్రం చ శంఖం చాపి దదౌ తథా । పునః కిమిచ్ఛసి హరే త్వో మద్యాస్తి తవ్యజ । నిశ్శంకస్త్వ ప్రదాస్యామి నాత్ర కార్యా విచారణా । ఇత్యుక్తో భగవాన్ విష్ణుః తస్తేత్యుక్త్వా ప్రవీత్పునః । నమస్కృత్వా జగన్నాథం సర్వకారణకారణం । అహం చ తవ వైదాస్యం కరిష్యామి శశంకర । అహంకార ప్రశాంత్యర్థం సర్వదా శవశంకర । తస్మాదాదిశ మే దాస్యం నిత్యదా కర్తుమీశ్వర । కృపామయదిజగన్నాథ యది తుష్టోసి మే శివ । ఇత్థమభ్యర్థితశ్శంభుర్విష్ణునా ప్రభవిష్ణునా । ఆహ గంభీరయా వాచా విష్ణుం విశ్వేశ్వరశ్శివః "என்றும்" యదిచ్ఛసి హరే దాస్యం మమ కర్తుం సదానఘ । మేఘో భూత్వా వహస్త్వం మాం ప్రీత్యా సర్వదా హరే । తేన మాం బ్రహ్మణా దేవాశ్చాహులైవ మేఘవాహనం । చతుష్పాద్వృషరూపీ త్వం బ్రహ్మణః పుత్రతాం గతః । ధర్మస్సర్వాచిత స్సర్వదా వాహనో మే భవానిశం । ధ్వజేపి మమ గోవింద తేన మాం వృషభధ్వజః । అహం చ భవాహం చ సూరయో వేదతత్పరాః"

என்றும் போந்த வசனங்களால் தேவர்கள் விஷ்ணுவை யடைந்து தைத்யர்களால் தங்களுக்குண்டாகிய துன்பத்தை விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டார்கள். அப்போது விஷ்ணுவானவர் அனுக்ரஹித்து அந்த தானவர்களை நான் ஸம்ஹரித்துவிடுகிறேன், என்னாலாகாதகாரிய மேதிருக்கின்றது என்று கூறினர். இப்படிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் சிவமாயையால் மோகிக்கப்பட்டுக் கர்வத்தை யடைந்திருக்கும் விஷ்ணுவானவர் தானவர்களை

ஸம்ஹரித்துவிடுகிறேனென்று தமது சக்கரத்தைப்பார்த்தனர். அப்போது அந்தச்சக்கரம் பாவதாகாரமாகிக் கையாலசைக்கவுமுடியாத தன்மையை யடைந்தது அப்படிப்பட்டதைத் தூக்கமுடிவதெங்ஙனம்? அந்தச் சக்கரத்தாலடிபட்டுமூர்ச்சித்துப்பூமியில்விழுந்துவிட்டனர் உலகத்தைத்தாங்குமஆற்றலுடையவராகிய கோவிந்தரானவர் தமக்குநேரிட்டசக்தியைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், அந்தச்சக்கரமானது மறைந்துவிட்டது. அங்ஙனம் அந்தர்த்தானமாயினமையைப் பரியாலோசித்து, ஆத்மவிசாரசகிரஸ்தராகித் தத்துவசோதனையிற்றலைப்பட்டு முனிதவமெய்தி, மந்திரஜபங்களால் அதிகநியமத்துடன் புருஷோத்தமராகிய விஷ்ணுவானவர் ஆயிரம் பதுமங்களைக்கொண்டு சிவலிங்கத்தைத் ஆராதித்தனர் அவ்வாராதனையைமகிழ்ந்து ஸ்ரீபரமேசுவரர் ஆதித்யஸோபமானமாய் விளங்குவதும், சுபவடிவமானதுமாகிய கடஙத்தையும், தோலாலாகிய கேடயத்தையும் விஷ்ணுவுக்குக்கொடுத்தனர். அன்றியும், கலப்பை - உலக்கை - தநுஸ்ஸு - பாணம் என்பவைகளையுங் கொடுத்தனர் இன்னும், பதுமாக்ஷமாலை - ஜ்யோதிவடிவமாகிய மகுடம் - வேதவடிவமாகிய கருடன் - ஆத்மதேஜோமயமாகிய வைகுண்டமென்னு மிருப்பிடம் - ஸுதர்ஸனம் என்னுஞ்சக்கரம் - சங்கம் இத்யாதிகளையும் பிரஸாதித்தனர். இவ்வாறு அநுக்கிரகித்து விட்டு, இன்னும் யாதுவேண்டினுந் தருகிறோம், விசாரமின்றிக் கேட்பாயாகவென்று பரமேசுவரர் கட்டளையிட்டனர். இப்படிக்கேட்கப்பட்ட விஷ்ணுவானவர் ஸர்வகாரணங்களுக்குங் காரணராய் விளங்கும் ஸ்ரீ விஸ்வேசுவரனை நமஸ்கரித்து ஹேபரமசிவா! உமக்கு ஊழியஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் வரமொன்றையே யான் விரும்புகிறேன் சுகத்தைக் கொடுக்கின்றவராகிய தேவரீர் என்னுடைய அஹங்காரப்பிரஸாதயாத்தமாக வெனக்கு நித்தியமாகிய

என னும

தாஸ்யதவததையே அநுககிரகிககவேண்டுமென்று கூறினர. அவருடைய விணணபபததைக கேடடுக கருணாவிநதுவாய் விளஙகும ஜகநநாதராகிய சிவபெருமான ஸநதுஷ்டி யடைநது அருளசெயதனர. அஙஙனமருளுகையில, எமமிடததில அனபுமிகுநது ஊழியஞ செயதுயவதறகு உனககு எணண முணடானதால பிராஹ்மணரகளயாவரும எமமை (மேகவாஹனர) எனறு துதிககுமாறு சதுஷபாதஙகளையுடைய விருஷபவடிவம பெறறு மேகததை யொதது எமமைததாஙகித திரியககடவாயெனறுகூறி, பிரமஹாவுககு நீ புததிரனாகபபிறநது விருஷபவடிவததுடன எமமைச சுமபபதால எமமை (விருஷபவாஹனர) எனறு யாவரும அழைபபதோடு யாவராலும பூசிககததககத தாமவடிவமாகிய விருஷபாகாரததுடன எமமுடைய துவஜமாகவும நியமைநதால எமமை (விருஷபதவஜர) எனறும வேதமறிநதபணடிதரகள கொணடாடி மகிழாநிறபர எனறு ஸ்ரீபரமேசுவரர விஷ்ணுவைபபாரதது அநுககிரகிததாரெனறு சொலலபபடடிருககினறது

இநத வுணமையை யோசிககையில விஷ்ணுவுககு மூனறாவது தடவையில சககரஙகிடைதத பிரஸ்தாபம வெளிபபடடது. சககரமாததிரமேயனறி விஷ்ணுவுககுக்கிடைததிருககும ஸகல பதாரததஙகளுஞ சிவனாலதத்தம பணணபபடடவைகளெனறே விவேகிகள தீரமானிகக ஹேதுவைததரும பிரமாண பாஹுளயஙகளை எஙகே மறைபபது? விஷ்ணு வடைநதிருககுஞ செலவஙகளெலலாம ஸ்ரீபரமேஸ்வரப பிரஸாதமே யெனறு தெரியாது வீணஹஙகாரஙகொணடு சிவநிநதையிற்றலைபபடடு அழிவது அபபாஞசராததிரிகளுககு வினையாய முடிந்தால நாமெனன செயயலாம! இவைகளேயனறிப பிரணவாரதத ஸ்வரூபராய விளஙகும ஸ்ரீ விநாயககட

வுளுக்கு முன்னின்று கோணங்கிக் கூத்தாடி விஷ்ணு வானவர் சக்கரத்தைப்பெற்றதும், அங்ஙனமருளிய ஷ்டி கடவுளுக்கு (விகடசக்கர விநாயகர்) என்னும் பிரஸித்தியுண்டானதும் பிரமாணப் பிரத்யக்ஷங்களாற் கேட்கப் படுவதையும் விவேகிகள் யோசியாமற் போகார்கள் இத்தனை பிரமாணங்களையும் பொய்யாக்கிவிட்டு, ஏகதேசவசனங்களாற் கூரன்கட்டிவிட்ட குருட்டுக் கதையாகிய (சிவன் சக்கரத்தைப் பூசித்தார் - விஷ்ணுவுக்குச் சூலங் கொடுத்தார்)என்னும் ஆபாஸத்தை நாட்டமுயன்ற நம் முடிச்சூர்முதலிக்கு இன்னுமஸமாதான முரைப்பாம் சிவன் சக்கரத்தைப் பூசித்தாரென்றாலும், அவருக்கு விஷ்ணுவானவர் சூலத்தைக் கொடுத்தாரென்றாலும் எம்முடைய சிவோத்கர்ஷந் தாழாது அந்தச்சக்கரம் விஷ்ணுவுக்கு ஒருதடவையன்றிப் பலதடவைகளில் ஸ்ரீ சிவபெருமானாற் கொடுக்கப்பட்ட பிரஸ்தாபம் பலமுறை கேட்கப்படுகையால், அது சிவனுடைய சக்கரமேயன்றி விஷ்ணுவினுடைய சக்கரமாகாது சிவனுடைய சக்கரத்தைச் சிவனே பூசிப்பது கூடாமையால், அங்ஙனம் பூசித்தவர் காலருத்திரராகட்டும் காலருத்திரர் சிவனுடைய சக்கரத்தைப் பூசித்ததனால் விஷ்ணுவுக்கு மஹிமை யுண்டாகமாட்டாது விஷ்ணுகையிலவந்தபிறகு பூசித்தது மஹிமையெனின், விஷ்ணுகையிலவந்தபிறகு அதற்குண்டான மஹிமையாது? விஷ்ணுவுக்கேயன்றோ அது கிடைத்தபின்னர் மஹிமையுண்டாச்சுது? அந்தமஹிமையையறியாமல் அகந்தையடைந்துகொண்டேயன்றோ அது அவர்கையிலிருந்து மறைந்துவிட்டது? இதனால், விஷ்ணுவாலொரு மஹிமையு மதற்குண்டாகவில்லையென்று வெளிப்பட்டது எல்லாஞ் சிவமஹிமையென்றே மேலோர் தெளிவதால், சிவனுடைய சக்கரத்தையே காலருத்திரர் பூசித்தாரென்று யாம்சொல்லி இடிப்போம் காலருத்திரருக்காயினும் விஷ்ணுமூர்த்தி சூலங்

எனனும

கொடுதத பெருமையுணடே யெனின, அதுவுங்கூடாது. அரசனிடததிலிருநது மநதிரியினுடைய சமபளததைச சேவகன வாஙகிககொணடுவநது மநதிரிககுககொடுபபதால, அஙஙனங கொடுததசேவகன மநதிரிககுமேலிடடவனாவதெஙஙனம? இபபடி யாம பரிஹரிததுககொணடு கூரன் முகததிலும, அவனுடைய விபபிரலமபமாகத திறபடடழியுங குமதிகண முகததிலுங்காறியொருமுறைககுப பலமுறை யுமிழநதுவிடடுபசாநதி யடைநதிருககினறோமாகையால, அதையே நமமுடிசசூராபபுலையருங கததியழுவதால எமககெனன தோஷமுணடு? இனனுமவிரிககிறபெருகும

இதுநிறக, இராமனுககுப பிரஹமஹததிவநததாகவும, அது தொலையுமபொருடடு அவன சிவலிஙகப பிரதிஷ்டை செயததாகவும வேதமபடியாத சிலசைவப பேயகள பினததுகிறதுக ளெனறு நமமுடிகசூராபபேய உபநியாஸஞசெயதது. அபபாஞசராததிரப பேயினது ஸமாதானததை யாம கொஞசம பரியாலோசிப்பாம. இராமன பிராஹ்மணனாகிய இராவணனைக கொனறானாகையால பிரஹமஹததிககாளாகி வருநதினன. தநநிவிரததியின பொருடடே சேதுவிற சிவபிரதிஷ்டை செயதுயநதானெனறு வைதிகநூலகள கூறுகினறன. இராமன பூசிததகாரணமபறறியே (இராமலிஙகம) எனறு ஸ்ரீசிவபெருமானுககும, (இராமேசசுரம - இராமநாதபுரம) எனறு அவவெமபெருமானெழுநதருளியிருககுமபதிககும ஸுப்ரஸிததமான நாமஙகளுணடாயின. இவறறைககூரநது யோசிககும புததியிலலாமல இராமனுககு ஹததியுண்டாகவிலலை யெனறு அமமுடிச்சூராளி முனிநதுளறியாடிய மோககவாதததை யினி முறிபடசசெயவாம. இராமன ஸமுததிரததிற கடடிய வாரதியைத தரிசித்தமாததிரததில பிரஹ்மஹததியாதி ஸமஸ்த

பாபஙகளுமவிலகி அவரவாகளுடைய இஷடகாமியங
களும விதததிககினறனவெனறு சுருதிகள கூறுகையில,
அவவிராம மூாததிககுப பிரஹமததியுணடாமா றெங
ஙனமெனறு கடாவினா நளன சரிதையைக கேட
டோாகளுககுக கலிபீடை நணுகாது எனறு வைதிகநூல
கள கூறுகையில, அநத நளனுககுக கலியெபபடி
வநத தெனறு வினவலாமா? நளனுககுக கலிவநத
துபோலவேயனறோ இராமனுககுப பிரஹமததிதோ
ஷம வநதடைநதது? கலிபீடையால வருநதி நிவிாததிய
டைநதவனசரிதமாகையால அதைசசிரவணமபண்ணுத
ல கலிதோஷநிவிாததிககுக காரணமாகும பிரஹமததி
யாலவருநதிநிவிாததியடைநதவனகடடிய ஸேதுவாகை
யால, அதைததரிசிததல பிரஹமததிதோஷநிவிாததிககு
ககாரணமாகும நளன்அரசனானபடி இராமனுமோரரச
னாகையா லிருவாதனைமையுமோரளவின முடிநதது. இவ்
விருவரைபபோலவே மாநதாதா-யயாதி-புரூரவன-அரி
சசநதிரனமுதலிய மஹாபுருஷாகளுமபெருமைபெறறு
ச சிவாநுகரஹததுககுப பாததிராகளாயிருநத பிரஸதா
பஙகளும புராணஙகளிற கேடகபபடுகையால இராமனி
டதது மாததிரம உசிதமபாராடடிக கூறவநதது அஸ
பயமாகமுடிநதது அரிசசநதிரனமுதலினோா துககபப
டடதுபோலவே பலதுனபஙகளுககாளாகி இராமன வ
ருநதினனெனபது விததம அவாகளுககுப பினபு ஸுக
முணடானது போலவே இராமனுககும ஸுகமுணடா
சசுது. ௵ அரசருளளுமொருவருககொருவா சுககது
கஙகளை யேறறநதாழவாக அநுபவிததிருககலாமாகையா
லு, வேணடுமாயின இராமன அவாகளில தாழநததுககத
தையும, அதிகஸுகததையுமநுபவிதத மஹாபுருஷனெ
னும. அவ்வளவேயனறிப பாபமெயதாத பரிசுததத்வ
முடைய அமலமூாததியாதலகூடாது இராமன மலரகி
தனுயின, கோசலைகாபபததிறபுகுநது வருநதியழுவா

என னும

னேன்? யோனிவாயபபட்டுபபிறநது சாதலோ மலராஹி தமாவது ? (வரதாறு முததமமவரதம) என்ற ஆதரவால ஒவவொருவிரததது கரும ஏற்ற முறைகருமாய போலே இராமன கட்டிய ஸேதுவுக்கும ஏற்றங கறபிககபபட்ட தனறிவேறிலலை. அதைபபிரஸமமையாகத தோநதிடா து வீணடமபம பாராட்டுவதில ஏதாவது பலனுண டா? இராவணனைககொனறு பிரஹமததிதோஷநதாங கியலைநதவனுகிய இராமனகட்டியஸேதுவுககு (அனனியா களுடைய பிரஹமததியைப போககுநசனமம) எபபடியுணடா மென்று யாமிபபோதுகேட்கினறோம. பதிலசொலலட்டும பாராபபோம சிவபிரதிஷ்டைசெயது ஹததியொழி நதவனுகையால, அவன ஸமபநதததததாகியஸேதுவுககு மஹிமைகூறுவதில யாம பினனிடமாட்டோம. ஸேது வில சிவபிரதிஷ்டையே முககியமாகையால, தத்ஸமப நத விசேஷததால ஸேதுவுககும கௌரவமுண்டாயின மை ஸாவஸமபிரதிபனனமேயாம

இது நிறக, சிவன பிதாவினறலையை யறுததததனு ல வநத பிரஹமததியைப போககினவராகிய ஸ்ரீ ராம மூரததிககு ஹததியெபபடி யுணடாமெனவும, அநதரா மனுடைய மநதிரததையே சிவன காசியில இறககினற வாகளுடைய காதில உபதேசிதது முததியில விடுகின றானெனவும பிரஸஙகிததுச சிலபிரமாண வசனஙகளை யுஙகாட்டி வெளிபபட்ட நமமுடிசசூாமுதலியாரது பு ததியினறெளிவை இஙகே கொஞசமெடுததுப பிரகாச பபடுததுவாம. சிவாதிகயாதநாவளி 2 - வது பாகததில (௩௪) வது முதல (௩அ) வது பககம வரையில பிரஹ மசிரசசேதததால சிவனுககு ஹததிவநததா - வரவி லலையா என்று சஙகிததுப பரிஷ்காரஞ செயதிருபப தால், இஙகே பதில சொலவது அவசியமன்று சிவன பிரஹமாவினுடைய தேறறியிற பிறநதானெனனுங கார

ணத்தால பிரஹ்மாவைச சிவனுடைய பிதா வென்று கொண்டு குலைததபடியேபிரமஹாவினுடைய குததிற் பிறநதகாரணததாலவிஷ்ணுவுககுமனறே அநதபபிரஹ் மாவைபபிதாவெனறுசொலலவருமா? இதையேனகவனி ததிலா? சிவன காசியிலஇராமமநதிரததை யுபதேசிககி னறொனனும அபவிததாநததைச (சிவபாரமயபிரதரி சிநி) யில (நஅ)வது பககததில விசாரிததுத தொலைததி ருககினறோமாயினும ரணடுங கொஞசம விசாரிப்பாம அவவிராமமநதிரம நிரகக யோசனையில விஷ்ணுபரமா காது. விஷ்ணுவினுடைய பரியாய நாமஙகளிலொனறுக நிகண்டுமுதலியவைகளிற படிககபபடாமையால. விஷ் ணுஸஹஸரநாமததிற படிககபபட்டிருககிற தெனின, அபபடியே சிவஸஹஸரநாமததினும படிககபபடடமை யால அது சிறபபடையமாட்டாது. இதனால அநதராம நாமம விஷ்ணுவுககு உபசாரமும, சிவனுககு உணமையு மாக முடியும. இருவருடைய ஸஹஸர நாமஙகளிலும படிககபபடடபோது சிவனுககு மாததிரம அது உண மையாவ தெஙஙனமெனின, அநத மநதிரோபதேச மடைநதவாகள சிவஸாருபபியததையே யனறி விஷ்ணு ஸாருபபியததை யடைவதிலலையாகையால பொருநதும பூாவபடசிமததை யநுசரிததே மேல ஸமாதானமுரை ததோம எமது ஸிததாநதம இராமநாமம தாரகமகா தெனபதும, சிவன இராமநாமததைக காசியிலிறககின றவாகளுககு உபதேசிததிலனெனபதுமேயாம உணமை யில பிரணவமே தாரகமெனபதும, அதனையே சிவன உபதேசிககினறானெனபதும, அது சிவவாசகமாயககொ ளளற பாலதெனபதுமே சாஸதிரஸமமதம. அதாவசி ரஸ்ஷில (ఆత్మజ్యో) తిస్సకృదావర్తితఏవ సఏషహిం ప్రాణాన్ సకృదు చ్చారితమాత్రఊర్ధ్వమున్నమయతీత్యోంకారః । సనర్వాన్ ప్రాణాన్ ప రమాత్మని ప్రణిపాతయతీతి ప్రణవః । ససర్వాన్ ప్రాణాన్ పరమాత్మని ప్రణ

என னும ம

యతి సమయతిత్యే తస్మా త్ప్రణవాశ్చతుర్థా వస్థితః) என னும வசன த்தால ஆதமஜ்யோதியை ஆவாததிபபிககினறமையாலு ம, உசசாரணமாததிரததில பாசததி னினறும தாணடி யுயரசசெயகினறமையாலும ஓஙகாரமாகுமெனறும,பர மாதமாவினிடததில நமஸகரிபபிககினறமையாலும, பர மாதமாவினிடததிலசோபபிககினறமையாலுமபிரணவ மாகுமெனறுஞ சொலலபபடுவதாக மநதிரராஜமாகிய தாரகமானது பிரஸிததியடைநதிருககினறது. இவவரி யதனமை இராமநாமததுககுசசொலலபபட்டமையாலு ம், இராமநாமம பிரணவமாகாமையாலும பாஞசராத திரிகள கூடியமூந தாரகபபிரஹ்மம இராமனெனபது கூடாது ஜாபாலோபநிஷததில “అత్రహిజంతోః ప్రాణేషూత్క్రమమాణేషు రుద్రస్తారకం బ్రహ్మ వ్యాచష్టే” என னும வசனததால பிராணோதகிரமண காலததில காசிபபதி யின்கண மூாசசிதாகளாகிய ஸாவஜநதுககளுககும ஸ்ரீ ருத்ரபகவானதாரகமாகிய பிரணவததை உபதேசிககின றா என று சொலலபபட்டிருககினறது இதறகுபபிர ஹ்மணமாகப பராசரபுராணததில (తత్రైవోత్క్రమమాణస్య జంతుమాత్రస్య కేవలం। వేదవేదాంతసారస్య ప్రణవాఖ్యస్య పార్వతి। బ్రహ్మణస్త్వర్ధభూతోఽహం సంసారద్రావకోచిరాత్ । కృపయామామకంరూపం పరిపూర్ణపరామృతం। ఆనందమయచిద్రూప తారకంతమసఃపరం। స్వయం జాతంనిరాభాసం దాస్యామిప్రత్యగాత్మనా) என னும் வசனததால உமாதேவியாரைபபாாததுக கேவலமாகிய ஜநதுககளு ககுஙகூடக காசியினகண உதகிரமணகாலததில வேத வேதாநதஸார மானதும், பிரணவமெனனும பிரஹம மாகிய எனனை அாததமாகவுடையதும, ஸமஸாரததை க கடபபிபபதும, பரிபூரணமானதும, மேலானதும, அ மிரயாததும, ஆநநதமயமானதும, சிதரூபமானதும, தா ரகமானதும, இருளைககடநததும, தோறறமிலலாததும, ஆபாஸததைக கடநதது மாகிய எமமுடையரூபததைக

கிருபையினுலே பிரஸாதிககின்றோமென்று சிவன் அ
ருளிசசெயததாக வெளிபபடுகின்றது காசிகண்டததில,
(అత్రోత్క్రమణకాలేహం స్వయమేవద్విజోత్తమాః। విశామితారకంబ్రహ్మ
ప్రణవాఖ్యమనుత్తమం) எனனும வசனததால பிராஹ்மணாக
ளைப பாாததுக காசிபபதியில ஜீவாககளுடைய உதகிர
மணகாலததில பரமோததமமாகிய தாரகபபிரஹ்மத
தில யாமே பொருளாய வெளிபபடடுப பிரஸாதிககின
றோமென்று ஸ்ரீருததாபகவான அருளிசசெயததாக வெ
ளிபபடுகின்றது. இவவுணமைகளை யோசிககையில பிரண
வதாரகமே காசியில சிவன உபதேசிககின்றாரென்றும்,
அநதவாசகததுககு வாசசியராயுளளவா அநதச சிவபர
ருசுடரேயென்றும விதவானகளறிநதிடுவாாகள இவை
களையறியாது குலைககின்றவாகளுககு அவாகளகுலைபபட
ஙக வாயமேலடிபபது அவசியமாகையால, நமமுடிசசூா
ளுமணி குறைததபாகததை யிஙகேவருவிதது ஸமாதான
முறைபபாம. அமமுடிசசூராளியினுடைய பிரஸஙகத்
தில, "అవిముక్తేశవక్షేత్రే సర్వేషాంముక్తిసిద్ధయే। అహంసన్నిహితస్తత్ర
పాషాణప్రతిమాదిషు। క్షేత్రేస్మిన్యోర్చయేద్భక్త్యా మంత్రేణానేనమాంశి
వా। బ్రహ్మహత్యాదిపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామిమాశుచ" எனனும்
வசனததை யெழுதி (உனனுடைய காசியில் யாவருக்
கும முததியைக கொடுககுமபடி ஆசசாருபமா யெழு
நதருளியிருககிறநான பகதியுடன யாா எனனைப பூசிககி
னறாாகளோ, அவாகளுடைய பிரஹ்மஹததிமுதலிய பாவ
ஙகளினின்றும அவாகளை விடுவிதது மோக்ஷமுண்டா
குமபடிச செயகிறேன ஓய சிவனே! நீ பிரஹமஹததியை
ககுறிததுப பயபபடாதே யென்று ஸ்ரீ ராமமூாததி சிவ
னுககு அபயபபிரதானம பணணினாா) என்று வியாககியா
னஞசெயதுமுடிததனா. இவவசனததில (பிரஹமஹததியைக
குறிததுநீபயபபடாதே) என்று சிவனைபபாாதது இராமன
சொனனதறகு ஆதரவெஙகே? நமமுதலியாரது அறியா

எ ன னு ம

மையே ஆதாரவாயினறதுபோலும. அநத வசனததில
உன்னுடைய காசியில என்று சிவனைபபாாதது விஷ்ணு
சொன்னதாகவெளிபபடுகினறது.இபபடியே(మణికర్ణ్యామ్
మక్షే(త్రే)என்றுவிஷ்ணுவைபபாாததுச சிவனகூறிய வச
னததில என்னுடையகாசியில என்று அசசிவன சொன
னதாகவெளிபபடுகினறது இருவாவசனஙகளாலும (கா
சிக்ஷேததிரம)சிவனுககே உரியதெனறும, அஙகே விஷ
ணுவுககுண்டான ஸமபநதம சிவனையுபாசிககும பொரு
ட்டான ஆதிஸமபநதமெனறும,அநதசசிவனுககுண்டா
னஸமபநதம உபாஸ்ராகி ஸாவருககும அநுககிரகிபபதற
கான அநாதிஸமபநதமெனறும ஆனரோ விவேகிககத
தககதாயிருககினறது. காசியைப பிரஸதாபிககுநதோறு
ங கஙகையையும, விசுவநாதரையும, விசாலாட்சியாரை
யுமே ஸமஸதநூலகளும் பிரஸிததி பாராட்டுகினறனவ
னறி விஷ்ணுவாதிகளை மறநதுங்கூறிறறில. இஙஙனமாக,
அநதககாசிக்ஷேததிரததிலவிஷ்ணுமஹிமையை நாட்ட
முயலுமடடிகளுககு எனனபதிலசொலலலாம? விஷ்ணு
உபாசகராயினமையால, சிவோஹமபாவிககுந தனமை
யைக கடைப்பிடிதது, உபாஸயதாமததை அவரிடமா
ரோபணஞ்செயது,அவரோயாவுஞ்செயயவலலாரெனறு
வைதிகநூலகள கூறுவதிலுமபாதகமிலலை. இநதரஹஸ
யநதோரமல விஷ்ணுவுககே காசியில ஸவதநதிராதிக
யமுணடெனறு கூறுவது கேவலம மூடததனமாயமுடி
யும. சிவன உபாசகனும,விஷ்ணு உபாஸ்யனு மாகட்டு
மேயெனின, காசியில விஷ்ணு உபாஸ்யனுகமாட்டான
அவன் அந்தககாசியில ஆகநதுகமாகவேயனறி ஸஹஜ
மாக வாஸஸதானததை யடையாமையால. ஆகநதுக
மாக வெயதினும அநதரமுபாஸயதவ முண்டாகட்டு
மேயெனின, அதுவுங்கூடாது வாததமானகாலமாகிய
இபபோது அநுபவததில அவவிடததில சிவனுககேஉபா
ஸ்யதவம பிரதயட்சமாகக் கடிததிருககையால. ஜாபால

பிருஹஜ்ஜாபாலாதி அநேக வுபநிஷத்துக்களாலும், கா சிகண்டமுதலிய புராணங்களாலும் ஸ்ரீ சிவபெருமானுக் கே ஸர்வோபாஸ்யத்வங் காசியில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டி ருத்தலுக்குமாறாகவும், யாஜ்ஞவல்க்கஸ்மிருதத்தாற் றீமானிக்கப்பட்ட சிவோபாஸ்யத்துக்குப் பாஹ்யமா கவும் விஷ்ணுவுக்குக் காசியில் உபாஸ்யத்வம் நாட்ட முயன்று, உபாசகனாகிய அந்தவிஷ்ணுவுக்கு இராவண னைக்கொன்ற ஹத்தியுண்டாகவில்லையென்று கத்தியழிபு ங் கலதிகள வாதங் காற்கடை கொண்டொதுக்கத்தக்க தாய்முடிந்தது. இவைகளைக்கூறந்து யோசியாமல், அம முடிச்சூர்முதலி யென்பவர் பாகவதம், பதுமம், பிரயா கைமாஹாத்மியம் இவைகளில் சிவனுக்கு ஹத்திவந்த தென்றும், அதை விஷ்ணு போக்கினுரென்றும், சிவன் இராமநாமத்தைஸ்மரித்துச்கொண்டிருப்பதோடு பார்வ திக்கு உபதேசித்துக்கொண்டிருக்கின்றுரென்றுஞ் சால ப்பட்டிருப்பதாகச்சிலகற்பிதவசனங்களைக்காட்டியமு க்ன்॥ அவை யுக்தியநுபவங்களுக்கு விரோதமான அ வைதிகங்க ளாயினமை மேல் வியவஸ்தையுண்டாகச் செய்த சாசனையால் யாவருக்கும் விளங்குமாகையால், அவைகளை யாம் கவனிப்பதவசியமன்று

இதுநிற்க, இருசமயவிளக்கம் என்னுநூ சுவடி யில் சிவன் பிரஹ்மஹத்திநிவிர்த்தியின்பொருட்டுக் காசி யை யடைந்தாரென்றும், அது கைகூடி விட்டதால், அ ந்தக்காசியைத் தனக்குக் கொடுத்துவிடும்படி விஷ்ணு வைக் கேட்டாரென்றும், அப்படியே விஷ்ணுவானவர் தன்னுடைய காசியைச் சிவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தான் பிரயாகையிற் குடியேறிவிட்டாரென்றும் ஓர் மூ தேவிமகன் எழுதியிருக்கின்றனன். (க்ஷேத்ரீ) என்று வி ஷ்ணுவும், (ஸக்ஷேத்ரீ) என்று சிவனுங் காசியைப் பிரஸ் தாபித்த சுருதி வசனங்களை அந்த மட்டிமகன் ஓர்வெ

என னு ம

ரு காலததுங கண்டுங்கேடடு மிராதவனாகையால, வீண் புலம்பலகளாக கிடமுணடாசசுது இவனைபபோலவே இன்னுஞசிலரூடாகளுமபலவாறு புலமபிச;சிவனுககுப பிரஹமததிவநததென்றும, இராமனுககுஹததிவரவிலலையென்றும பரிஹரிததுககொளள வழிதேடுவதுணடாகையால, அவாகளககதையடங்குமபொருட்டு இன்னுங கொஞசமுனைசெயவாம அவாகளிலயாவனொழுதுவதும எழுதினவா முகததிற காறியுமிழததககதா யிருககுமன்றி வேறிலலை. (கதயததிரயம, ரஹஸயததிரயம, தததவததிரயம) என்னும பெயாகளால வெளிபபட்டிருககும தாதசசுவடிகளில அடியுணடுபோன யுகதிகளும, உதையுண்டுபோன ஆததங்களும, சிதைவுணடு போன சீாததிகளுமே சோககபபடடிருககின்றன. அவற்றைக காணும அனையுமாகக கறறு வெளிபபட்ட நமமுடிசசூாத தாதா தாம வெளியிட்டிருககும (திருபபலலாணடு வியாகயாநம-சு. ரோசவிஜயம - லிஙகமதகண்டநம) இதயாதி மாலபபிரபநதஙகளில சொனனதையே திருபபித்திருபபிச சொலலிப பககஙகளை நிரபபியிருககினறனா ஒரு சுவடியிலவநததையே மறறொருசுவடியிலும, அபபடியே பலசுவடிகளிலும ஸநதாபபமினறிவருஷிதது எழுதி வெளியிடுவதால என்னபிரயோஜனம? அவா வெளியிடுஞசுவடிகளுககுபபோகணமாததிரம வேறுவேறாயிருபபனவன்றி விஷயஙகளும பிரமாணஙகளும,யுகதிகளுமொனறாகவேயிருககின்றன இநதசசுவடிகளைக கண்டிககத தொடஙகுஙகால, எமமுடைய கணடநநூலகளில யாமுஞசொலலினதையே சொல்லி வீணகாலம போககுவதாக முடிவதில, எமககு அதிக வெறுபபையே யுண்டு பண்ணுகினறது பதிலசொலலாவிட்டாலும பாமராகளபிரமிககவிட முணடாவதால, ஒருவாறுபரிகரிககவேண்டியுமிருககினறது.அபபடியாம பரிஹரிபபதிலும அவரைபபோல புனாயுகதிகளைசசொல்லிககொணடு காலஙகழிபபதிலலை. மிகுநதபிரயாஸதது

டன் பிரமாணங்களையும், யுக்திகளையுந்தேடி ஒருநூலுக்கும்மற்றொருநூல் விசேஷம்பெற்றிருக்கிறதென்று யாவரும்பிரஸ்தாபித்து மகிழுமாறு ஒவ்வொரு நூலையுஞ்செய்து முடித்து வருகின்றேம். இந்தவுண்மைமுடிவை மேற்கொண்டொழுகுந்துணிவால், நம்முடிச்சூராளியினது மற்றை முடிவுகளையும் விசாரித்துப் பரிஷ்காரப்படுத்துவாம்.

வேதங்களில் நாராயணனைப் பிரஸ்தாபித்துப் பரஹிதனென்றும், பிறத்தலில்லாதவனென்றும், சாவில்லாதவனென்றும், இன்னும் பலகல்யாணகுணங்களுடையவனென்றுஞ் சொல்லியிருப்பதோடு "ஸ்ருஷ்ட" என்றும் பதத்தையுடைய சுருதியில் பிரகிருதியாகிய விருக்ஷத்தின் பலத்தை நாராயணன் புசிக்கமாட்டானென்று சொல்லியிருப்பதாகவும் பிரஸங்கித்து, இப்படிப்பட்ட நாராயணனுக்குப் பிரஹ்மத்தி வரசகாரணமில்லையென்று தாபித்துக்கொண்டனர். இவரேழைமதிக்கு யாமெத்தனைதரந்தான் விசனப்படுவது? நாராயணர் பாபகர்மங்காரணமாகவேயன்றோ மீன்-பன்றி முதலிய இழிந்த ஜன்மங்களைச் சாபத்தாலெய்தியழிந்தனர்? நாராயணருக்குக் பிறத்தலில்லாதபோது அவருக்கு நரையுண்டாவதெங்ஙனம்? நாராயணருடைய வெள்ளைமயிரொன்று பலராமனாகப் பிறந்ததாகக் கூறும் பாரதத்தை எங்கேகிழித்தெறிவது? சிவன் பிரஹ்மவிஷ்ணுக்களுடைய தலைமாலைகளைப் பூண்டிருக்கின்றானென்றும், விஷ்ணுவானவர் ஜன்மங்கடோறுஞ் செத்துச்செத்து அலக்கணுற்றாரென்றும்வைதிக நூல்கள் கூறுவதற்கென்ன சமாதானந்தேடுவது? இவற்றை மறைக்கமுடியாதாகையால், நாராயணருக்குக் கூறியயாவும் உபசாரமென்றறியத்தக்கது. அவ... க்குக்கூறியபடியே வசிஷ்டபராசரவியாஸாதிகளுக்... கூறப்பட்டிருத்தலால் நம்முடிச்சூர் முதலியார் ந... ருக்குத் தேடிவைத்த நல்லபாடு சீர்குலைந்துவிட்ட... த்தவஸமே

எனனும

ஹத்தில ஒவவொரு தேவதைககு மோவவோா வியாதி யுணடென்று கேடகப்படட படியே அவாகளிலொருவராகிய நாராயணருககுத தலைநோயுணடென்று கேடகபபடுகையாலும அநதநாராயணா பாபகாமமிலலாத பரிசுததமுடையவரெனபது அடிபடடுப போயவிட்டது. விஷ்ணுவுககுததலைநோயுணடெனனுமுணமையைப் புரடடாசி மாசஙகளில பெருமாளகோயிலகளிலநடததிவரும ஆசாரததைக கொணடேயறியலாம

இனி அமமூதேவிமுதலியாா காடடிய (ద్వాసుపర్ణా) என்னுஞசுருதியைககொஞசம பரியாலோசிபபாம இநதசசுருதியில பிரகிருதி யெனகிற விருட்சததில ஜீவாதமா பரமாதமாவெனனு மிரணடு படசிகள வசிககினறன வெனவும், அவறறுள ஒருபடசி அநத விருடசததின பலனாகிய நலவினை தீவினைகளை அனுபவிககிறதெனவும, மறறொனறு தான அனுபவியாமல சாட்சியா யிருநது கொண்டு அதை நுகருமபடிசசெயகினறதெனவுஞசொலலபபடடிருககினறது இநதவசனததில பரமாதமசபதமாததிரமேயனறி நாராயணசபதமாவது, அதனபரியாயசபதமாவது கிடையாது பரமாதமசபதததுககு ஸ்ரீசிவபெருமானே விஷயமாயுளளவா எனபதை மேலிடடததில ஜகதகாரணதவ நிரூபணஞ செயத ஸநதாபபததிறசெவவனே விளககியிருககினறோ மாகையாலும, அபபடியே விஷ்ணுவைப பரமாதமாவலலவெனறு ஸதாபிததிருககின்றோ மாகையாலும இஙகே அதிகமாக விஸதரிககமனமிலலை. வாசுதேவராகிய நாராயணரையே பிரகிருதியெனறு அறிநதபினனா அவா பிரகிருதியைக கடந்தவரெனறும, அவா பிரகிருதியாகிய விருட்சததினபலனை நுகரமாட்டாரெனறுஞ சொலலுவதற்கு அவகாசமேயிலலை. இபபடிபபடட ஸஹேதுக்களால நாராயணருடையஅமஸமாகிய தசரதன சேயககுப பிரஹ்ம

ததியுண்டாகவிலலையெனறு தலை யுடைததுக கொண்டு சணடைககுவருமவெறிததாதா கொணடாட்டம எங கேதலையெடுககும ?

நமமுதலியாரவாகள இனனுமொரு விசிததிரம பகாநதனா. அதாவது, கறபுடையஸதிரீயை யிசசிததவனைககொலலுமபடி நீதிநூல சொலலுகிறபடியால, அநதபபடிககே லோகமாதாவை விபரீதபுததி பணணினவனைத தஙகளஇராமமூாததி கொனறுவொனறும, அதனால அவருககு ஹததிவரககாரணமிலலையெனறும பிரஸஙகிததுததிருபதியடைநதிருபபதேயாம. இதறகு நமமுதலியாா தேடிககொணட பிரமாணம (சறபுடைய மெலலியளை மேவுமயலோா) எனவும, (கணடவுடனே பினனையெனனுது கணடிததல கருணைமறுநீதி) எனவும போநதவைகளேயாம். இவறறுள, கறபுடைய மஙகையரை வலியபபுணாநதவா தணடததுககுரியரெனறு சொலலபபட டிருககினறது இராவணன சீதையை வலிநதுகொணடுபோனதே யனறி வலியபபுணாநதின்று ஜலநதரனுடைய தாமபததினியை வலியபபுணாநது வஞசிதத மஹாபாபியை எனன செயயவேணடியது? இவவிருவரில யாா மேலானவாகள? ஜலநதரன பெண்டாகிய பிருநதையைக கறபழித்த பாவங காரணமாகவே யன்றோ சீதையாகிய பெணடை இராமன பறிகொடுததது ? (முறபகலசெயதால பிறபகலவிளையும) எனற நீதிவாககியபபடி இராமன் பெண்டை இராவணன்அபஹரிததது பிருநதையை விஷ்ணுவபஹரிதத தோஷததுககு அதிகமாகமாட்டாது. இராவணன தனனுடைய பாபததுககாகச சிட்சிககபபட்டு அபபோதே புனிதனாயவிடடான. பிருநதையினதுமோஹத்தால இனறுங காமுகனாய வெறிகொணடு (பிருநதாவனலோலன) எனனும பெயரையும பூண்டு விஷ்ணுவலககணுறறுத திரிதல பிரமாணஸிததமாதலறியாது அநியாயமாக நம்முடிசசூா முதலியாா இராவணனைததூஷித

எனனும

து எனனவாரிகெகொணடாா?இனனுமவிசாரிககில,இராமன்இராவணனைககொன்றது கறபுடைய ஸ்திரீயைககவாந்தானெனனுங கருததுபபறறியலல.தனனுடைய பெண்டை அபஹாித்துககொணடுபோன துவேஷமே காரணம. இது ஸாவபாமராஜனஙகளுககு முளள சுபாவதாமம. இலடசுமணனிடததில விபரீதபுததிபண்ணி, அவனை மனஸ்தாபததுககுளளாககச செயத மஹிமையுடையவா தஙகள சீதாபிராடடியாரெனறறிநதபின்னாநமமுடிசசூராருககும, அவருடைய குஞசுகளுககும அநத ஸீதையைப பிருநதைககுமுனன ொநதவிததததிறமுன் ஸமாதானஙகூற நாவெழுமோ தெரியவிலலை இபபடி விசாரிககுமபோது பிருநதையைக கறபழிதத விஷணுவினது யோககயதைககுமுனனாச சீதையை விபரீதபுததிபணணின தசககிரீவன யோககயதை எததனைமடஙகு மேலாயிருககலாமெனபதை ஒவவொரு புததிமானகளும விசாரியாமற போகாாகள. பிருநதையினதுகணவன சிவனாற் கொலலபபட்டொழிநதானுகையால, அநதப பிருநதையைக கறபழிதத விஷ்ணுவுககு உயிாதபபியதனறி அவனுயிரோடிருநதிருபபனுகில இராவணன கதியைப விஷ்ணுவபபோதே அடைநதிருபபதிலுநதபபாது. இவவளவு ஹேயஙகளுக கிடஞசெயவதாகியவிஷ்ணு மஹிமையைப பெரிசாக வெணணிககொணடுஇராமனுககு வநத பிரஹ்மத்தியை மறைககததேடுவதுஎநத விததததிற்பாாததாலும முடியாது! முடியாது!!

மேல, பிராம்ஹணனுயிருநதாலும வாசுதேவனைப பரனென்றறியாமையால இராவணன கழுதை ஜநமததையுடையவனுகச சாஸ்திரமுகததாலெணணப்படுகிறனென்று ஓா வசனததைப பிரஸதாபிதது, அநதககழுதையைககொனறதற்காக இராமனுககு ஹததி வரமாடடாதென்று நமமவணணாரககழுதையாகிய முடிசசூாமுதலி

பாரககதிமகிழநதனர இராவணன விஷ்ணுத்வேஷியா ளுலனறோ அவனைத தூஷிககலாம? அவன சிவபகதி யு டைமையும, விஷ்ணுதவேஷமினமையுங கொண்டிருந் தானுகையால அவனிடமொருதூஷணமுமேறாது. அவ னைபபோலவே இராமனுககுஞ சிவபகதியுடைமையும, விஷ்ணுதவேஷமினமையும வானமீகததிற கேட்கப்படு கையால, அவனைததூஷிபபவாகள இராமனையுந தூஷி ககவேணடியது இராமனுககு விஷணுபகதியும, சிவத் வேஷமினமையுங கொணடானலோவெனின, அகஸதிய ரால விரஜாதீக்ஷையடைநது சிவனையுபாசிதது ஸாவ ஸிததிகளும பெறறுனெனறது முதலிய சைவலட சணம இராமனிடங கேடகபபடடபடி வைஷணவ லட் சணமொனறுங கேடகப்படாமையால, இராமனை விஷ ணுபகதனெனறு கூறுதல கூடாது விஷணுவே இராம னுகையாலும அதுபொருநதாது இராமனுடைய பஸம ருதராக்ஷ தாரணமும, சிவபஞசாக்ஷரததியான விசிட் டமும, ஜடாகலாபமும, மரவுரியாடையும அவன சை வவேடததானெனபதைச சாதிததலால, அவறறிறகுவே றுன தாமாரோபணம அவனிடஞ செயதல கூடாது. இநதபபரியாலோசனையால, எநதவிததாலும இராமன இராவணனைபபோல சிவபகதனுயிருததலும, இராவணன இராமனைபபோல சிவபகதனுயிருததலுந திணணம. இத னுல, இராவணனிடந தூறறுந தூஷணம இராமனிடத திலு மேறுமெனறெணணி வாளா கிடககவேணடியதே விவேகிகள மரபாகும. இதுகாறுஞ செயதவிசாரம அம 'முடிசசூராளி காடடிய முண்டைவாசகததை அங்கீகரித் தாலுந தோஷமுணடாகாமையைககாடடவேயன்றிவே றில்லை. அநதவாககியநதானெனன சுருதியா? அலலது ஸ் மிருதியா? ஏதோ அவாநதரகறபனு வாககியமாகையால, அஃது விசேஷப்பிரமாணமாகத தலைககட்டமாடடாது. ஸமஸ்தவேதவேதாநதங்களிலும பரனுக நிசசயிககபப

எ ன னு ம

டடவா ஸ்ரீருதரஶூாததியே யெனபதை மேவிடஙகளில
யாமபிரகாசபபடுததியுளளேமாகையால, நாராயணனை
யேவேதஙகளிலபரனுகவறியவேணடியதுஎனபதறகாதா
ரமாக நமமுடிசசூராளிதேடிககொணடவாககியாாததம
நிலைககமாடடாது. எஙஙனமெனின, அநதவாககியததில
(వాసుదేవోనవిందతే)எனனுமபிரயோகமேயிருததலால, அதி
லவாசுதேவனே பரனெனறறியவேணடியது எனபதறகு
பபதமேது? வேதமபடிததறகுபபிரயோஜனமவாசுதே
வனை அறியவேணடியது எனபது மடடுமே கிரகிதது,
அஙஙனங கிரகிககுமிடததுமப பரமபொருளெனறு கிரகி
யாமலசேதனாகளில விசிட்டமுடையானெனறு கிரகித
து, அவனையேசிவோபாசனைககுச சானறாககணடுவழி
படாதவாகளகழுதைகளெனறறியததகக தெனபதேயா
வருங கொளளததகக* துணிவாகையால, அநத வாககிய
ததை ஆதரவாககொணடு இராவணனுககுக கழுதை
ஜநமததைத தாபிககமுயலு நமமுடிசசூா முதலியாரு
டைய ஜநமமே கழுதை ஜநமமெனறறியததககது இரா
வணன கழுதையலலவெனறேறபடட மேலநியாயததா
ல, பிராஹ்மணனுகிய இராவணனைககொனறதறகு இரா
மனஹததிககுளளாகவிலலையெனறு வெறிகொணடு கு
லைககு நாயகனை இமமடடில விடாமலினனுஙகொஞசங
துரததியடிப்பாம

எங்ஙனமெனின, சைவாகள் வேதாதிகளுககுத தப்ப
ர்ததஞசெயது காலம் போககுகிறாாகளெனறு பிரஸ்தா
பிதது, அவர்களை தபபிததைதைக காடடவேணடி இராமா
யணத்தில (అత్యపూర్వమహాదేవః ప్రసాదమకరోత్ప్రభుః) என்று
வசனத்தை யெடுததுப்பிரஸஙகிதது நமமுடிசசூர்த்தா
தர் தமது விவேகததைக கொஞசம வெளியாககிக் கொ
ணடனர். இநதவசனததுககுப் (பூாவததிலவிடததில பிரபுவா
கிய மஹாதேவா எனககுப பிரஸாதம பணணினுா) எனறு சிவ
பரமாக அர்ததஞ் சொலவது அயுக்தமென்று சாதிப்ப

தே நமமுதலியாரபிமதமாகும. இவவுணமை, இராவ
ணவதாநநதரமுணடான ஹததி தொலையும பொருட்
டுச சிவன பிரஸாதிததைதயே ஆணடு இராமனசொல
லிய தெனின, (பூாவம) எனகிறபதததுககுப பிரயோ
ஜனம யாது எனவும, இராவணனைக கொலலுவதற்கு
முனனா ஹததியுணடானவிதம யாது எனவும, அவ
சடாவியதால விளஙகும. இபபடி மறுததுவிடடுப் (பூா
வமிவவிடததில எனககு கருணை பிரஸாதம பணணினன) என்
று சீதையுடன இராமன சொனனதாகப பொருளுரைக்
கவேணடியதே உசிதமெனறு காட்டி, (மஹத) என்ப
து சலமும், (மஹாதேவன) எனபது வருணனுமாகக்
கொளளததகக ஆாததததையும விளககிச சைவாகளு
டைய தபபையும, தமமுடைய வொபபையும பிரகாசப
படுததிவிடடனா (கூாேசவிஜயங) எனனுஞ சுவடியி
லும இபபடியே அழூதிருபபதைபபிரஸதாபிதது " சிவா
திககியாததாவளி முதற்பாகததில (நரு) வது பககததில
ஸ்ரீசுநதரசிவாசாரியஸ்வாமிகள இனிது சணடிததிருபப
தேபோதுமாயினும யாமுஙகொஞசமீணடுப பரிகரிதது
விடுவாம இராமன பிரஹமஹததி நிவிாததியினபொருட்டு
மாததிரநதானோ சிவாராதனம பண்ணினன ? எபபோ
துஞ சிவபூஜை செயகிறவனெனறறிக உததரராமா
யணம, போதாயனராமாயணமஎனனுமிவைகளில இரா
மன அஸ்வமேதஞசெயது சிவனை ஆராதிததானெனறு
சொலலபபட்டிருககினறது. இனனும, இராமனுடைய
சைவதாமம (இராமாயணதாதபாயஸஙகரஹம) எனனுங கிர
நததததாலும விளஙகும. இவவாறு பலபடியாலுஞ சிவ
பூசைககுரியவனாய விளஙகும இராமன தனது ஹததி
தொலைய வேணடிச் சிவனை ஆராதித்தானெனறால நம்
முடிச்சூராளிககு ஆசசரியமாய விட்டதலலவா? (பாத்
மததில) இராமன ஜானகியைக காடடிறபறிகொடுதது
விட்டு அலைநது கொணடிருககையில, அவனிடஙகருணை

எ ன று ம

சுரநதவராகிய அகஸதியபகவான அவனைத் தெளிவிகக வேணடித ததவோபதேசஞசெயது, மேலவிரஜாதீக்ஷையால ஸமஸகாரமுஞசெயது சிவபூஜை யெழுநதருளப பணணிக கொடுததாரெனவும, அவவநுககிரகததையடைநது சிவபூஜையிற சிறநதவனாகிய இராமனுககுசசிவபெருமான வெளிபபடடுப் பாசுபதம எனனும அஸதரமும, சீதையை அடையும வரமுமபிரஸாதிதது அநதாததானமாயின ரெனவுஞ சொலலியிருததமகு நமமுதலியாரெனனசொலவாரோ தெரியாது. இநதவுணமையையேயனறோ சீதையைப பாாதது இராமன சொனனது? இநத ஸநதாபபததில (பூாவம) எனகிறபதம விரோதிககுமோ, விரோதியாதோ நமமுதலியாா கொஞசம யோசிககட்டும. அவா செததபிணமாகி வெநததும வேகாததுமாகச் சுடடுவிடபபட்டமையால, அவர்குஞசுகளாவது யோசிததுப பதிலசொலலடடும ஹே ஸீதா! உனனைப பறிகொடுதது அழுதுகொணடிருநத எனமனககலககந தீருமபடிப பூாவமிவவிடததில பிரபுவாகிய மஹாதேவா எனககுபபிரஸாதம பணணினா எனறு இராமன பிரஸதாபிததவுணமையே வானமீகததிற படிககபபடட தறியாதுவீணஸ்வபனங கொண்டு வெறிமுணடை யொதது நமமுடிசசூராளி புலமபியதை யாவரோவொபபுவாாகள்?

நமமுடிச்சூாமுதலியாா தனனோடேதொலையாமல கோவிந்தராஜன எனபவனுந தனனைபபோலவே ஸ்ரீமத ராமாயணத்துக்குத தான்செயத வியாகயானததில (பூாவம்) என்கிற பததைதக கடடிக்கொண்டழுதா்னென்று சாட்சிகொண்டுவந்தனர் வேண்டுமானால அநதஸாக்ஷிக்கும நமமுதலியாருககுக்கிடைதத பஹுமானததிற பாதி பகிாநது கொடுககத தீாமானிககிறோம். அதனால் ஸநதுஷ்டியடைந்து போகடடும. ஐயையோ! வருணன் பிரஸாதிததானென்று சொல்வதற்கு (மஹா

தேவ)சப்தத்தைக்காட்டிலும் வான்மீகிபகவானுக்குவே றுசபதங்கிடையாமற் போசசுதல்லவா? மஹாதேவருடி நாமம் ஸ்ரீசிவபெருமானுக்கே யன்றி வருணன்முதலிய போக்கு யாண்டுங் கேட்கப்படாமையாலும், வருண னை மஹாதேவனென்றும், பிரபுவென்றும், பிரஸாதித் தாவென்றுஞ் சொல்ல இராமனுக்கும், வான்மீகிக்கும் நாவெழுமாட்டா தாகையாலும், வருணன் என்பதற்கு அநேகபிரதிபதங்கள் அமரகோசாதிகளிற் கேட்கப் படு கையாலும், இராமன் வருணனைக்கோபித்து அவன்பேரில் சஸ்திரந்தொடுக்க யத்தனித்தபோது அவ்வருணன் இ ராமனைச் சரணடைந்து உயிர் தப்பினானென்று அவ் விராமாயணத்திலேதானேபடிக்கப்பட்டமையாலும் நம் முடிசசூராளிகுறைத்ததை ஞாளிகுறைப்பாகவேஒதுசக லாயிற்று. இப்படி நம்முதலியார் பரிகாரமெல்லாம் பல் லை யிளித்துக்கொண்டமையால், இராமன் பிரஹ்மஹத்தி நிவிர்த்தியினபொருட்டுச் சிவாராதனம் பண்ணினானெ ன்பது பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போல நாட்டப்ப ட்டது.

இது நிற்க, இராமன் பூசித்தலிங்கம் இராமலிங்க மானால் சிவலிங்கம் என்பதற்கு என்னபொருளென்று ம், இராமனைப்போலவே நரசிங்கன்—பலராமன் — கிருஷ் ணனிதயாதியாகளுஞ் சில இராக்ஷஸவீரர்களைக்கொன் றதற்கு அவர்களடைந்தஹத்தியைப்போக்கிய லிங்கங்க ள யாவை யென்றுங் கடாவி நமமுடிசசூரார் திருபதி யடைந்தனர். இலக்கணநூ லறியாதவேழையாகையால், சிவலிங்கத்துக்குப் பொருள் வினவினார். சிவலிங்கமென் றால் சிவன் பூசித்தலிங்கம் என்று பொருளுண்டாவதா க அவர் கொண்டு குரைத்தனர். (சிவலிங்கம்) என்பதை ஏகாதசிவிரதம் என்பது போலவும், (இராமலிங்கம்) என் பதை ஸீதாராமன் என்பது போலவும் அறியத்தக்கது. பன்றி, மீன், ஆமை இதயாதி அவதாரங்கள் கேவலம்தி

என்னும

வான்மீகிபகவான் அவைகளுக்கு விரோதமுண்டாகாத வாறு தமது காவியத்தைச் செய்து முடித்தனா. இவ்வி ஷயத்தை யிவ்வளவிலே முடித்து, மேலவிஷயத்தைத் தொடங்கிப பரிஷ்காரப்படுத்துவாம.

நரசிங்கமூர்த்தியைச் சிவன் சரபமாக வந்து சிட சித்தானென்பதும, சிவன் திரிபுரஸம்ஹாரஞ் செய்தா னென்பதும, மார்க்கண்டேயருக்குச் சிவன் சிரஞ்சீவி பட்டங் கொடுத்தானென்பதும பொயயென்று பேசி முடித்துப பாணாசுரன சண்டையில, தங்கணமயிரவதா ரமூர்த்தியாகிய கிருஷ்ணனுக்குப பயந்து சிவன ஓடிப போய விட்டதொனறே மெயயென்று நமமுடிசசூாமுத லியாா பிரஸங்கஞ் செயது மாழகினா இவறறுள நர சிங்கவதத்தைச் சிவபாரமயப பிரதரிசினில (சஉ) வது பக்கததிலும, சிவாதிக்யரத்னாவளி (உ) வது பாகததில (கூ௫) வது பக்கததிலும விஸ்தரித்திருக்கின்றேம. திரி புரதகன விஷயத்தையும, மார்க்கண்டேயா விஷயத்தை யும ஷெ ரதநாவளியில முறையே (அ௯) வது பக்கததி லும், (கசஎ)வது பக்கததிலும அதிகமாகப பிரவசனம பணணி யிருக்கினறேம. பாணாசுர விருத்தாநதத்தை ஷெ சிவபாரமயப பிரதரிசினியில (அஉ) வது பக்கததிற செவ்வையாகப பரிஷ்கரித்திருக்கின்றேம. யாம நூதன மாக வொன்றுஞ் சொலலவேணடியதிலலை. இனி, நம முடிசசூாப பாஷண்டிக்குப புததியுண்டாகும் பொருட டுப பினவிஷயங்களை யோசிப்போம அவசியமாயிறறு

ஸ்ரீசிவபெருமான் தேவர்களைரக்ஷிக்குமபொருட்டுஅந நியஸாத்தியமாகாத காளகூடபக்ஷணஞ்செயதருளிய வி ஷயத்தில நமமுடிசசூர முதலியாா தமது ஞானிகுளைப பைக்காட்டிமகிழ்நதிருக்கின்றனா. எங்ஙனமெனின், சிவ ன் விஷபானம்பண்ணினனென்பது அவருக்குபபெருமை யாகமாட்டாதென்றும, அதைப்போனதைககாகபபானமப

ணுகிற ஸித்தர்களுக்குப் பெருமையுண்டானாலன்றோ சிவனுக்கும் பெருமையுண்டாகுமென்றும், விஷந்தீண்டியுஞ் சாகாமலநேகர்பிழைத்திருக்கிறார்களாகையால், அப்படியே சிவனும்விஷத்தாற்கெடுதியடைந்திலனென்றும், பிரகலாதர் விஷத்தாலிறவாமலமுதுண்டவர்போற்களித்திருந்தாராகையால், அவரைக்காட்டிலுஞ் சிவனிடங்கண்ட வுசிதம் யாது என்றும், பூதகியினுடைய ஸ்தன்யபானத்தாலுண்டான விஷத்தைக்கடந்த கண்ணனிடத்துள்ளமகிமையில் சிவனிடத்தில் என்னமஹிமை விசேஷமென்றுஞ் சில பேயுக்திகளைக்காட்டிக் கூரேசவிஜயத்திற்சொல்லியிருப்பதை அநுசரித்துச் சிவன் விஷபானம் பண்ணினானென்பது பொய்யென்றும், விஷ்ணுவே விஷபானம்பண்ணினானென்றும், அங்ஙனம் விஷ்ணு பானம்பண்ணிய சேஷத்தைச் சிவன் பானம்பண்ணத்தொடங்கி, அதற்கே முடியாமல் அச்சுதா-அநந்தா-கோவிந்தா என்னும் விஷ்ணுநாமங்களை யுச்சரித்துப் பிழைத்தானென்றுங் கதறியழுததேயாம்.

இப்படித் துக்கங்கொண்டாடும் பாஷண்டிகள் கூற்றைக் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். விஷத்தைப்போதைக்காகப் பானம்பண்ணுகிறார்கள் ஸித்தர்களென்று அவர்களே கூறினர். போதையென்பது மயக்கமாகையால், ஸித்தர்களை விஷமானது மயக்கி விகாரப்படுத்தியது கொஞ்சம் அதிகரித்தால் அதுவிபரீதமே செய்யும். அத்தகைய விசாரம் சிவனாரிடம் பயன் செய்யாது. தம்முடைய போதைக்காகக் கொள்ளாமல் தேவர்களை ரட்சிக்கும்பொருட்டு விஷத்தைப் பானம்பண்ணிய சிவனார் தன்மை பரப்பிரயோஜனமாய் முடிந்தது. இதனால், ஸித்தர்களோடு சிவனாரையுவமைகூறியது செருப்படியுண்டு போயிற்று. விஷந்தீண்டப்பெற்றோர் அதனால் வருந்தி, அதுதீரவேண்டி மணிமந்திரஔஷதங்களைப்

என்னும்

பிரயோகித்துத் திருப்பிக்கொள்வர். சிவனை விஷம் வந்தடுத்து வருத்தியதின்று. அவர் வருந்தியதுமின்று. பின்னொரு சிகிச்சையை அவர் தேடியதுமின்று. அதனாலவர் துக்கநிவிர்த்தியும், சுகப்பேறு மடைந்ததுமின்று. விஷந் தீண்டப்பெற்றவர்கள் அது நிவாரணமாதற்குத் தேடும் உபகரணமாத்திரமாகவே அமைந்தனர். விஷந் தீண்டப்பெற்றபோ மணியையும், மந்திரத்தையும், ஔஷதத்தையுந் தேடுமாபோல, விஷவேகத்தை யாற்று திரிந்தோடிய தேவர்கள் சிவனை அடைக்கலம்புகுந்தார்கள். மணிமந்திர ஔஷதங்கள் சீவர்களுக்கு விஷநிவிர்த்தியைச் செய்வதுபோல, சிவன் தேவர்களுக்கு விஷநிவிர்த்தியைச் செய்தருளினர். இந்த விசாரத்தால் தலைக்கேறிய விஷத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளுஞ் சீவர்கட்டமையைச் சிவனிடங்கூறவந்த தார்த்தபிணங்களைத் தடிகொண்டடித்து ஓட்டவேண்டியதாயிற்று. பிரகலாதனைக் கொல்லவேண்டி இரணியன் பாம்புகளைக் கடிக்கவிட்டான். அவற்றால் விஷமேறி அவன் சாகாதிருந்தது விஷ்ணுவினுடைய அநுக்கிரகம். சிவனுக்குத் தீங்கிழைக்க யாராமுயன்று விஷத்தையுய்த்தார்கள் யாருடைய அநுக்கிரகத்தால் அது அவருக்கு நிவிர்த்தியாயிற்று? பிரகலாதனுக்கு விஷ்ணு அநுக்கிரகித்ததுபோல, அவ்விஷ்ணுமுதலாகிய தேவர்களுக்கு அநுக்கிரகிக்க வேண்டி விஷத்தையுண்டருளிய சிவனார்தன்மை அளவிட முடியாததாயிற்று. பூதகி விஷத்தைக்கண்ணன் கடந்து தன்னுடைய க்ஷேமத்தின்பொருட்டு. கடல்விஷத்தைச்சிவன் கடந்தது லட்சுமி ஸரஸ்வதியென்பவர்களுடைய தாலிகணிலைத்தற்பொருட்டு. ஸ்வப்பிரயோஜனமாக விஷத்தைக்கடந்த கண்ணனைக்காட்டிலும் பரப்பிரயோஜனமாக விஷத்தைக்கடந்த சிவன் மஹிமை ஏற்றம்பெற்றது. ஸ்வப்பிரயோஜனமாகவேனும் விஷத்தைக்கடந்தது உசிதமெனின், அது சிவாநுகாஹ லப்தமெனவறிக. விஷ்

ணுவினுடைய வொவவொரு ஜநமஙகளிலுஞ சிவஞரிய஼ஙகபபணணுதலே உணமை நூறறுணி வாகையாலும, யுகதி யநுபவஙகளுககும அது பொருநதுகினறமையாலும பூதகிபினுடைய விஷததைக கணணன் கடந்தது ஸ்வதநதிரமாகமாட்டாது. (அரியீனாநதவதாரசசெயல யாவுமரனசெயலாம) எனவும, (தரியாதனதிராமனுடன பரசுராமன சமாபொருத சுதையுலகிற சாறறவீரோ) எனவுமவருமானறோா திருவாககுகளானுமறிக. அனறியும, ஸிததாகளேயும, விஷநதீண்டப்பெறறவாகளேயும், பிரகலாதனேயும வருவிதது, அவாகளேககாட்டிலுங கணணனிடதது என்னவுசிதமெனறு அவாகேட்டபடியே திருபபிக கடாவுவாாககும பதில சொலலடடும. இபபடி யாம் பரிகரிதது ஒவவொனறையுஙகழிததலால், நமழூதேவிமுதலியாருக்கு ஒருலாபமுங்தேறுமற்போயிறறு. இதனுல், சிவபெருமான விஷபானம பண்ணிததேவாகளே ரக்ஷிததாரெனறு சிவனடியாாகள் கூறுஞ சிவோதகாஷம் பசுமரததாணியறைநதாறபோல நாட்டபபட்டது.

இனி, விஷ்ணுவே விஷபானமபண்ணித தேவாகளே ரக்ஷிததாரெனவும, அவருணடு சேஷிதத வுச்சிஷடததையே சிவனுண்டாரெனவுங கணமயககேறிபபுலமபு மாபாஸததையுங காறகடைகொண்டொதுககியொழிபபாம சிவனே விஷமுண்டு தேவாகளேக காததாரெனவும, அஙஙனமுணடருளியபோது அநதவிஷங கண்டமட்டிலேதானே நினறுவிட்டமையால (நீலகணடர்) என்னுநதிருநாமம அவருககு வேதாதிகளிறகேட்கபபடுகிறதெனவும, அது கணடமட்டிலே நிலலாது காபபத்துட்சென்றுல் அஙகுளள சேதனுசேதனஙகள் யாவும் நாசத்தையடையுமெனவும வேதவிததுககளறிநதுரைபபர். அனறியும, (நீலகணடமானது) ஆத்மாககளுககு ஆபத்துநோநதகாலததில தானே ரக்ஷிககின்றவ ரெனபதறகும்,

என்னும்

தன்னையேயாவருஞ் சரணமடையவேண்டியதென்பதற்கும் ஹேதுவாகச் சிவபெருமான் தரித்திருக்கும் அடையாளங்களி லொன்றாகவும் பெரியோர் கூறுகின்றனர். இத்தகைய வுண்மைகளை மறைத்துவிட்டு விஷ்ணுவே விஷபானம்பண்ணினாரென்று கூறுவதை எந்த விதவான்களோ வொப்புவார்கள்? (యస్యగ్రీవేగరంఛవిర్విశ్వపర్యగ్దిశో విసర్ప దుత్సర్పదసహ్యవీర్యః। భీతాఃప్రజాఃసద్యపురంగచేశ్వరాః శరణమాగతాస్త్వ రణంసదాశివం) என்னும் பாகவதவசனத்தால் திக்குகளிலும், ஆகாசத்திலும், பூமியிலும் பரந்து ஸஹிக்கக்கூடாத வுபத்திரவத்தைச் செய்திருந்த காளகூடத்தினுக்கிரவேகத்தைக் கண்டு பயந்து ஒருவராலுங் காப்பாற்றமுடியாமற் கைவிடப்பட்டவர்களாய்த் தங்கள்பிரபுக்களுட்பட்டப்பிரஜைகள் பரமேசுவரனைச் சரணமடைந்தார்கள் என்று வெளிப்பட்டது. அங்ஙனஞ் சரணமடைந்தவர்கள் "న తేగిరిత్రాఖిలలోకపాల విరించివైకుంఠసురేంద్రగమ్యం। జ్యోతిఃపరంయత్రరజస్తమశ్చ సత్వంనయద్బ్రహ్మనిరస్తభేదం" என்று துதித்தார்களாகையால், அதனுண்மையையுங் கொஞ்சம் விரிப்பாம். (ஹேபரமசிவா! உனது ஜ்யோதியானது திக்பாலகாள் - பிரஹ்மா - விஷ்ணு - இந்திரன் முதலான யாவர்களாலும் அடையக்கூடாதது. ஸத்வரஜஸ்தமோ குணரஹிதமாகவும், பேதரஹிதமாகவு முள்ளது) என்றுவெளிப்பட்டது. இவ்விரண்டு வசனங்களாலுஞ் சிவோத்கர்ஷமானது கண்டாகோஷமென முழங்குகையால், அப்பேதைகள் இனி நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சாகவேண்டியதைக்காட்டிலும் வேறு கதிகாணோம்.

மேலே கூறிய முதல்வசனத்தில், பிரஜைகள் தங்க பிரபுக்களுட்படச் சிவனைச் சரணமடைந்தார்களென்று சொல்லப்பட்டமையால் அந்தப்பிரபுக்களாவார் பிரஹ்மவிஷ்ணுவாதிகளென்றே அறியவேண்டியது. பிந்திய சுலோகத்தில் வைகுண்டநாதன் முதலிேனாருமடை

யக்கூடாத ஜ்யோதியாயுள்ளவனென்று சிவபெருமான் துதிக்கப்பட்டமையால், விஷவேகத்தா லிரிந்தோடிய அவர்கட்கிலமையைக் கண்டே தேவர்களவ்வாறு கூறினரென்று கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. இதுநிற்க, விஷ்ணுமுதலினோ ரப்போது எங்கிருந்தார்கள்? சிவனெங்கேயிருந்தார்? தேவர்கள் ஸ்ரீகைலாசத்துக்குப்போய் முறையிட்டதாகக் கூரேசவிஜயக்காரனே யொப்புக்கொண்டானகையால், சிவன் அப்போது சமீபத்திலில்லையென்று ஏற்படுகின்றது விஷ்ணுவோவெனின், "ఏనోపాంసంత్ర్య భగవాన్ భవానీంపశ్యభావనః। తద్వ్యథాం హ్యస్యమారేఛే ప్రభావజ్ఞో న్యమోచత। తతః కరతలీకృత్య వ్యాపీహాలాహలంవిషం। అభక్షయన్మహాదేవః కృపయాభూతభావనః। నిశామ్యకర్మ తచ్ఛంభోః దేవదేవస్యమీఢుషః। ప్రజాదాక్షాయణీబ్రహ్మా వైకుంఠశ్చశశంసిరే" என்னும் பாகவதவசனத்தில் (ప్రజాదాక్షాయణీబ్రహ్మా వైకుంఠశ్చశశంసిరే) என்ற பகுதியால் ஸமீபத்திலிருந்ததாகவே வெளிப்படுகின்றது. அன்றியும், எங்கும் வியாபித்துத் தகிக்கும் பிரபாவத்தைக் கொண்டிருந்த காளகூடத்தை மஹாதேவரானவர் ஸர்வபூதங்களிடத்தும் வைத்த கருணையால் தமது கைத்தலத்தில் வாங்கிப் பட்சணம்பண்ணினாரென்றும் அதனாற் பெறப்படுகின்றது ஸமீபத்திலிருந்தும் விஷ்ணுவாதிகள் அந்த விஷத்தை ஹரிக்கத்தக்க ஸாமர்த்தியரல்லாதது கொண்டே யன்றோ தூரத்திலிருந்த சிவனையே தேவர்கள் சரணபுக நேரிட்டது? விஷ்ணுவானவர் சமீபத்திலிருந்து பட்டபாட்டையும், கெட்டகேட்டையுங் கொஞ்சம் விரிக்கின்றோம். பிரஹ்மாண்டபுராணத்தில் "తస్య ఃష్ణురహంవాపి సర్వేవాసురపుంగవాః। నశక్నువంతో వైసోఢుం వేగమస్యత్ర శంకరాత్। విషేణోత్థిష్ఠమానేన కాలానలసమత్విషా। నిఃసఙ్గోరక్తగౌరాంగః కృతః కృష్ణోజనార్దనః" என்னும் வசனத்தால் அந்தவிஷத்தினுடைய வேகத்தைப் பரிப்பதற்கு நானும், விஷ்ணுவும், ஸர்வமான தேவர்களும் ஸமர்த்தராகமாட்டோம்,

என னும

சஙகரனைககாட்டிலும ஸமாததா வேறேயொருவருங கி டையாது, அந்தவிஷமானது விாததியடைநது காலான லததைபபோ லெழுமபி ஜநாாததனராகிய விஷ்ணுவை இரகதமயமான செநநிறமாககிக கறுககசசெயது கிருஷ ணராககிவிட்டது என்று பிரஹ்மதேவா சொனனதாக வெளிப்பட்டது வாயுபுராணததில, "తంస్పృష్ట్వైర క్తగౌరాంగం కృతంకృష్ణంజనార్దనం। భీతాస్సర్వేవయందేవ త్వామేవ శరణంగతాః" என்னும வசனததால விஷததால இரகதமடமான செ நந்றநதோயநத ஜநார்த்தனா கறுததுக கிருஷணராயவி டட பயஙகர வடிவததைப பாாதது நாஙகள ஸஹிகக மாட்டாமல பயநது தேவரீரைச சரண மடைநதோம என்று தேவாகள சிவபெருமானைப பாாததுச சொனன தாக வெளிபபட்டது. இவவிரணடு வசனஙகளும சிவபு ராணம, அலலது விஷணுபுராணஙகளிற சோநதனவன று இரணடுககும மததியஸதமான புராணஙகளிற சோ நதனவாகையால, பாரபக்ஷஞசொலலமுடியாது. இவ றறினுணமையால ஸமீபததிலிருநத விஷ்ணுவினுடைய கௌரவம வெளிபபட்டது. இபபெருநதகையாரிடததி லோ பிரஜைகள முறையிட்டுககொளவாாகள? காலிற றனைபபட்டு இடறிவீழுகினறவொருவனையோ மறறொருவ ன தனனுடைய தலையைக கறறறதத தேடிககொளவான? காலகூடாகனியால பரிபூதராகி யோடியொளிககுமவிஷ ணுவைநோககிததேவாகள சரணமடையவேணடிய அவ சியமிலலையாகையால, அவர்கள சிவனையேதேடிச சரண மடைந்தார்கள் தேவரினத்திறசோந்து விஷ்ணுவும சி வனை அடைககலம புகுநதாராகையால அவாகளை ரக்ஷி ககவேண்டி அந்த விஷததைபபானம்பணணியருளியது சிவனாது பெருஙகருணையென்று யாம்துணிவதேமரபு

இஙஙனமிறக, காகுத்தன, கடலவாஙகதன, முசுகு நதன், சகரதன், அாஜுனனித்யாதியர்பால ஒவ்வோாகா

லத்திலே தேவர்கள் சரணமடைந்தார்களாகையால், அப்ப
டியே சிவனைப்பக்க விப்போது சரண மடைந்தார்கள், வி
ஷ்ணுபக்கல் சரணடையாததுகொண்டு விஷ்ணுவைக்
காட்டிலும் அந்தக்கட்டுவாங்கத்தை முதலினேருயர்ந்த
வராகிறபோது வேண்டுமாயின், விஷ்ணுவைக்காட்டிலு
ஞ் சிவனுமுயர்ந்தவராகட்டுமென்று ஒரு பேயுக்திசொ
ன்னார்கள் எந்தெந்தக்காரியங்களை யார் யாரால் முடித்
துக்கொள்ளவேண்டுமோ, அந்தந்தக் காரியங்களை அவ
ரவர்களால் முடித்துக்கொள்வார்கள். காருத்தன்முதலி
னோரும் அவரவர் சத்திக்குத் தக்க காரியங்களையே செ
ய்வார்கள் அப்படியே இந்திரன் சத்திக்குத் தக்கதும்,
பிரமன் சத்திக்குத்தக்கதும், விஷ்ணு சத்திக்குத்தக்கது
மாகிய காரியங்களையே அவரவர்களுஞ் செய்யாநிற்பா
ர்கள் விஷ்ணுவாலாகத்தக்கதைப் பிரமனும், பிரமனுலா
கத்தக்கதை இந்திரனும், இந்திரனுலாகத்தக்கதை மற
றையருஞ் செய்யமுடியாதாற்போலவே யன்றோ சிவனு
லாகத்தக்க காரியத்தைச் சிவனைத்தவிர விஷ்ணுமுதலா
ன யாவராலுஞ் செய்யமுடியாது அனன்னியஸாத்திய
மாசாத காரியங்களைச் சிவனொருவரே முடிக்கின்றவரெ
ன்பதற்கு ஜலந்தராந்தக ஷிந்துராஸுர திரிபுரவிஜயப
பிரஸங்கங்களே போதும். அன்றியும், மேலவசனங்களி
ல் (కిసర్వదుస్సర్వసహ్యమిర్త్యైః) என்றும், (అరక్షమాణాశ్శరణంసదా
శివం) என்றும் போந்த பிரயோகங்களால் விஷ்ணுமுத
லான யாவராலுங் கடக்கமுடியாதசக்தியை யுடையதெ
ன்று விஷத்தையும், அந்த விஷ்ணுமுதலான யாவராலு
ங் காப்பாற்றமுடியாமல் கைவிடப்பட்டார்களென்று பி
ரஜைகளையும் பிரஸ்தாபித்திருப்பதால், சிவனைக்காட்
டிலும் விஷாபஹாரஞ் செய்யத்தக்கவர்கள் வேறொரு
வருங் கிடையாதென்பதும், அதைச்சாதிப்பதற்கு அவ
ரொருவரையே சரண மடையவேண்டியதென்பதும்,
அப்படியே தேவர்கள் சரணமடைந்தார்களென்பதும்,

என்னும்

அங்ஙனமடைந்தது காகுத்தன் முதலினோரை அவர்க ளடைந்ததுபோலாகாதென்பதுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. இன்னும் யோசிக்கில், இரணியனைக்கொல்லும் பொருட்டும், இராவணாதிகளை வதைக்கும்பொருட்டுந் தேவர்கள் விஷ்ணுபக்கல் சரணமடைந்தும் அத்தேவர்கள் கட்டுவாங்கத்தன் முதலினோர் பக்கல்போய் முறையிட்டதற்குச் சமானமாகி விஷ்ணுவுக்கும் அபகர்ஷ முண்டாய்விடுமல்லவா? அப்பேதைகள் சிவனாரிட மேற்பப்புகுந்த தூஷணம் அப்படியேதிரும்பித் தங்கள்விஷ்ணுவின் றலையிலேதானே யேறிக்கொண்டமையால், அவர்கள்கந்தை யடங்கி இனியாவது ஒடுங்கிக்கிடப்பாராக.

இனி விஷ்ணுவே விஷமுண்டாரென்று அவர்கள் குலைக்குங் குலைப்பையும் அடக்குவாம் இதற்குப்பிரமாணம் எங்கே? பாகவதம், இராமாயணம் இத்யாதி விஷ்ணுமஹிமாவர்ணனைகளையுடைய நூல்களிற் கூறியிராத தொன்றை அவர்கள் கண்டுபிடித்தது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! அவைகளிலும், பாரதத்திலும் பரமதயாபர மூர்த்தியாய் விளங்கும் ஸ்ரீபரமேசுவரர் தமது ஸ்வஸாமர்த்தியத்தால் காலானலத்தை ஹரித்தார் என்று சொல்வதற்கு மாறாக விஷ்ணுவே அதை ஹரித்தாரென்று சொல்வது முழுமோசமன்றி வேறில்லை. ஸ்ரீஹரிவான ஞர்த்த ரசிதமாய் விளங்கும் பாகவதாதிகளில் விஷ்ணோத்கர்ஷஹேதுவாகிய அமிருததானப்பிரஸ்தோத்தரமத்தியில் விஷ்ணு மஹிமாப்பிரகாஷகாரணமான விஷ்ணுக்ருத காலகூடஹரணப்பிரபாவத்தை உபேக்ஷித்துவிடுவதற்கு என்ன நிமித்தமுளது? மேலிடத்தில் விஷவேகத்தால் விஷ்ணுவுக்கு உடன்முழுதுங்கரிந்துபோயிற்றென்றுகூறிய பிரமாணத்தைக்காட்டியிருக்கின்றோமாகையால், அத்தகையோரை விஷத்தைப்பானம்பண்ணினவரென்று சொல்வது எங்ஙனமிசையும்? (விடவேகத்தானமே

ளிவெநதமாருளே-விடமுணடானெனனையித்வினே - விடமுண
டே - அனறுசிவனசாவாககா லறறுவிழுமேதாலி - அனறலாமேன
மஙகைதனககால) எனறு சிவததவ சிநதாமணியிற் போ
நதவாறுங கண்டுணாக. (பொஙகுகடனஞசையுண்டு பூமகட
கு நாமகட்கு - மஙகலியபபிசசையிடவநதோனே) எனறும,
(ஓதவிடமுண்டுபயநிறததாமரைமேற - கோதையாககுசதாலி
கொடுததவரா) எனறும பெரியோாகள கூறியிருபபதனு
னுஙகாணக. ருகவேதததில,எடடாமடடகததில (ఈశిప
స్యపాత్రేణ యద్రుద్రేణాపిబత్సహ) எனறு போநதவசனத
தைககாடடி உருததிரனுகிற பாததிரததால மயிரழகா
லே (கேசி)எனறு பெயாவகிதத விஷ்ணுவானவர் விஷ
ததைப பானமபணணிஞரெனறு அபபேதைகள சாதிக
கிற பிரமாணமுணடேயெனின, அவாகள வியாககியா
னததை நிலைககப்பணணும உபபிரஹ்மணமொனறு
ங கேட்கபபடாமையாலும, அனேகமாயுள்ள ஸபபிர
மாணஙகளை விரோதிககினறமையாலும அவாகூறும
பொருள நிலைககமாடடாது. அநத வேதவாகயததுககு
ஸா்வஸமபிரதிபனனமாக யாம பொருள கூறுகினறே
ம. (సర్వోవ్యోమకేశో భవోభీమా। స్థాణూరుద్రఉమాపతిః) எனறு அ
மரவிஹ்மததிற படிககபபடடபடிச சிவனை வியோ
மகேசனெனறு வேதாதிகள கூறுகினறன. ஆதலால
(கேசி)எனபது ஆகாசததைக கேசமாகவுடைய சிவன
எனறு பொருளபடும ஆகவே, அநதக கேசியாகிய
சிவன பயஙகரமான பாததிரததால விஷததைப பா
னமபண்ணிஞரெனறு கொளவதே பொருநதும். ருத
ரசபதததுககுப (பயஙகரம) எனறு பொருளுணடா
கையால, எமது வியாககியானம நிலைதளரமாட்டாது.
இன்னும வேறுவிதமாகவுங கூறுகினறோம். எஙஙன
மெனின், விஷநதோனறியகாலததில அதை யெடுதது
ககொண்டு வருமபடித தமது ஸாரூப்பியததை யடைந
துளள கணஙகளுககுத் தலைவராகிய ஸ்ரீஸுநதரமூாததி

கருப் பரமேஶ்வரா கடடளையிடடனர். அபபடியே ஸு-
நதராபோயக கொணடுவந்து கொடுததாராகையால, அ
வருககு (ஆலாலஸுநதரா) என்று காரணப்பெயா உண
டாயிறறு. ஸுநதரரு மோருருத்திராராகையால (உருதநி
ரஞ்சிற பாசதிரசதால) எனபதை ஸுந்தரமூாததி யிடம
ஸமாததிதது வியோமகேசியாகிய சிவனே விஷமுண
டானொனறு யாம சாதிப்பதி லெனனதடையுளது? இவ
வுண்மை ஸ்ரீஸ்காநத மஹாபுராணததிற் பெறபபட்ட
மையுங கணடடஙகுக. இபபடி எலலாவிததததாலுஞ
சிவோதகாஷமே நிலைததலால, விஷ்ணுவுணடசேஷத
தையே சிவன உணடானொனறு அவாபுலமபும் மறறை
ரோதனததையும இனி அடஙகசசெயவாம.

விஷணுவானவா விஷததையுண்டானொனறே கொ
ளவாம. அதில சிலபாகம சேஷமாய நினறுவிடடதெ
னனை? விஷ்ணுவுககு வயிறுபிடிககாமற்போசசுதா? அல
லது உண்டு தெவிடடிபபோசசுதா? அலலது சேஷத
தையுஞ சாபபிடுவதற்குளளாக விஷந தலைககேறிபபோ
ச்சுதா? அலலது சேஷிததபாகம ருசியிறகுறைநதுபோ
சசுதா? அலலது முனனயினறதைக காடடிலும வேகம
அதிகரிததுப்போசசுதா? அலலது கொஞசம அதில்
வேணடுமெனறு சிவனே கேடடாரா? அலலது விஷ்ணு
வே சிவனைப பரிக்ஷித்துப பாாததாரா? இவவாறு பரி
ஹாஸததைப பெறறொழிதலால, விஷ்ணுசேஷததைச
சிவனுண்டானொனறு கூறுங கலதிகணமதங காலைவாரி
கொணடது சாககளைபபொஙகல, புளியோரை, ததி
யோதனஙகளா யிருநதாலுஞ சேஷததை ஒருவன்
அபேக்ஷிக்ககககூடும. விஷாகனியையோ ஒருவன பக்ஷி
கக ஆசைகொளவான்? அதிகமாயுண்ட விஷ்ணுவுககு
உடனமுழுதுங கறுததது எனவும, அறபமாயுண்ட சிவ
னுககுக கண்டமாததிரங கறுததது எனவும அவாகளை

கூறுவதுணடாகையால, உடனமுழுதுங கறுத்துத திய நதுபோன விஷணுவைச சிவன அபபோது நேரிலகண டிருநதும,அததகைய விஷசேஷததுககு ஆசைப்படுவா ரா? விஷ்ணுவே வலிநதுகொடுததாலும வாஙகிககொள வாரா? தானகெடடேவா ஒருவன மருநது கொளவான? இநதமூடககதை ஸாவாநுசிதமென வறிநதிடுக. எப போது விஷததால விஷ்ணுவுககு உடலகறுததது விகா ரமுணடாசசுதோ,அபபோதே அநத விஷததுககு இன னும அதிகவிகாரததைசசெயயுமாறறல உணடென று யோசிககவேணடி யிருககினறது அதனுல அபபோதிரு நத விஷததால உடலமடடுங கறுததது எனவும, இன னும அதிகவிஷமிருநதுணடால ஆளையே கொலலும எனவும என யோசிககககூடாது? சிவனது கணடத தில விஷநதஙகி நீலகணடமானது அவரது திருமேனி விகாரபபடடதனறு பளிஙகுப பாததிரததில வைதத பொருளொனறை அது வெளியிறகாடடு மநிலையிற கொளளததககது சிவபெருமான தெளிபளிஙகனை திரு மேனியுடையாரெனபது வேதததின றுணிவாகையால, அவா கருணையால நிறுததிய கறுததநிறததையுடைய விஷசசாயையே அசசிவனாதுகணடம நீலமாயினமை ககுக காரணமெனறறிக

இதுகாறுஞசெயதமுடிததவிசாரததால் விஷ்ணு வானவா விஷமுணட திலலையெனறும, விஷணுவினு டைய சேஷததைச சிவனுணடதிலலையெனறும, விஷ முழுதையுஞ சிவனே விஷணுமுதலானவாகளை ரக்ஷிக குமபொருடடு உண்டருளினுரெனறுஞ சாதிககபபட டதாகையால, அவாகளுடைய திருட்டுத்தனததை இன னுங கொஞசங காடடியொழிபபாம ஸ்ரீமதராமாயண ததில, "హాలాహలంవిషంసర్వం సజగ్రాహామృతోపమం" எனவும், நாரசிஙகபுராணததில, "మథితాద్వారిధేర్జాతం కాలకూటంమహా

என னும ம

విషం| మృత్యుంజయుత్వయా సర్వం నిశితం సుర సన్నిధౌ" எனவும் போ ந்த வசனங்களால அதிகவிஷத்தை விஷ்ணுவுண்டார், கொஞ்சம் விஷத்தைச சிவனுண்டார் என்று பெறப படாமல விஷமாதயநததைதயுஞ சிவனேயுணடருளினு ரென்று பிரஸித்தியாக வெளிபபடுதலையுஙகணடு நாணு வாராக. ஸாவவிஷத்தையுஞ சிவபெருமானே பானம பண்ணிவிட்டாரென்று வானமீகிபகவான முதலிேனுர கூறியிருபபதை இனியாவதறிந்து அனனோர குணபப டு எரிவாய நிரயத்துக கிலககாகாமல தபபித்துககொ ளவாராக

இன்னுமொரு விசித்திரம பகாநதனா - அது சிவ ன விஷமுணடபோது கருடனைத தியானித்து உணடா ரெனபதேயாம. கருடன ஸாபபவைரியாகையால விஷா பஹாரத்துககு அவனையுங காரணமாககறபித்துககொ ணடாாகள அவன ஸாபபவைரியெனபது உணமையா னுலும, அதுவும ஓா காலத்திற பொயடாயொழிநதது எஙஙனமெனின, சிவதரிசனததுககு ஓாகாலததிலவிஷ் ணுபோயிருந்தனா அபபோது உடனபோயிருந்த கருட னைபபாாதது, சிவஜடாமணடலததி லூாநது விளையாடிக கொணடிருந்த ஸாபபமொன்று (ஏனசருடா சுசமா) என்று கேட்டது. கருடனவெடகி (இருக்குமிடத்திலிருநதால ஸுக நதான) என்று பதிலுரைத்தான. இது லோகபபிரஸித் தியான நிதரிசனமாகையாலும, இதை யுபமானமாகக கொண்டு (மெலியாாவலிய விரவலரையஞசாா - வலியாாதமை த்தாமருவில - பலியேல - கடவுளவிாசடைமேற கடசெவியஞசா தே - படாசிறையபபுளளரசைபபாாதது) என்று நீதிநூலொ னறில பெரியோா கூறியிருககின்றமையாலுங கருட னது யோகயதை வெளிபபடடது. சிவனுடைய பலத தால ஸாபபததுககு ஆதிககமுண்டானபடியே விஷ்ணு வினுடைய பலததால கருடனுககு ஆதிககமுணடாகக

கூடாதா? சிவனுடைய சாாபால ஸாபபததுககு முன்
னிலலாத ஆதிகயமுணடானதும, விஷணுவினுடைய
சாாபால கருடனுககு முனனிருநத ஆதிக்யம போன
துமே யனறே இதனல வெளியாயிறறு? விஷணுவும
அபபோது கூட்விருநததேயனறித தூரமானதில்லையே!
இதையோசிககையில கருடனுதிகயமும, விஷ்ணுவாதி
கயமு மாகிய விரணடுமேயனறே போயினவாக வெளி
படுகினறது? இபபடிபபடடவாகளையோ சிவன தேடி
கடுகாணடனா? விஷணுவைத தியானிததாடுனறுசொ
லவதே சிரிபபைத தருமாறல, கருடனைத் தியானிததா
னெறு சொலவது ஏன சூததாறசிரிககச செயயாது?
இனனுமநதககருடன நநதிபகவானிடததில ஓா காலப
ராதபபடடுப படடபாடுங கெடடகேடுஞ சொலவிமு
டியாதே! நநதி யெமபெருமான ஸ்வாஸமவிட்டபோது
அததகாறறுமல காதவழிதூர மெசசிறகலையாகப பறந
தும, அதை யுளளேவாஙகுமபோது கூடவெவநது நா
சிததுளையிற புகுநது அழிநதும பலதுனபதது ககாளா
கிய வுணமை ஸ்ரீஸகாநததநிற சொலலபபடடிருககின
றதே! அனறியும, முருககககடவுளது வாஹனம, டககய
ம இவைகளாலும நலலவுதைகளைபபெறறுககாலொடிந
து, மூககொடிநது, சிறகொடிநது அழிநத மஹிமையும
ஷை புராணததிலேதானே சொலலபபடடிருககினறதே!
இததகைய மஹாசூரனையோ சிவன தியானிதது விஷமு
ணடனா? சபாசு நனறு! நனறு!!

இனனுஙகொஞசமயோசிபபாம கருடனைததியா
னித்தமாததிரததில விஷததைககடககு மாறறல சிவனு
ககுணடானபோது அநதககருடனுககு எவவளவு மஹி
மை யுணடாகவேணடும? ஆகவே, மஹிமையைததநத
கருடனை விடடு மஹிமையைபபெறற சிவனபககல தே
வாகள் சரணபுகுநததெனனே? அப்போது கருடன எங

கே போயிருந்தான்? அவன் செத்தொழிந்தானு? உயி
ரோடுதா னிருந்தானெனின், விஷ்ணுவாவது ஏன் அவ
னுக்கு விஷத்தைப் பானம்பண்ணக் கட்டளையிட்டிலா?
அல்லது அவனேயாவது ஏனவலிந்துவந்து விஷத்தைப்
போக்கி யுபகரித்திலன? அவனுக்கே வெகுசுலபத்தில்
முடியத்தக்க காரியத்தை விஷ்ணுவே ஏனோ சாதிக்க
வெளிப்படவேண்டும்? இப்படி அலக்கணுற்றழியுங் கரு
டனது மாகமியங் காருடமாகவே கொள்ளத்தக்கதாயிற
று. இவனுடைய எஜமானனென்று கொண்டாடப்படும்
விஷ்ணுவே கரிக்றுத்து வெந்து புழுங்கி விஷத்தைக்கட
க்க முடியாமலோடிப்போயவிட்டானெனில், கேவலம்
அலப்னுகிய இந்தக்கருடனேயோ அந்தவிஷத்தைக் கட
க்கு மாற்றலுடையவனென்றும் சிவனுக்கு உபகரிக்கு
மாற்றலுடையவனென்றும் விவேகிகள் மதிப்பார்கள்?
விஷ்ணுவாதி தேவர்கள் எக்கநதையடங்கவே சிவனது ஆ
ணையால் போற்றலைப் பெற்றுவந்த விஷவேகத்துக்கு
முன்னா யாவரதான் நின்று சாதிக்கவல்லார்கள்? எல
லாமுடையவனும், எல்லாம் அறிபவனும், எல்லாம்
வல்லவனுமாகிய ஜகதீசனுடைய பெருமை தெரியாம
ல பிதற்றும் பேதைகள் சொல்லினமயங்கி ஸாதுக்கள்
கெடாவண்ணமே இந்தப்பிரவாதத்தகம் எமக்கு சித்தமாயி
ற்றென்க.

இங்ஙனநிற்க, சிவன் பானம்பண்ணிய விஷந்தான
யாது என்று விசாரிப்பாம். தேவர்களும், அசுரர்களு
ம் ஓர்காலத்தில் சண்டைசெய்யத் தொடங்கினார்கள்
அதனுலிருந்திறந்தவருள்ளும் பலர் இறந்தார்கள். மற
றையர்கள் பயந்து சண்டையை நிறுத்திவிட்டுத் தாங
கள் சாகாதிருக்கத்தக்க யோசனையைப் பிரமனிடங் கே
ட்டார்கள். பிரமன் விஷ்ணுவினிடம் யோசித்தான்.
விஷ்ணுவானவர் திருப்பாற்கடலைக்கடைந்து, அதிலுண

டாகும் அமிர்ததததைப பானம்பண்ணலாமென்று சொ
லலித தேவாகளைககூட்டிககொணடுபோய் அதறகாரம
பிததனா. அப்போது மநதரகிரியை மததாகநாட்டி,வா
சுகியைத தாமபாகப்பூட்டித தேவர்கள வாலபககமும,
அசுராகள தலைபபககமுமாகநின்று பாற்கடலைக் கடைந
தாாகள அவாகளசெயலால அமிாதமுண்டாவதற்குப
பதிலாக வாசுகியால விஷமுணடாசசுது. அநத விஷத
தையே சிவன உணடருளினா பினபு சிவன கடடளையா
ல மறுபடியுங கடைநதாாகள. அமிாதமுண்டாசசுது.
அதைததேவாகள உணடு மகிழநதாாகள. இதனால, தே
வாகள அமிாதமுணடாாகளென்றும, சிவன விஷமூண்
டாரென்றும ஏறபடுகினறது. அமிாதமோ மரணததை
ககெடுப்பது. விஷமோ மரணததைககொடுபபது. அமி
ததததை யுணடவாகள விஷ்ணுவாதிகள. விஷத்தை யுண
டவா சிவபெருமான அமிாததததை யுணடதனால விஷ்
ணுவாதிகள் சாகாதிருநதாாகளோ? விஷத்தையுண்டத
னால் சிவன சாவெயதினரோ? (சதுரியுகமவையிரணடாயிர
நதானசெனறுற சதுமுகனுககொருதிவசந தகையாாவாணி - பதி
மகிழுநதினததிலொரு பகலிறறுனே பதினால்வரிநதிரர்தம பதம
போமிநத - விதியடைவேபிரமரொரு கோடிநீஙகில விணடுவினுக
கொருபகலாய விழிமிறறுஞசு - மதிதிருமாலொருகோடி யிறககுங
கால மலரளகமவிழததுமையாண முடிககுநேரம) என்ற பிர
மாணமே விஷ்ணுவாதிகள கதியையும, சிவனாது திதி
யையுங காட்டும. அமிாததததையுண்டும விஷ்ணுவாதி
கள வாழநததிலலை விஷத்தையுண்டுஞ சிவன் செதத
திலலை. இதனால அநிததியாகளாகிய விஷ்ணுவாதிகள்
அமிாததததையுண்டாலுஞ சாகிறவாகளென்றும, நித்தி
யராகிய சிவபெருமான விஷததையுண்டாலுஞ சாகா
தவரென்றும் ஏறபடுகினறது. அமிாதமும விஷ்ணுவா
திகளுககு விஷமாயிற்று. விஷமூஞ சிவனுககு அமிாத
மாயிற்று இதுநிறக, அமிர்தங்கடைநத தேவர்களோடு

என னு ம
சிவன் சோமதாரா ? அலலது, அதில பாகஙகொணடா
ரா ? அவரோ அமிர்தசொரூபியாகையாலனறோ அது
வேண்டாராயினா? மிருதரூபிகளாகையாலனறோ விஷ்
ணுவாதிகள அதை விருமபிப பரிபவததுககுளளானா
கள? இவறறைககூாநதறியாமல (கூரேசவிஜயம) எனனுங
குருடடுச சுவடியைக கையிறபிடிததுககொண்டு நமமு
டிசசூர்ததாதா கொட்டிககுலைததெலலாங கூண்டோ
டே சாயநததென வறிக. இனனும விரிககிறபெருகும.

இங்ஙனிறக,காயததிரிபபொருளாயுளளவா விஷ்
ணுவெனறாளேயிடததொடஙகிப பிராஹ்மணனகாலெயி
ல நித்திரைவிடடெழுநதது முதல இராததிரி நித்திரை
ககுப போகிறவரையில அவனசெயயுமொவவொரு கா
மஙகளையும விஷ்ணுப பிரீதியாகவே செயயவேணடிய
தெனறும, அந்த விஷ்ணு மநதிரஙகள அசசுதாதி நாம
த்திரயஙகளும, கேசவாதி பனனிரண்டு நாமஙகளும், பு
ண்டரீகாக்ஷஸ்மரணே இதயாதிகளுமே யாகுமெனறும,
இவவாறு வியாஸஸ்மிருதி - மநுவிககியானம இவைக
ளிற் சொல்லபபட்டிருககிறதெனறும நமமுடிசசூாத
தாதர் உபங்யஸிததனா. காயததிரிக்குப பொருள் சிவ
னேயெனபதும, பாககஸபததததாற பிரதி பாதிககப்பட
டபொருள அவரே யென்பதும சிவாதிகயரதநாவளி
உ-வது பாகததில கக௬-வது முதல, கக௮-வது பககம
வரையில விளஙக வுரைததிருககின்றோ மாயினும இன
னுங் கொஞசம் விரிப்பாம். நமமுதேவிமுதலியாா(దేవ
స్య సవితుర్భర్గంవరేణ్యమ్) எனறதொரு ஸாமாணியவசன
த்தையே காயததிரி விஷ்ணுபரம என்பதறகாதாரமாகக
காட்டினா. மேலவசனததால ஸ்வாநமயமான தேஜஸ
ஸென்று பாககசபதததுககு அாததமுண்டாகிறதென
றும அவர் கூறினா. "యస్సోంతరాదిత్యేహిరణ్మయః" என்னு
ஞ்சுருதியில், ஆதித்தியாந்தராத்மா இரணமய புருஷ

னென்றுசொல்லப்படடிருககிறது. இரணமயத்வம் யாரு
ககுரியதோ அவரோ சூரியாநதராதமாவெனறு சொல்
லியபினனா "ఏష భూతానామధిపతిః" என்று அவரினனு
ரனபதையும பிரகாசபபடுததியது (భూతేశః ఖండపరశుః)
எனறநிகண்டுவசனமானதுபூதாதிபதி இனனுரெனறறிவி
ததது இரணமயதவரு சிவனுககேபரிஷ்காரமாககூறு
ம வேறெருருசுருதியையுமீணடுதகாரிககினறும் "నమో హిర
ణ్యబాహవే హిరణ్యవర్ణాయ హిరణ్యరూపాయ హిరణ్యపతయేంబికాపత
యే ఉమాపతయే పశుపతయేనమోనమః" எனறு ஸநதேஹநிவாத்
தியுணடாக வெளிபபடடது. "హిరణ్యమోహంశివరూపమస్మి"
எனறு மறறெருருசுருதி கூறியது இனனும அநநத சுரு
திகள இபபடியே பிரதியாதிககினறன. இதறகு உபபிர
ஹமணமாகக கூர்மபுராணததில "నమస్సా హ్యాయభద్రాయత్వా
మహం శరణం గతః। హిరణ్యబాహవేతుభ్యం హిరణ్యపతయేనమః। అంబికా
పతయేతుభ్యం ఉమాయాఃపతయేనమః" எனறு சொலலபபடடி
ருககினறது. ஸ்காநததில "సూర్యోఖ్యశరీరంతు శివస్యపర
మాత్మనః" எனறு சொலலபபடடிருககினறது. அஷ்டமூ
ாததியான சிவனுககுச சூரியன முககியமான சரீரம்
என்று மேலவாககியததா லினிதுபோதரலாலும, சிவ
னுடைய கணகளைப பாரவதியார மூடுகையில் சூரியனெ
ளி மழுஙகிவிடடமையாலும, இபபடியே சுருதிகளுங
கோஷிககினறமையாலும சூரியனுககு அநதராதமா
உருததிரமூாததி யெனபது நனகு சாதிககபபட்டது.
இவ்வுணமை தோராது (கனனஙகறேல) எனறு விளஙகும
இருணமயனுகிய நாராயணனையே இரணமய புருஷனெ
ன்றும், இரணியரூபனெனறும், ஆதிததியாநதராதமா
வெனறுஞ சொலவது பெருஞசிரிபபையே யனறோ வி
ளைக்கினறது? விஷ்ணுவுககுப புராணஙகளிற சொலவ
தோவெனின, ஔபசாரிகமான ஆததவாதமெனறறி
யததக்கது. இலலையேல, சுருதி விரோதமுணடாகிப

என்னும்

பிரக்ஷிப்தமாக வொதுக்கப்படும். இன்னும், "తత్సవితుర్వరేణ్యం భర్గోదేవస్యధీమహి" என்று கூறி, "ఏషరుద్రభాగాఽత్ర బ్రహ్మవాదినోవదంతి" என்றுஞ் சுருதிகள் கூறுகின்றன. இப்படிப் பலபடியாலுங் காயத்திரிப்பொருள் சிவனாதலை விளக்கினோமாகையால், வேதபாஹ்யர்கள் கூறும் விதண்டாவாதம் இனிப் பிழைக்கமாட்டாது. ஆதித்தியபுராணத்தில், "యోఽప్యన్యథాతుమనుతే గాయత్రీంశివరూపిణీం। పచ్యతేసమహాఘోరే నరకేకల్పసంఖ్యయా" என்னும் வசனத்தால் சிவரூபமாய் விளங்குங் காயத்திரிமந்திரத்தை யாவரானால் அன்னிய தேவதாபரமாகப் புலம்புவர்களோ, அவர்கள் கற்பகாலம் நரகத்திற்கிடந்து வருந்துவார்கள் என்று பெறப்பட்டது. அன்றியும், "యోగాయత్రీపరంతత్వం దేవదేవోమహేశ్వరః। ఇతిజ్ఞాత్వాజపేద్విద్వాం గాయత్రీఫలమశ్నుతే" என்னும் வசனத்தால் காயத்திரியே பரதத்துவமென்றும், மஹேஸ்வரரே தேவதேவனென்றும் அறியவேண்டியது. இவ்வாறு அறிந்து ஜபிக்கின்றவர்கள் காயத்திரியின் பலத்தை அடைவார்கள் என்று வெளிப்பட்டது. இவைகளை வைதிகர்பாற் கேட்டறியாது நம்முடிச்சூரந்தகர் தம்முடைய காலைத் தாமே கும்பிட்டுக்கொள்வது ஸமுத்திரத்தை யொரானொரு காலத்துங் கண்டுங்கேட்டுமிராதவனோர் நாற்றமிருந்த குட்டையைக் கண்டு மகிழ்ந்து அம்மட்டில் வியந்துரைக்குமாபோலவே முடிந்தது.

இனி ஏனைய பகுதிகளுக்கும் ஸமாதானஞ் சொல்லுகின்றோம். பிராஹ்மணனுடைய ஸர்வ காமங்களுஞ் சிவனையே முக்கியமாகக் கொண்டிருப்பனவன்றி விஷ்ணுவாதிகளைக் கொண்டிருப்பனவன்று. எங்ஙனமெனின், வேதங்களில் சிவபெருமான் மாத்திரமே பிராஹ்மணர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். விஷ்ணுவோவெனின், பரிஷ்காரமாக க்ஷத்திரியனென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். இதனால், பிராஹ்மணனாயிருக்கின

றசிவனையே பிராஹ்மணர்கள் ஸர்வகாமஸமாராத்யனாக அறிந்து வழிபடவேண்டியது முக்கியமாயிற்று. (జ్ఞాననిష్ఠో భవేద్విప్రో మహాదేవప్రసాదతః। ప్రసాదేనహి రుద్రస్య బ్రాహ్మణో బ్రాహ్మణో భవేత్'' என்று போந்த பாராசரபுராணவசனத்தால் மஹாதேவரிடத்திலேதானே பிராஹ்மணர்களுக்கு ஞானநிஷ்டை இத்யாதி ஸம்பந்தங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன அன்றியும், "బ్రాహ్మణో భగవాన్ రుద్రః క్షత్రియః పరమోహరిః" எனவும், "శివబ్రాహ్మణ ఇత్యుక్తః క్షత్రియోవిష్ణురుచ్యతే" எனவும், "రుద్రఏవసదాసాక్షా ద్బ్రాహ్మణో బ్రహ్మభావితః" எனவும், "మహాబ్రాహ్మణమీశాన ముపధావన్న చేతరం" எனவும் போந்த பிரமாணவசனங்களாலுஞ் சிவனே பிராஹ்மணதெய்வமென்பது வெளிப்பட்டது இவ்வுண்மையைப் பிரகாசப்படுத்து மோரிதிஹாஸத்தையுங் கூறுகின்றாம்.

பிருகுவம்ஸஸ்தனான (ருசீகன்) என்னும் பிராஹ்மணன (காதி) என்னும் க்ஷத்திரியனுடைய பெண்ணை மணந்து, தன்னுடைய மனைவிக்கும், அவளுடைய தாய்க்கும் பிள்ளைகளுண்டாகவேண்டியாகோறப்பந்தமான சைவ *சருவையும், வைஷ்ணவ *சருவையும் முறையேயுண்ணும்படிக்கொடுத்தபோது அவர்களில், தாயானவள் சைவசருவையும், பெண்ணானவள் வைஷ்ணவசருவையும் விபரீதமப்பட முறைதப்பியுண்டுவிட்டார்கள். அந்தக்காரணத்தால் க்ஷத்திரியப்பெண் வயிற்றிற்பிறந்தவனும், அவன் ஸந்ததியாரும் க்ஷத்திரியர்களாயிருந்துந் தங்களுக்கு வேறாகிய பிராஹ்மண தர்மங்களுக்கே உரியவராய்விட்டார்கள். இதற்கு விசுவாமித்திரபகவானே ஸாக்ஷியாயினர். இப்படியே ருசீகமுனிவரது பத்தினி காப்பத்திற் பிறந்தவனும், அவன் ஸந்ததியாரும் பிராஹ்மணர்களாயிருந்துந் தங்களுக்கு வேறாகிய க்ஷத்திரிய தர்மங்களுக்கே உரியவராய்விட்டார்கள். இதற்குப் பரசுராம ஜா

* சருவென்பது அன்னம்.

என்னும்
தியே ஸாட்சியாயினர். இவ்வுண்மை பாரதாந்தர்க்கத
மாகிய ஹரிவம்சத்திற்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இத
னால், அந்தந்த(சருக்கங்களின்)ஸாமர்த்தியவிசேஷமே வெ
ளிப்பட்டது. சைவசருவால் பிராஹ்மணத்வமும், வை
ஷ்ணவசருவால் க்ஷத்திரியத்வமும் வித்திக்குமுண்மை
தெளியப்படுதலால், விஷ்ணுவுக்கு க்ஷத்திரியத்வமேயன்
றிப் பிராஹ்மணத்வமும், சிவனுக்குப் பிராஹ்மணத்வ
மேயன்றி க்ஷத்திரியத்வமுங்கிடையாவென்பது நாட்ட
ப்பட்டது. இப்படி விசாரிக்கும்போது. பிராஹ்மணதே
வதை சிவனென்றே யேற்படுதலால், அவரையே எல்
லாக்கருமங்களிலும் பிராஹ்மணர்கள் ஆராதிக்கவேண்
டியதென்றும், ஆராதியாதவர்கள் பிராஹ்மணர்களாக
மாட்டார்களென்றும் நிச்சயிக்கவேண்டியிருக்கின்றது.

இவ்வுண்மையைப் பிரமாண பாஹுள்யங்களைக்கொ
ண்டும் விசிதப்படுத்துகின்றோம். கஶ்யபஸ்மிருதியில்,
“బ్రహ్మణోహృదయంవిష్ణుం విష్ణోరపిశివస్స్మృతః। శివస్యహృదయంసంధ్యా త
స్మాత్సంధ్యాముపాసయేత్” என்னும் வசனத்தால் ஸந்தியான
து சிவனுடைய ஹ்ருதயமென்றே தப்படுதலால் ஔபா
ஸனதி அஶ்வமேதபரியந்தமான அவ்யகவ்யங்களில் சா
த்துவங்கள் யாவும் சிவைகநிஷ்டமென்பதே ஸத்திய
மாயிற்று. ஸாயம்பிராதஸ்ஸந்திகளில், ஆசமனவினியோ
கத்தில் “అగ్నిశ్చసూర్యశ్చేతి” என்னு மந்திரங்களில் சிவை
கருடமாய் “ఇదమహంమామమృతయోనౌ” என்று சிவமாகிய
அமிர்தரூபதஸ்மரணை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஸாவ
காமாரம்பங்களிலும் “తపశ్చతేజశ్చే” என்றுபக்கிரமித்து,
“క్రోధిపతయేనమః” என்று பிரஸம்ஶித்து, “త్రవరూపా
ష్ఠోసి” என்று கூறவேண்டுவதைஸாமவேதம் பிரதமமந்தி
ரம்பிரகாசப்படுத்தாநின்றது. இவ்வுண்மையேசைவபுரா
ணத்திலும் “అపవిత్రంపవిత్రోవ సర్వావస్థాంగతోపివా। యస్స్మరేద్వి
రూపాక్షం సబాహ్యాభ్యంతరశ్శుచిః” என்னும் வசனத்தால் பிர

காசப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. மானவீய ஸம்ஹிதையில், "ఆగ్నేయం భస్మనాస్నానం వాయవ్యం రజసాగవాం। ఆర్ద్రేణవాససాచాంద్రం మానసం శివచింతనం। స్నానానామపి సర్వేషాం మానసస్నానముత్తమం" என்று ஸ்நானலக்ஷணங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பராசரபுராணத்தில், "శ్రౌతలింగంతువిజ్ఞేయం త్రిపుండ్రోద్ధూళనాదికం। అశ్రౌతంతూర్ధ్వపుండ్రాది నైవతిర్యక్త్రిపుండ్రకం" எனவும், "భస్మనావేదమంత్రేణ త్రిపుండ్రస్యతుధారణం। నావేదోదితాచారైః స్మార్తస్యానర్థకారణః" எனவும் போந்த உபப்பிரஹ்மணங்களையுடைய "నపుభస్మా జ్యోతిషి" "మానస్తోకేతిమంత్రేణ మంత్రితం భస్మధారయేత్" என்னுஞ் சுருதிகளும் பிரஸித்தியடைந்திருக்கின்றன. அன்றியும், "శంఖుంప్రపద్యేవారుణం దైవమంభసాం పతిమూర్జితం" எனவும், "సాన్నిధ్యమస్మిన్ సేతౌయే స్థీయతామ్మదనుగ్రహాత్। రుద్రాన్ ప్రపద్యేవరుణాన్ సర్వానప్సుషదస్త్వహం" எனவும் போந்த சுருதிகளால் ஜலமத்தியி லிருக்குந் தேவதாஸ்தோத்திரப்பிரபாவம் வெளிப்படுகின்றது. இப்படி வெளியாயுள்ள பிரமாணங்களைத் தீர்க்கமாயோசிப்பவர்கள் ஸந்தியைவிஷ்ணுபரமென்றும், பாஹ்யாந்தரசுசித்வவிதாயகங்களுக்குப் (புண்டரீகாக்ஷஸ்மரணையே) உசிதமென்றும், மிருஜ்ஜலாதிகளுடைய தாரணங்களும், கேசவாதி நாமசிந்தனங்களுமே அவசியமென்றும், "మృజ్జలాభ్యాం కృతం బాహ్యం మాంతరం విష్ణుచింతనాత్" என்பதையே ஆத்மதேகசுத்திகளுக்கு ஆதாரமாகக்கொள்ளவேண்டியதென்றும் ஏன் ஸ்மரிப்பார்கள்? விஷ்ணு தாமோத்தரத்தில், ஸ்மார்த்தாசமன லக்ஷணத்தை முதற்கட்கூறி, அநந்தரம், (அதவாகேசவாதிபி) என்று கூறினமையாலுமன்றோ கேசவாதி நாமங்களைக்கொண்டு செய்யும் ஸந்திகள் யாவும் கௌணபக்ஷமாகவும், அவைதிகாநுகரஹக மாகவும் பெரியோர் மதித்திருக்கின்றனர்? இஃது ஸ்ரௌதமன்றெனவேற்பட்டலால் இதனைப் புராணசமனமித்யாதிகளாகக் கொள்வதே மரபு. ஸ்ரௌதாசமனத்தை வைதிகர்கட்

ருகும், ஸ்மார்ததாசமனததை ஸ்மாாததாகட்கும, புரா ணுசமனததை இவவிருவரில வேறுனவாககும உண மை நூலகள விதிககும. புராணம அவைதிகமோ வெ னின்,வைதிகமெனபதிறறட்டிலலையேனும் வைதிகததில படிகுறைந்தமையே ஈணடுப பிரகாசப்படுததலாயிற று.வைதிகாசமனததின உபசகிரமோபஸமஹாரஙகளில சிவநாமோசசாரணையே கேடகபபடுகினறமையால, கே சவாதிநாமஙகளுககுப பிரபாவங கூறித திரிவாாகோள குணமினமையாய முடிநதது. இபபடியே, அஸ்ெளத ஙகளாகிய ஊாததுவபுணடரம் இதயாதிகளுடைய வாஜ னஙகளும வெளிபபடுவதறியாது ஸ்ெளதஙகளாகிய பஸமதாரணமிதயாதிகளைத தூஷிததுசசைவஙகளையிற பழுத்தொழுகும படடிமாடுகளாகிய பாஞசராததிரிக ளும, அவாகளுககு வககிலாக வெளிபபடடுக கைகொ ண்டது,காயிதஙகொணடது என்றுமனஙகொண்டதைக கிறிவிடடுக கர்விததுததிரிந்த முடிசசூாககுளுஙகும என்னகதிககாளாவாாகளோ தெரியவிலலை. இன்னும விரிககிற்பெருகும

இஙஙனநிறக, பொய சொல்லாதவராகிய வியாஸ பகவான காசியில கஙகைககரையினகண் (கேசவனேதை வம) என்று ஸதநியஞசெயதுரைததாக நமமுடிசசூ ராா அழுதுமாயநதனர். இபபடிப் பலதரமழுதிருககின ருராகையால, இவரை யெததனைதரம ஒயப்படுததினு லும் இவருடைய அழுஞ்சூசிவழககம போகிறதில்லை எததனைதரநதானயாம ஒயப்படுததிச சலிப்படைவது' இவரழுகையை (சிவபராமயபிரதசிநி)யில (உசு)வ்து பக்கத்திலும, (சிவததவசிந்தாமணி) யில (உச) வது ப க்கத்திலும ஒயப்படுததியிருககினறோமாகையால, ஆண டுக் கண்டுதெளிக. இவ்வளவேயன்றி விஷ்ணுபுராணத் தில், பராசரபகவான் நாராயணனைக் காட்டிலுந் தெயவ

மில்லையென்று ஸ்தியஞ்செய்துரைத்தானென்றும், பாகவதத்தில் சுகயோகீந்திரர் நாராயணனே தெய்வப்பொருளென்று பிரமாணம்பண்ணிச்சொன்னானென்றும், காசியில் சிவன் ஞானகீதாதனாகிய இராமனே பரப்பிரஹ்மம் என்று பிரமாணத்தாலுரைத்தானென்றும், போதாயனர் தம்முடைய சிஷ்யர்களுக்கு விஷ்ணுவே தைவமென்று உறுதிமொழி கூறினானென்றும், நாலுவேதங்களிலும் நாராயணனே பரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்றும், கேசவனேபரத்வமென்று தாபித்த வியாசருக்குக் கையும், நாவுந் தம்பித்தபடி அவரைப்போலவே ஸ்தியஞ்செய்த மற்றையருக்கேனுண்டாகவில்லையென்றும் ஒருஜாமமவரையில் குரைத்தனர். இவைகளைப் பிரஸ்தாபித்து யாம் பதில்சொல்வது அவ்சியமல்ல வேதங்களிலும், உபநிஷத்துக்களிலும், புராணங்களிலும், ஸ்மிருதிகளிலும், இதிஹாஸங்களிலும், ஏனைய நூல்களிலுஞ் சிவனே பரத்தவப்பொருளென்று பிரதிபாதிப்பதையே இந்த நூலில் ஆதியந்தமாக யாம்சொல்லிவந்தோமாகையால், புத்திமான்கள் வேறு பிரமாணம் வேண்டார்கள் ஆயினும், மந்த மதிகளுடைய பிரமைநிவிர்த்தியார்த்தம் இன்னுங்கொஞ்சம் உரைப்பாம்

ருக்வேதத்தில் சிவனே வீரன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸாமவேதத்தில், ஸாவாத்மகளுக்கும் அதிபதி சிவனேயென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும், அவரில் வேறாகாதவரும், அவருடைய குமாரர்கள்ளென்று சொல்லப்பட்டவர்களுமாகியவிநாயகர், ஸுப்ரஹ்மண்யர் என்னுமிருவர்களுந்துதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். அதாவசிரஸில், ஸமஸ்தத்தையுங் கைவிட்டு மோக்ஷத்தின்பொருட்டு ஆத்மாக்கள் சிவனையே தியானிக்கவேண்டியது என்றும், மோக்ஷத்துக்குஹேதுவாகியவார்த்தை இஃதொன்றேயொழிய வேறில்லையென்று

என னு ம

ரு சொல்லப்படடிருககினறது. ஏஜுாவேதததில சிவ னுடையதாரதாதமியமாயவிளஙகுஞசிவசகதிமஹிமைகூ றபபடடிருககினறது. கலபஸுததிரததில,சிவபெருமா ஊ அவருடைய தர்மபததினியாரோடு பூசிககவேண்டிய து எனறு சொலலபபடடிருககின்றது. இனனும ஏஜு ரவேதததில பககததில உமாதேவியாரையும, நடுவில ஸ்கநதரையுங் கொணடு விளஙகும ஸோமஸ்கந்தமூாத தியையும, அவருடைய துவாரபாலகாகளையும, அவரு டைய பததினியாராகிய உமாதேவியாரையும, தேவஸே ஊயாராகிய ஸகநதருடையபததினியாரையும, ஸகநத ரையும, க்ஷேததிரபாலகாகளையும பூசிககவேணடியதெ னறு சொலலபபடடிருககினறது. போதாயனததில, வி ருபாக்ஷராகிய சிவபெருமாஊப் பிராடடியாரோடும, தி ருககுமாராக விருவரோடும, கணஙகளோடும, பாரிடா களோடும அஷ்டமிபபிரதோஷததிற பூசிககவேணடிய து எனறு சொலலப்படடிருககின்றது. இவவுண்மை, ஸ்ரீஹாரதததாசாரியசுவாமிகளசெயதருளிய ஶ்ருதிஸூ கதிமாலையில(௯௫)வது முதல(௧0௫) வதுவரையிறபோ நதசுலோகஙகளாலும,அவறறினதுவியாகபயானஙகளா லும இனிதுவெளிபபடும. இஙகே வெளிபபடட வேத பாகஙகளை நோககுகையில நமமுடிசசூா முதலியாா காட்டிய புராணவசனஙகளுககு எஙகே ஜீவனமுண்டா கும? அவைகளுட சில ஆததவாதங்களும, சில கறபித ங்களுமாகையால அவைகளை யாம நிஸபுருஹமாததிர மாகவே ஒதுககிவிட்டனம. அன்றியும,அததகைய வாக கியங்களையும, அவைகளுககுரிய அர்ததஙகளையும எம து கிரநதஙகளிலபலவிடஙகளில்ஸநதாபபிததபோதெல லாமவருவித்துப பூர்வபட்சஞ்செயது ஸிததாந்தவசன ஙகளால உண்மையையும பிரகாசிப்பித்திருககின்றோமா கையால், எமககிங்கே வீணுழைப்புக்கிட முண்டாகா மற்போச்சுது. பராசரபகவானமுதலினோர் விஷ்ணுவே

பரமென்று ஸ்துதியுஞ் செய்தார்களென்று அம்முடிச்சூாச்சூகரம் புலம்பியதற்குச் சிவதத்வசிந்தாமணியில், "திருமால் பரனென்னச் செப்பினரோசூளா - லொருவார்த்தை யேனுமுரையாய் - கருவார்த்தை - நீங்கும்படி முனியா நின்மாலேசங்கரனுக்-கோங்குபரூஞ்சொன்னனுவந்து" எனவும், "தக்கன்சிவனிந்தை தானிழுத்தன் றேதலையை - அக்கணமேபோக்கிக் கொண் டானதனால் - மிக்கசிவ - நிந்தைக்கொடுங்குவரோ நீடுமுனிவோருமெவர் - விந்தைக்கே னுஞ்சொல்வார் மேல்" எனவும் யாம் கூறியுள்ள ஸமாதானமே போதுமாகையால், இம்மட்டிலுபரதியடைந்தாம்.

இதுகாறுஞ்செய்துமுடித்த தீர்மானத்தால், நம்முடிச்சூராளி வெளியிட்ட (லிங்கமதகண்டனம்) பங்கமடைந்துபோய்விட்டது இனி, அம்மூதேவிமுதலியாருடைய குஞ்சுகள் வாய்திறக்கவிடமில்லை. (பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை) ஆகிய இந்தச் (சைவசூளாமணியை) ஸாதுக்களுடைய உபயோகத்துக்காகவே யாம் வெளியிட்டோமாகையால், இது எமது காழிப்பிரான் றிருவருளால் உயிர்களுக்கு க்ஷேமத்தைச்செய்து நீடூழிவாழக்கடவது சுபம்! சுபம்!!

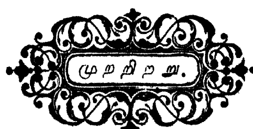
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீகாழிப்பிரான்றிருவடிவாழ்க.

பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

ஆகிய

சைவசூளாமணி

உ

ஸ்ரீ சிவோ ரக்ஷது

வெற்றிக்காளம்ஊதுதல்.

——:0·——

கண்ணிகள்.

ஒன்றேபிரமமென்றூதேடாகாளம
உருத்திரநாதனென்றூதேடாகாளம. (௧)

நாரணனாதியரூதேடாகாளம
நற்பரமாகாரனென்றூதேடாகாளம. (௨)

மாலுமூலசிவனென்றூதேடாகாளம
மாண்டுபிறந்தானென்றூதேடாகாளம (௩)

ஊழிக்கிறைவனென்றூதேடாகாளம
ஒப்பில்சிவனாளங்கோனூதேடாகாளம (௪)

மாலயன்சாம்பனென்றூதேடாகாளம
மாதேவன்பூசுதலூதேடாகாளம. (௫)

மால்சிரமெனப்புகலூதேடாகாளம
மாலைசிவனுக்கென்றூதேடாகாளம. (௬)

சூலத்தினுச்சியிலூதேடாகாளம
தோன்றுவன்மாலோனென்றூதேடாகாளம (௭)

சக்கரந்தந்தானென்றூதேடாகாளம்
சங்கரன்மாலுக்கென்றூதேடாகாளம. (௮)

மாலெருதானானென்றூதேடாகாளம்
மாதொருபாகனுக்கூதேடாகாளம். (௯)

அரனிடந்தோன்றினாரூதேடாகாளம
அரிமுதலானோரென்றூதேடாகாளம். (௧௦)

மூவரின்மேலோனென்றாதேடாகாளம்
மூககணனெனநைதயெனறாதேடாகாளம (கக)

பகவன்புருடனெனறாதேடாகாளம
பணைமூலைபங்கனெனறாதேடாகாளம். (கஉ)

* தேயபபொருடெரிநதூதேடாகாளம
தேசிகனசமபுவெனறாதேடாகாளம. (கங)

கூறுமபிரமாணமூதேடாகாளம
கோடிமறைகளெனறாதேடாகாளம. (கச)

இநதிரனசாபமணூறாதேடாகாளம
இட்டாரிழிஞரொனறாதேடாகாளம. (கரு)

தோளகளிறசுட்டாரொனறாதேடாகாளம
துடிபபரிறநதுமெனறாதேடாகாளம (கசா)

பொயபபாஞசராததிரமூதேடாகாளம
போறறுதலகூடாதெனறாதேடாகாளம. (கஎ)

வைதிகமாகாவெனறாதேடாகாளம
வைணவநூலகளெனறாதேடாகாளம. (கஅ)

பூதியணிநதவரூதேடாகாளம
புண்ணியராவரென்றாதேடாகாளம். (ககூ)

கணமணிபூணடவரூதேடாகாளம
காணாதுயாககடலூதேடாகாளம. (உ0)

ஐநதெழுததோதிஞரூதேடாகாளம
அழிவிலாநநதரொனறாதேடாகாளம (உக)

‡ உடையவாபூசையெனறாதேடாகாளம்
உததமமொகொளவொனறாதேடாகாளம். (உஉ)

---

* இயானிககபபடுபொருள. ‡ உலகுயிர்களை முறையே உடைமையாகவும, அடிமையாகவுமுடைய பரனதுபூசை. இஃதுஆத மாாததமாகிய சிவபூசையெனறறியததக்கது.

ஞானந்திரிவிகழூதேடாகாளம்
நாடிலமுன்னிரண்டேதேடாகாளம். (௨௩)

எஞ்சியதொன்றேயென்றாதேடாகாளம
எற்குஞ்சிவஞானமேதேடாகாளம். (௨௪)

முத்திநிலையிவையூதேடாகாளம்
முத்தாகளபெற்றூரொன்றாதேடாகாளம். (௨௫)

சாற்றுயகுருபரனூதேடாகாளம
சம்பந்தநாதனென்றாதேடாகாளம். (௨௬)

காழியி லவந்தானென்றாதேடாகாளம
கண்மணை யாவானெனறாதேடாகாளம. (௨௭)

மாலுக்குமுததிதந்தூதேடாகாளம
மாணருளசெயதானெனறாதேடாகாளம (௨௮)

இந்திரனமாலயனூதேடாகாளம்
எததுமடியரொன்றாதேடாகாளம். (௨௯)

மெயயடியாாககேவலூதேடாகாளம
மேவிபபணிவோமென்றாதேடாகாளம். (௩0)

சைவந்தழைததோஙகலூதேடாகாளம
சதுமறையசான்றெனலூதேடாகாளம. (௩௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

